

دعوت العشق

رساله

حضرت صوفي پهلوان فقیر رحمۃ اللہ علیہ
صوفي القادري

دعوت العشق

رسالہ

حضرت صوفی پھلوان فقیر رحمۃ اللہ علیہ
صوفی القادری

مرتب ۽ چپائيندڙ

فتح چند کنيا لعل کارڙا

ايدوڪيٽ سپاش چندر فتح چند کارڙا

سنجڻ ڪمار فتح چند کارڙا

ڊاڪٽر اجيت ڪمار فتح چند کارڙا

ڪرتار فتح چند کارڙا

چپائيندڙ جا مڙئي حق محفوظ

دعوت العشق	ڪتاب جونالو:
حضرت صوفي پهلوان فقير رحمہ اللہ صوفي القادري	سرچڻهار:
عبدالرحمن لنگي	ڪمپوزر:
نديم احمد سولنگي	ڪمپيوٽر لي آئوٽ:
1952ع	چاپو پهريون:
1984ع	چاپو ٻيون:
مارچ 2011ع	چاپو ٽيون:
آزاد ڪميونيڪيشنز، ڪراچي فون: 021_32737290	چپيندڙ:
200.00 روپيا	قيمت:

ملڻ جو هنڌ
فتح چند ڪنيا لعل ڪارڙا
فتح ڪلات هائوس
ڪلات مارڪيٽ، جيڪب آباد
فون: 0722_652455
موبائل: 0333_7338188

فهرست

11 سوانح حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري

- 43 اعلیٰ شان شرف دلبر دا هئی سهئل سائین میڈی سردا هئی.
- 44 آوی رانجهن آوی منهن مهتاب ویکای اگن اسا ڈی تی ول ماهی
قدم مبارک پاوی.
- 45 اداسی هون درشن دکا یار مجهکو پیاسی هون پُر جامر پلایار مجهکو
- 46 اکیان عشق والیان دی گورُها نت گُزهن سڌکیان سور کنون
ڏیندی روز رُون
- 47 ابرو صیف صنم میجگان تیر ماری سینی پار گیا هویا زخم جاری.
- 48 ایهو قول کیتھر اقرار در دلبر دا چوڑ نہ ویسان
- 49 افراد عمر گئی ساری - مئین سولان نال گذاری
- 50 انصاف عشق تیڈی آون دا وچ سنڌ سنڌ سور جگاوڻ دا
- 51 آی مبارک ماه سانون - تاب تیڏا پانور دا
- 52 آرام اش زڙ دا شزا - بیاکی زهیران زڙ ٿغان
- 53 آیم عشق کری. ٿڻیا ٿڻیا، سر ننگا نت نیهن نچایا.
- 54 آچی عشق لاتیون - عجب هی بهاریون، ڏنائین ڏوق ذاتی - اندر یر
اڻاریون
- 55 ایها باهر بره دی سینی ساڌی بلدا، ساڙیا جسم جدائی جیرا جان پیا جلدا.
- 56 اک سدا استاد حسن دا، ول ول کر گفتار ایهو.
- 57 الاهی اذن سی احمد - بنا صورت بشر آیا
- 58 آیا علی بهادر لیئی مدد پیغمبر، پایا هئی شرف کعبه ٿولد هوڻا هئی اندر
- 59 انایا فتم کا الم هات حیدر، مددگار همدم نبی سات حیدر
- 60 اسمر اسد الله الغالب - علی مدد پیغمبر دا
- 62 بره بازار یر بیشک - هوڻا لیلامر هو گئی لک
- 63 بڙی روپ سی حسن حملا دکایا، هوڻا هوش حیران جب عشق آیا.
- 64 بات بره دا کل بر حال جتان عشق اولنبا لایا، بار آجار کریندا لعل
- 65 بڻ سک دی سانگ مزور نهین، پیا پانهپ کر منظور نهین
- 66 بیوس چندڙی جلدا پور پون لیل دا، نال سکايل دی ول سهئا منهن ڏی

مُحِبَّت نہ کلدَا

- 67 بیوٹا مہربان پرور - حبیب اللہ کُزی سرور
68 بیسو آخت اظہار ازلی اصیلین، ک سبھان صورت ای جلوہ جمیلین
69 بیا بیا کہ دلبر زھیر بیسغان، اشتی دوستی در دان فقیر بیسغان
70 بر سر بار صبر دا چاوٹ - منصب خان حسین دا هٹی
72 تخت هزاري دا مالک - هُن جھنگ سیال آیا. چاک سڈایا رانجھن
- ٹی منجھیان وال آیا
73 ٹیا مولا کو منظور محمد منصب پایا هٹی. مُرسل منصب پایا هٹی
اسیڈا شافی آیا هٹی.
74 ثنا بولون بہادر کا - شبیری شاہ صابر کا
75 ثنا شاہ محمد اعلیٰ عبادت، دیٹا عشق اعتبار سانون صداقت
76 پیچن جیڈیون ٹیو چا ٹی، منھنجی دل دوست سان قاتی
77 پیو پیچ پنھل سان روز زال، لکیو لوہ قلمر میثاق مہل
78 پنڈ پیمر ہیکل ڑی ادیون - اجھو ناہی عمل، اگی ٹی ڈاڈو ڈاھ ڈونگر
جو
79 پیری مغان سانون سچ سمجھایا - اسم اعظم علم حفاظ
80 پڑ پر پاک شہید ٹیا - منھنجا ماریا مرد امی، ماریا مرد امیر - ایہی
درد کیا دلگیر
81 جابر دنیا جا چڈ جشن، آہی عشق مولا جو امن
82 جٹان عشق الاهی آوندائی - کھ قمر قمر جلد جاگاوندائی
83 جو کرنا ٹا کار کوئی کین کمایوسی، کوئی کین کمایوسی
ایوین ساڈا یوسی
84 جٹان لگئی سی وت چائن، اور نہ چائن عامر برہ بنایا ہی آرام
85 جٹان لگی آہی عشق الاهی - حق ہو ہو پڑھن سدا ٹی
86 جلد جھٹیو آہی عشق عقاب، شمر هٹی دل کی چنبین چایو
87 جدا دمر دوست کا نہ سری، کیان کیشن کیچ ٹیم پری
88 چوکان حُسن چکا کی بیدار کیٹا، وصلي درشن کا حال ہوشیار
کیٹا
89 چاک بھانی رانجھن آیا - تخت هزارین دا مالک
90 حبیبی ہاشمی حضرت مبارک آ رہا رحمت
91 حسن کا جلوہ ڈنھین سنسار پلایا، دنیا عقبا آب کجا اظہار پلایا
92 خوب حسن دا جلوہ جنگی، ہر دم حملا کریندا وھوا
93 دل دیکر درد لیکر بھي واپار مشکل هٹی

- 94 ديا عشق آتش النبي اندر، جدائي جلایا هئي جان و جگر
95 دمر دمر دلبر دوست سنڀاريان - هوت بنان هت ڪيئن گذاريان
96 ديا عشق اسانون خاص خبر، تحقيق تسلا هئي خاطر
97 دل اڪيون جند جان - محڪم پيم پنهل سان پاتو
98 دل دمر دمر دوست سنڀاري، دس پئي در ڪين نهاري
99 دل ڦر ڳيا پنهل پيارا - مينڪون درد جدائي دي ماري
100 درد وندن سان دلبر - ڪاوڙ ڪا نه ڪجي، دوست دلا سو ڏجي
101 دوست گڏئي دل کس وويار - زوري حڪم هلائي
بره ڪيتر بيوس وويار - نازين نال نوايي
102 دڪي درد هميش ڪربل والي سفر دا، پاسي پلڪ نه ٿيسي ايها آڳ اندر دا
103 ڏون پهرين دا راه مسافر - وطن ڏنهن واجهه
104 ڏيئي پيار ڪيئي ڌار - سڙي ساه سڪندي، لڳا نينهن رات ڏينهن -
درد ايها ڏڪندي
105 ڏکڙي دانهان ڪري - رورو سڏڪيان ڀري، آڳ اندر وچ دود ڏهن -
دل ساڙيا درد هجر دي
106 رخ صنم آقطاب انور - دلربا دیدار دیدم
107 رخ ويڪ لبان دي لعلی - سک آڳ اندر وچ بالی
108 زرب زياده دي چڪي هين - چوڪ چشمان يار ڪا، لادوا در شن
سوا - اي درد مين بيمار ڪا
109 سچ دي وال سهڻا سلسل - مقيد ڪر ڳڏوني دل
110 ساڳي حسن سلطان اوخود نهين دگر، خم ويڪ ميمر پل نه جا مومن
مگو بشر
111 سڙي چوڙ رهاڻ - ڪيچ ڏهون هن هل و، ماندي منزل ماڻ - نال
پنهل وچ مل وي
112 سور سهڻن سچ آيو هو سهايو، سر عوشاقان مير محبت
113 سئينون ساڙيا درد هجر دا - نت ناز ڪنهن دلبر دا
114 سهڻي صورت جي اڳي بدمر هاڪ، هاڻي منهن ڏسي من ٿيو مشتاق
115 سونهن پڙي سڀي تي ڪرم ڪيو آ قادر، ڪرم ڪيو آ قادر مالڪ مهر
نظر
116 سبхан سیر ثابت معلوم هوڻا هئي مذڪور، شب روز خيال يڪ
هئي محبت ڪيڻا هئي مخمور
117 شاهي آمر سلطان مرسل مجتبا آيا، رحمت الاهي عاصيان بهري
شنا آيا

- 118 شوق شهادت کا برسر آیا هئي، برسر آیا هئي مين شكر الايا هئي.
- 119 شاه علي جو لاڏلو حق پيارو، دوله لعل حسيني تون نبي جو آل
- 120 شان حضرت کا صحي لائق صفت سردار هئي، حب پنجنن کي هميشه ياد چارئي يار هئي.
- 123 صفت شاه کا آپ حضرت کها، گفت انامدينتلعلم علي باب ها.
- 125 عمر ساري گيمر سکندی - قديمي درد پئي دکندی
- 126 عشق الاهي نور جستن آپ سمايا، مرجا منظور تحفه ازلي آيا
- 127 عشق الاهي حملا کرکي اندر جسکي آيا هئي، اندر جسکي آيا هئي بن حاکم حکم هلايا هئي.
- 128 عشق اندر وچ وڙگيا يار - دل کون دلبر رمز رلايا
- 129 عربي سرا عنایت - بيسا رب مهرباني
- گراني قدر قریشی - سردار مرسلاني
- 130 في ظلم مصباح محبت - عشق اعلي نور هي، وقت او ثابت نهين - عاشق درد سي دور هئي.
- 131 فرياد کرتا هون مگر - سنتا نهين صنم، قسمت هماري دست کاتب کيا کيئا قلم
- 132 قسمت آندي هئي بلندي - آهيان ماندي مارن کان منهنجو ساه سکي ٿو سنگهارن کان
- 133 کولھ طبيبان کيون وت جاوان - دوا جزي ديدار نهئي، ناحق نؤض وکاوان کهنون - بره دگر بيمار نهين
- 134 کيئا بره بيدار جائی جلد جگاؤڻ آي، جائی جلد جگاؤڻ آيا نؤنؤ ناز سهاؤڻ آيا
- 135 کوڙ دنيا دی ڏوڙ ڏنڊا هئي - پارس عشق الاهي
- 136 ڪچان کين ڪنهن سان ٿي لوريان اندر پر، وهاري وڌئي يار سک جي ستر
- 137 کرم کريم کيئا سرور پر ديا اذن شفاعت
- مولا پاک فضل فرمايا بي شمار عنایت
- 141 ڪهون هم ناد علي حيدر، بهادر لوت ليئا خير
- 142 کولي اکڙيون نيتهن نظر سان پنهنجو پرين سجاتر
- 143 کول هڪايت واليان اکيان - حال هڪو ڪر ڏون زملا
- 144 لک مبارڪ مومنو آيا شفي المذنب، مير مرسل نور نرمل رحمت

العالمين

- 145 لکڻ لاءِ حيلاً هزارين ڪيا ٿم، اچي عشق آفت اندر ۾ پيو ٿم
146 لکيو لوح قلم ايهو انگ ازل جو، دوستي وارو دم ناهين اچڻ ڪله جو
147 مشرف ملڪ ۾ مولا الاهي عشق سينگار، نهايت نينهن جي نورون
ٿيو روشن دنيا ساري
148 منهن منور محب ڪا آيا حسن همڪو نظر، هم دوباره دوست ڪي
ديدار ليشي منتظر
149 محب مولا ٿرا بيارا ڪناسان دوست ديدارا
150 ميري دل ڪو جلایا جدائي ستم، هتي هتي دير ڪيڻا ڪيون نه آيا صنم
151 منهن مهتاب گلابي صورت عجب حسن دلدار دائي، وهوا زيب
زينت زلفان دا ابرو سيف اولار دائي
152 من موهي مست ڪيتوئي دلبر - هڪ خيال ڏتوئي شام سحر
153 مرحبا آيا هتي مرسل - حسن صحي سلطان ايهو
154 موهي من مخمور سهڻا - ميخ مني ڪي محبت ماري
155 منهنجو سڪندي سيوئي ڄمار ويو - سهڻا درد وٺي جي سنڀار ڪيو
156 مين ٿيو ان صدقي صنم - تيڏي سهڻي سينگار د، رات ڪو
روشن ڪيڻا هئي - رخ ميڏي دلدار دا
157 ملڪ هزاري والا هئي سچ سلطان ماه، چاڪ بهاني آيا ٿي جو ڳي جوان
ماهي.
158 مرشد ميڏا عاشق اعليٰ رهبر رکيل شاه ڏنم
159 نهم واقف اس باتون ڪا - آيا زوري زور اندر وڃ عشق مڃايا شور
160 نينهن لاوڻ تي نپاوڻ - بهون مشڪل بات و، سوين پيران ڏيون
پيران - ڏک ڏينهان رات وو
161 نال دمان دي اور اندر وڃ - قلبي ذکر ڪماوڻ سک
162 ويا چوڪ چشمن جا وهي - جائي لڳا سي ٿيا صحي
163 وڃ وڪ هتي ٿوري گهڻي ڇڏ آسرا آرس نه ڪر
164 وڃ معرفت ميدان ۾ گردان سر هوي، حاجت نهين آب عقل ڪا
مڙڪڻي مگر هوڻا
165 ويتر واند نهين دم هڪ تلدي، پوندي پور آسانون پلپلدي
166 وهوا محبت دا ميدان ڏنم - جنگ اڪبر دي وڃ جوان ڏنم
167 واند نهين هڪ تل وو يار - ڏيندا سور نه سام، آيم حسن هڪل وو
يار - جلدي جيءُ جڳايشي
168 ورد وظائف وهوا مليا نينهن نعمت
169 هتي هتي ڪري هيئن ٿي جوان - مون ڪي هوت هٿي ويو ڇڏ، هن در،

- جون دانهون ڏيان - سهڻل بنان ڪنهن کي ڪڍي
 170 هڻي هڻي اڳي چو نه ميم - اچي ڏيل ڏکڻن ۾ پيم
 171 هڻي هڻي ڪران مڻين سن لوڪ ڪلد، واقف نه ڪوئي سيڏي درد دلدا
 172 هم ڪو لگا تيرا طلب - يڪ خيال هوڻا روز شب
 173 هو دانهان ڪريندي درد دل - جل ٻل جدائي دا هيل
 174 هڪ هڪايت هويا جس دل - ڪردي اور خيال نهئي، جب ساق، سڏ
 جامر پلايا - ٿيوڻ مست محال نهين
 175 هس ڪس نيتوئي يار وي ميا، من ميڏي لت ڦر زوري
 176 هستيون هاڻ وڏائي ويڄائڻ وو، ڪم اوکو ٿي نينهون نپائڻ وو
 177 ياد هميشه سانون سهڻا دلبر هڻي، خيال هڪو هڪ شام سحر هڻي
 178 يي لولاڪ سارا بنايا هڻي قادر، محابي نبي مصطفى شاه سرور
 بيت
 181 اٿي جاڳ سجاڳ ٿي سنگهي ڪر سنڀار
 181 اٿي جاڳ سجاڳ ٿي نه سمه ويندو وقت
 182 باري باب بره دا بيشڪ مخفي مير پڙهيندن
 182 بيشمار شهبان وانگر ٿيون مينڪون اڪيان
 183 پيڇڻ اچي ها پرين دوست هلي مون در
 183 پياري خان پنهل دي سانگي پيڇديان وات وندر
 184 جو ڪيڻا هڻي عشق مگر ڪيا ڪري قسمت
 184 چوري چوڙ چير وچ پنهل ڪيچ سڏائي
 185 ڪون اڪيندا عشق سهانگا ساڏي ليڪي ڏل
 185 لاڻي ليڪا يار ڏنهن ڪر حجت هڪ نه پاوين
 186 محبت نال فريب نه ملدا هڻي اوکا عشق ڪماوڻ
 186 مليا پار پرين جا جيئن منهن منور ماه
 187 نال غمان دي عمر گذاريم تي سڪندي سڪندي ساري
 187 عشق اڳڻ آيو جنهنجي گهر گهڙي
 188 مين دانهين ٿي در دلبر دي ڳڻيان فتم پور فريادي
 188 سڏ استاد ڏتا استادِي سچ سمجهايا معنيٰ
 189 ڪاهڻ باجهون ڪيچ ڪي وڃي ڪين رسن
 190 الف اول اسم الله جل عالي شانهو سنڀار يائون سڪ ساڻ
 190 ب- بيئون برابر بره جو بهرو پاتائون
 190 ت: ٿيئون تحف يار جا آيا سچ سلام
 190 ت: ٿيئون سدا سڪ ۾ رهن ٿا ثابت
 190

- 190 ج: جيمون جڳائي جيءَ کي کيائون بيدار
- 191 ح: هيئون حڪم حق جو سچ صفا ڄاڻو
- 191 خ: هيئون خبر تن کي جيڪي محبت منجه مرن
- 191 د: ڏالئون ڏلاسو دل کي ٿا ڏيئي سمجھائين
- 191 ذ: ڏالئون ڏڪر زاريون ڪري اهي عام نه ٻڌائين
- 191 ر: ريئون رباني راهه ۾ هليا ثابت سهارو
- 191 ز: زيئون ذوق انهي ۾ رهندا ڏينھان رات
- 191 س: سينو سور سهايو سمھڻ سک ويو
- 192 ش: شينئون شڪر شاکرن کير ادب ساڻ اُڏاھ
- 192 ص: صوادلئون صاحب سک جا سونھن منجه صبر
- 192 ض: ضادلئون ڏوھن کي ڏسي ٿا روئن زارون زار
- 192 ط: طوئي طمع کي ڇڏي حرصون هڏن ڳار
- 192 ظ: ظوئي ظاهر ڪر نظر لاهي غير گمان
- 192 ڦ: عينو عاشقن کي فاقی جو فرمان
- 193 ڳ: غينو غفلت کي ڇڏي ڏالئون دوست سنڀار
- 193 ف: فيئون فرمايو ڏئي بيشڪ ٻيڀرواھ
- 193 ق: قافئون قوی قلب کي ڏوئي صفا ڌر
- 193 ڪ: ڪافئون ڪارڪن ٿا چورن واري چال
- 193 ل: لامئون ليڪا پار سان ويهي ڪجهه نه ڪن
- 193 م: ميمئون مطلب من جا پاتائون سارو
- 194 ن: نونئون نعرو نينھن جو هڪل جن هنيا
- 194 و: وائون ويهه نه ويسلا جو ازل اچڻو ٿي
- 194 ه: هي هيٺائي هلڻ آهي نيجائي نعمت
- 194 لا: لامئون لائق سي ٿيا جيڪي وحدت ۾ وهلور
- 194 ڏ: الف ايرادي ۾ آهن آديسي اداس
- 194 ي: ييئون ياد ڏئي کي ڪرڻ ٿا هر دم
- 197 گرفتار دوست نازان دل به همدم، ڪوئي قابوئي در گيسو، خمر خمر
- 198 من سوالي آن ٿئي در دوست در گيان، من ڪنا عرض ٿئو محب
- باسئي مهربان
- 201 ياد کاران من خدايا رب پاڪين پرورا، هر صبح عرضو سدائين
- مئي گري رب درا
- 204 منا مسڪين الله هئي ٿناگر، ڪنان ڦ عاجزيءَ هوش آهر
- 206 ڪنا ياد من ڪريمين قاد راءِ، همان ڪ خلق الله لئون نهارا

به اکر

سرڪار حضرت پهلوان فقير صوفي القادري جي رسالي دعوت العشق جو پھريون ڇاپو اٽڪل 1952ع ڌاري ڇپيو هو. ٻيو ڇاپو 1984ع ۾ سنڌ سجاڳ پريس جيڪب آباد مان سائين رند علي فقير صوفي القادري سان گڏجي ڇپايو. 25 سالن کان فقير سائين جي رسالي تي اڻ ٿڻ جي باوجود نئين اشاعت جو آغاز نه ٿي سگهيو. مون ناچيز جي راءِ موجب شايد فقير سائين پنهنجي منزلت ۽ روحانيت کي لوڪن لڪائي رکڻ واري ڳالهه تي عمل ڪري ان کي وڻير ڪورڪي رهيو هجي. نيٺ هي نمائي ڪوشش وري به فتح پور جي مالڪ سائين چيزل شاهه صوفي القادري جن جي اشاري ۽ حڪم موجب ڪتاب کي نئين انداز ۾ ڇپرائڻ لاءِ ڪئي وئي آهي. اميد ته هي پڙهندڙن کي توڙي مريدن ۽ سلوڪ سان واسطو رکندڙ سڀني ماڻهن جي روحاني غذا جو سبب بڻجي.

هن کان اڳ محبوب سائين حضرت رکيل شاهه صوفي القادري جو ڪتاب بحر العشق ترتيب وار چوٿون ڇاپو 1995ع، پنجون ڇاپو 2001ع، ڇهون ڇاپو 2005ع ۽ ستون ڇاپو 2008ع ۾ ڇپرايا آهن. پھريون، ٻيون ۽ ٽيون ڇاپا تمام گھڻو اڳ ڇپرايا ويا هئا.

مالڪ سائين چيزل شاهه صوفي القادري جن جو ڪتاب بحر العشق سال 1983ع ۾ پھريون ڇاپو، 2001ع ۾ ٻيو ڇاپو، 2004ع ٽيون ڇاپو، 2008ع ۾ چوٿون ڇاپو سھيڙي ڇپرايا آهن. هيئنڪ وري دعوت العشق جي ٽئين ڇاپي جو ڇپاڳ ماڻي رهيا آھيون.

دعوت العشق جي پروف ريڊنگ لاءِ سڃاڻه نشين سائين غلام سرور سندس ڀائرن فقير عبدالمجيد ۽ فقير صحبت علي جن جو ٿورا ٿو آهيان. جيڪڏهن رسالي دعوت العشق جي ڇپائي ۾ ڪا غلطي ٿي هجي يا ڪو ڪلام ڇپجڻ کان رهجي ويو هجي، ته ناچيز کي اطلاع ڏيندا، جيئن آئينده ڇاپي ۾ اها پورائي ڪئي وڃي.

فتح چند ڪنيا لعل ڪارڙا
مارچ 2011ع

سوانح

خاندان

جناب حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري رحمہ اللہ جن دومڪي بلوچ خاندان مان گولائو شاخ جي اسلامائي پاڙي سان تعلق رکندا هئا. سائينجن جا وڏا صوبي بلوچستان ۾ آباد هئا.

فقير سائينءَ جو والد محترم حضرت بيو فقير رحمہ اللہ اتان هجرت ڪريه جيڪب آباد شهر جي ويجهو اٽڪل چئن ڪلوميٽرن جي مفاصلي تي اوڀر طرف ڳوٺ رند واهيءَ ۾ اچي آباد ٿيا. ان وقت انگريزن جي حڪومت هئي. انگريزن فقير سائينءَ جي قدر شناسي ڪندي کيس ٿوري گهڻي زمين ۽ جاگير ڏنائون. هن وقت حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري رحمہ اللہ جي جتي درگاه شريف آهي سا زمين به سائينجن جي پنهنجي جاگير مان آهي.

فقير سائينءَ جو والد محترم حضرت بيو فقير رحمہ اللہ نهايت نيڪ ۽ خدا ترس انسان هو. غريبن، مسڪينن ۽ يتيمن سان گهڻو پيار ڪندو هو. کيس شعر ۽ شاعريءَ سان گهڻو لڳاءُ هوندو هو. پاڻ مختلف زبانن ۾ شعر چيائون.

حضرت بيو فقير رحمہ اللہ جي مزار سندس ڳوٺ کان اڌ ڪلوميٽر کن مفاصلي تي، پير گنج بخش رحمہ اللہ جي قبرستان ۾ واقع آهي.

ولادت باسعادت

جناب حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري رحمہ اللہ سنہ 1292 هجري ۾ پنهنجي اباڻي ڳوٺ رند واهي جاگير جيڪب آباد ۾ حضرت بيو فقير رحمہ اللہ جي گهر ۾ تولد ٿيا.

پيدائش جي ٿورن ڏينهن گذرڻ بعد سندس والده پنهنجي ننڍڙي فرزند کي، وهنجاري سهنجاري پينگهي ۾ سمهاري پنهنجي گهر جي ڪم ڪار ۾ مصروف هئي ته اوچتو سندس نگاهه وڃي ان پينگهي تي پئي ته اتي، يعني پينگهي تي هڪ وڏو دهشت ناک ڪاريهر نانگ ڏٺائين جنهن جون اکيون بجليءَ جي چمڪاڻ جيان چمڪن پيون. نانگ کي ڏسندي ئي امڙ سانئڻ جي دانهن نڪري ويئي. ان وقت حضرت پيرو فقير رحمه جن گهرجي ٻاهران ويل هئا. اوچتي دانهن ٻڌي يڪدم گهر اندر آيا ۽ ڏٺائين ته ڪاريهر نانگ ڪر مٿي کنيو ويٺو آهي. اها حالت ڏسندي ئي منجهس اولاد جي محبت جوش کاڌو. پاڻ تڪڙا تڪڙا قدم کڻندي اڳتي وڌيو ته اهو قدرتي اسرار غائب ٿي ويو. پنهنجي ننڍڙي فرزند کي صحيح سلامت ڏسي حيرت ۾ پئجي ويا. اهو قدرت جو هڪ معجزو س جنهن ظاهر ۾ به فقير صاحب کي فيضياب ڪيو. جيئن پاڻ فرمايو اٿن ته:

پينگهي منجهارون ”پهلوان“،
اچي سوڙ ٿيا سونپان منوان،
اهي ڳالهيو ڳجهيون ڪنهن کي چوان،
سڪندي عمر ساري ويسر.

فقير سائينجن ان متعلق وڌيڪ فرمائين ٿا ته:

پينگهي منجهارون ڀرتو آئي قدم ڪڙڪو ڪيو
رينجهي تن سان روح ويو دل دست دلبر جي پئي

فقير صاحب ننڍڙي لاکون ئي پينگهي منجهه ئي ”عشق ڪاريهر“ جا گهايل ٿي چڪا هئا. پاڻ روز اٺل کان وٺي عاشق الله، عاشق رسول ﷺ ۽ صوفي درويش هئا. ان ڳالهه جي گواهي ڏيندي پاڻ فرمائين ٿا ته:

صورت پرين دا ”پهلوان“، ديدم حسن شاهه جهان،
ڪيڏي زمين و آسمان، سيڏا ملاقات ٿيا اول

انهيءَ مان ثابت ٿيو ته:

جڏهن نه زمين هئي نه آسمان، فقير سائين ان وقت اها صورت ڏني ۽ ملاقات ماڻي، مطلب ته ان وقت کان وٺي پاڻ کي مجلس محمد ﷺ حاصل ٿي.

مجلس محمدي ﷺ هر جاءِ سج مثل روشن آهي ۽ ان مجلس جو طالب ان جي حضور ۾ ان ڌري برابر آهي، جيڪو سج کان، ڪڏهن به جدا نه ٿو ٿئي.

حديث شريف ۾ آهي ته:

”من راني رايه الحق ان الشيطان لا يتمثل ربي“.....

يعني: ”جن مون کي ڏٺو، ان گویا خدا کي ڏٺو، ڇو ته شيطان منهنجي صورت ۾ ڪڏهن ظاهر نه ٿي سگهندو.“ ۽ ارشاد الاهي آهي ته:

”فهذا مقام مكنون لا یمسه الا المظهرون.“

يعني: ”هي اهو پوشيده مقام آهي، جنهن تي پاڪ ماڻهو ئي پهچن ٿا.“

ننڍپڻ

حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري ﷺ ننڍي هوندي کان ئي فرمان بردار محنتي، باهمت هوشيار ۽ باڪردار شخصيت جا مالڪ هئا. پاڻ ننڍپڻ کان ئي نرم لهجي ۽ شفقت پري نظرن سان نهايت خوبصورت انداز ۾ گفتگو ڪندا هئا. ننڍن ٻارن سان راند روند ڪونه ڪندا هئا. پاڻ هر وقت ڳنڀير ۽ اونهي خيالن ۾ رهندا هئا.

جيئن پاڻ فرمايائون ته:

”خود خيال خاموشي رهي، تو مت ڪهو معرور هئي،

سير سبحان الذي وحدت اندر وهلور هئي.“

حقيقت ۾ اهي ڪامل انسان آهن، جيڪي پاڻ کي موت کان اڳ ماري وجود جو ورقي ڌوئي، حقيقي مالڪ کي اوڏو اچن ٿا ۽ فرمان الاهي آهي ته:

”موتو قبل لان تموتو“

يعني مړۍ کان اږ مري وچ.

ان باري پر فقير صاحب جن به فرمائين ٿا ته:

"جستن آوندا ډکږي ڏيندا، پر سر نازک ناز سهيندا،

پهلي موت ضرور مرجي، منصب پايا."

دراصل طالب الموليٰ پهريان موت کي اختيار کړي موت جو پيالو
پيښي ټوټه ان جو نفس مري وچي ټوټه دل زنده ٿي پټي ٿي. روح نفس کان
خلاصي حاصل کړي ټوټه توحيد الاهي پر غرق ٿي وچي ټو تذهن
سندس وجود پاک ٿي وچي ټو.
فقير سائين فرمائين ٿا ته:

"ماري مناجح نفس کي، توحيد سان تابع کجي،

پعمال ٿي سوري سهي، یت نت نوايو سورهن."

حديث شريف آهي ته:

"نفسه فقد عرف ربه من عرف نفسه بالفتاء فقد عرف ربه بالبقاء."

ترجمو: "جنهن پنهنجي نفس کي سچاتو ان پنهنجي رب کي سچاتو ۽ جنهن
پنهنجي نفس کي فنا سان سچاتو ان پنهنجي رب کي بقا سان سچاتو."
نفس جي مړۍ يا قتل ٿيڻ مان مراد آهي ته هو شرڪ، كفر، حرص،
حوص ۽ تکبر کي ڇڏي ڏي ائين ڪرڻ سان، سمجهڻ گهرجي ته
ڪامل مرد جو نفس دنياوي لذت کان پاک ٿي وچي ټو ۽ صفائي قلب
سان، پاک روح، معرفت جي عبادت پر مشغول رهي ټو ۽ نفس اماره، نفسي
"مطمئن" جو درجو حاصل کري ٿو.

فقير سائينجن ننڍي هوندي کان ئي عشق الاهي پر محو هوندا هئا.
پاڻ فرمائين ٿا ته:

ننڍي لاءِ نينهرا لايو، پلشي ڏک "پهلوان" پايا.

هنڙين ميلا دا مهل آيا، تبو آون دا سنيها گهل.

حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري ﷺ ننڍين کان ئي صفائي پرهيزگاريءَ کي تمام گهڻو پسند ڪندا هئا.

تعليم و تربيت
ارشاد آهي ته:

و علمنا من الدين علما

يعني: ۽ مون کان انهن کي معرفت علم لدني حاصل آهي.
حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري ﷺ جڏهن ڇهن ورهين جا ٿيا ته دنيا جي ظاهري دستور مطابق سندس والد محترم کيس ڳوٺ جي مولوي صاحب وٽ تعليمات قرآن پاڪ حاصل ڪرڻ لاءِ ويهاريو. پاڻ جڏهن صبح جو مولوي صاحب وٽ سبق وٺڻ لاءِ حاضر ٿيا ۽ قرآن پاڪ حفظ ڪرڻ شروع ڪيائون ته مولوي صاحب حيرت ۾ پئجي ويو. اهو عجب نظارو ڏسي سندس والد محترم سان احوال ڪيو ته اوهان جو فرزند ڪنهن عامل ۽ ڪامل استاد کان درس حاصل ڪيل آهي جيئن صوفي صاحب جن پاڻ فرمايائين ٿا ته:

هو يا حضرت عشق منادي سڏ استاد ذاتا استادي
وهواه سبق مسڪايا هادي پڙهه ”پهلوان“ سنڀال

مولوي صاحب جي وائڻان اهڙي عجيب خبر پئي سندس والد محترم ڪجهه دير خاموش رهيو پوءِ اهو پينگهي وارو عجب نظارو ياد آيو ۽ چيائين ته سندس فرزند عاشق الله عاشق رسول ﷺ ۽ ڪامل هستي آهن. ان متعلق صوفي صاحب وڌيڪ فرمايائين ٿا ته:

ڪول ڪتابان لفظ دکايا سبق ثبوتي صنم مسڪايا
جب مين اس ڪا مطلب پايا هوئا مثل چڪور.

سائينجن نور قرآني سان روز ازل کان روشن ٿي باقي تعليمات کي ترڪ ڪيڻ ڇو ته الله جي ڪامل درويشن کي دنيوي علم جي ڪا به ضرورت ڪانه هوندي آهي.

والد محترم جو وصال

حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي قادري رحمہ اللہ جڏهن ڏهن ورهين جا ٿيا ته سندس والد بزرگوار هن فاني دنيا مان رحلت ڪري دار البقا ڏانهن راهي ٿيا. حضرت صاحب کي والد جي جدائي جو گهڻو صدمو رهيو. اڪثر اڌ رات جو اڪيلائيءَ ۾ قبرستان وڃي پنهنجي والد سائين جي مزار تي حاضري ڀريندا هئا ۽ اتي گهڻو وقت رياضت ۽ عبادت ۾ گذاريندا هئا. صبح ٿيڻ شرط واپس پنهنجي جاءِ تي هليا ايندا هئا.

اهو قبرستان جتان ان زماني ۾ سج لهن کان پوءِ ڪو ماڻهون گذري ڪو نه سگهندو هو. پر صوفي صاحب ننڍي هوندي ئي هر رات ان قبرستان ۾ ايندا ويندا هئا. چو ته الله وارن ڪامل هستين جي ويجهو ڪوپوت يا بلا اچي نه ٿو سگهي. ان لاءِ جو انهن درويشن جو خيال عشقِ الاهيءَ ۽ وحدانيت ۾ محو هوندو آهي.

جيئن پاڻ فرمائين ٿا ته:

"عشق جنهن دي اڱڻ آوسي، پردي وچ پھڻا پوسي.
نت نٿ درد نهايت کاوسي، عشق ٺهين آسان
جتان لڳيئي سي وت ڄاڻن، اور نه ڄاڻن عام بره بنايا بي آرام"

هڪڙي رات سائينجن کي گهر وارن بستري تي نه ڏسي، پريشان ٿي ڳولڻ لاءِ نڪتا. کيس ڳوليندي ڳوليندي قبرستان ڏانهن رخ ڪيائون، جڏهن قبرستان جي ويجهو پهتا ته فقير سائينءَ کي مستن وانگر ڏسي حيران ٿي ويا ۽ کانئن سوال ڪيائونس. پر پاڻ سوال جو جواب ڪو نه ڏنائون ۽ خاموشيءَ سان گهر موٽي آيا.

جيئن پاڻ فرمائين ٿا ته:

"خيش قريب عزيزان ڳڻيان
بي پرواهان دي پرڻيڻيان"

حضرت صوفي رند علي فقير صوفي قادري

فقير بابو غلام سرور عرف سائين پهلوان فقير صوفي قادري

موجوده سجاده نشين

درگاه حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي قادري

چيکب آباد

ان واقعي کان پوءِ ڪيڏانهن به ڪونه ويندا هئا.
 پاڻ ننڍپڻ کان ئي ڏينهن جو زماني جي ڪم ڪار کي عين فرض
 سمجهي. سهڻي نموني سان سرانجام ڏيندا هئا ۽ رات جو واحد جي
 وحدانيت ۾ گذاريندا هئا.
 ان لاءِ پاڻ فرماين ٿا ته:

”پهلوان“ هڪ وهڪ وحدت،
 رک رمز اهائي ثابت،
 شب خيزي نال محبت،
 ديتا بهتسر برهم بهالي

حديث شريف ۾ آهي ته:

”من عرف الله لم يكن له لذة مع الخلق“

يعني: جنهن الله تعاليٰ کي سڃاتو پوءِ ان کي خلقت جي وچ ۾
 ڪجهه لذت نه ٿي رهي.
 فقير صاحب جن جو به اهو ئي خيال هوندو هو ته اهڙي ڳجهي عبادت
 جي ڄاڻ ڪنهن کي به نه پوي

شادي مبارڪ ۽ اولاد

حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ جون ٻه شاديون
 هيون پهرئين گهر مان کيس ٽي فرزند هئا.
 1- سائين رمضان فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ.
 2- سائين مدد علي فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ.
 3- سائين خاوند بخش فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ.
 ٻئي گهر مان کيس چار فرزند هئا.

1- سائين رند علي فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ.
 2- سائين لطف علي فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ.
 3- سائين حاجن فقير صوفي القادري

4- سائين صحبت علي فقير صوفي القادري

انهن فرزندن مان فقط حاجن فقير هن وقت حال حيات آهن. باقي سڀ فرزند هن فاني جهان مان لاڏاڻو ڪري دارالبقا ڏانهن سڪونت پذير ٿيا. سائين جن جا فرزند پنهنجو هٿ پاڻ هئا. حقيقت ۾ سائين جن جي اولاد ڪنهن به لفظي تعريف جي محتاج ڪانه هئي.

شاعري

حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري ظاهر ۽ دست بيست ٿيڻ کان اڳ ئي پاڻ شاعري ڪندا هئا. سائين جن هفت زبان صوفي شاعر آهن. سندس شاعريءَ ۾ سرمستي، عاجزي ۽ انڪساريءَ کانسواءِ حمد تعريف خدائي ذوالجلال، مداح، سرور ڪائنات ۽ ثناء پنهنجن پاڪ ۽ صفت مرشد پاڪ، هم اوست به شامل آهن.

دراصل فقير صاحب جيڪي به شعر چيا آهن سي اکين سان مشاهدو مٿي حقيقت پيش ڪئي اٿن.

سائين جن جي شاعريءَ جو گهڻو داستان غائب ۾ داخل ٿيو، ڇو جو پاڻ هن فاني جهان سان گهٽ لاڳاپو رکندا هئا. جيئن فرمائين ٿا ته:

”دنيا چوڙ خزانہ خواهش، دست بردار ٿيوسي
عزت، لذت، منصب، منتا، طرحين ترڪ ڪيوسي،
دردان هوش گوايا، ڪييا محو محبت.“

فقير سائين پنهنجي محبوب سان عشق، ذوق ۽ محبت جي خاطر دنياوي لذتن کي ترڪ ڪري پنهنجي حقيقي مالڪ جي طلب رکي، جيئن پاڻ وڌيڪ فرمائين ٿا ته:

”پهلوان“ نه سانگي دور وڌگر، اس دنيا کي عزت اعليٰ قدر
مولا ميل مهر سي وه دلبر، جس ڪا شان هئي صاحب عرب عجم.

حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري شاعري نه ننڍين

کان ٿي ڪئي، پر سندس شاعريءَ جو گهڻو حصو محفوظ نه رهي سگهيو. جڏهن سندس وڏو فرزند سائين رمضان فقير رحمۃ اللہ علیہ ٿورو وڏو ٿيو ته پاڻ ڪجهه تعليم حاصل ڪرڻ کان پوءِ سائين جن جي شاعريءَ کي محفوظ ڪري هڪ ننڍو ڪتاب تيار ڪيو، جيڪو ”دعوت العشق“ جي نالي سان مشهور ۽ محفوظ آهي، جنهن کي سندس فرزند حضرت رند علي فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ هن کان اڳ به دفعا پريس مان ڇپرائي منظر عام تي آندو آهي.

دست بيعت

فرمان الاهي آهي ته:

”يا ايها الذين امنوا تقوالله وابتغوا اليه الوسيلة“

يعني: اي ايمان وارو! الله تعاليٰ کان ڊڄو ۽ ان جي طرف وسيلو ڳوليو. حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ جن کي پنهنجي 35 سالن جي عمر ۾ دست بيعت ٿيڻ جو شوق جاڳيو ۽ ڪامل مرشد ڳولڻ لاءِ ڪجهه سير و سفر به ڪيائون.

جيئن حديث نبوي صلى الله عليه وسلم آهي ته:

”الرفيق ثم الطريق“

ترجمو: ”پهريون رفيق جي تلاش ڪريو پوءِ رستي تي هلو.“
انهيءَ متعلق حضرت خواجہ غلام فريد رحمۃ اللہ علیہ فرمائين ٿا ته:

”تسي جوڳڻ ٿي چوڌار قرآن

هنڌ، سنڌ، پنجاب دي ماڙ قرآن،

سج، شهر بحر بازار قرآن،

متان يار ملي ڪنهن سانگ سبب“

انهيءَ سبب پاڻ سيوهڻ شريف ۾ حضرت لعل شهباز قلندر رحمۃ اللہ علیہ جي زيارت ڪيائون. سچل سرمست رحمۃ اللہ علیہ، بيدل فقير رحمۃ اللہ علیہ ۽ راڻي پور جون زيارتون ڪري واپس پنهنجي آستان تي آيا، ڪجهه ڏينهن گذرڻ بعد

سندس ڳوٺ کان ٿورو پري ڪنڊو خان جي ڳوٺ ۾ جناب عزت المعاف سلطان العارفين حضرت سيد رکيل شاه صاحب نوراني صوفي القادري جن آيل هئا ته انهيءَ ڳالهه جي خبر...

سائين جن کي پيشي ته پاڻ ۽ ملنگ فقير گولائي جيڪو هميشه خدمت ۾ گڏ هوندو هو ساڻس گڏجي زيارت لاءِ آيا ۽ ديدار لاءِ بيحد منتظر هئا. ڪجهه گهڙيون گذرڻ کان پوءِ مرشد سائين جي شاهي ڪچهري منعقد ٿي. ڪچهريءَ ۾ سڀ ماڻهو حاضر ٿيا ۽ فقير سائين به باادب ٿي، ڪجهه پريرو ٿي ويٺا. حضرت پير ڪامل مرشد روض سان نهاري ڏٺو ته اکيون اکين سان لڳي ويون ۽ دل ۾ پڪ ٿي ته مون کي ڪامل مرشد ملي ويو ۽ فرمايائون ته:

”مرشد ميڏا عاشق اعليٰ،

رهبر رکيل شاه ڏنم.“

پاڻ ملنگ فقير کي حڪم ڪيائون ته توهان مالڪن کي منهنجي دست بيعت جي لاءِ عرض ڪريو ۽ ٻڌايوس ته فقير شاعري به ڪندو آهي. ملنگ فقير يڪدم الٽي حڪم کي بجا آڻيندي عرض ڪيو جيڪو مالڪن قبول فرمايو ۽ فقير صاحب سان مخاطب ٿي، سندس شاعري ٻڌڻ لاءِ حڪم ڪيو. امر موجب فقير سائين جن ”الف“ کان وٺي ”ي“ تائين سي حرفي ٻڌائي جنهن کي سائين جن غور ۽ خاموشيءَ سان ٻڌو ۽ فرمايائون ته ”تون رات جاڳيندڙ آهين ڇا؟ فقير سائين نهايت عاجزيءَ سان عرض ڪيو ته:

”قبلا سائين مان ته ڪاھل آهيان، حضور جن پنهنجي

ڪرم نوازي ڪن“

جيئن پاڻ پنهنجي شاعريءَ ۾ به فرمائين ٿا ته:

”مان ته اصل کتون لوھ ٽڪارو پارس منهنجو پرين پيارو،

مرد فقير فتح پور واري، فيض والا درياھ ڏنم“ ايتري ۾ ڪچهري

برخاست ٿي ته مرشد سائين، فقير کي پنهنجي تنهائيءَ واري

جاء پر گهراڻي، تلقين فرمائي ۽ ذڪر الاهي ڏيئي، دست بيعت ڪيو.

جيئن پاڻ فرمايائون ته:

مستي مٿي ميران پور والا، شاهه رکيل هٿ پيتم پيالا، پر
پر ڏيندا عاشق اعليٰ، سائي سرڪ پيار دا هئي.

ظاهري دنيا وارن لاءِ مرشد جو هجڻ لازمي آهي. حديث شريف ۾
آهي ته:

"من لاشيخ له فاشيخ هو الشيطان"

يعني: "جنهن کي مرشد نه آهي، انهيءَ جو مرشد شيطان آهي."

مرشد سائين، فقير صاحب جي راهنمائي ڪري رهبر ٿي راه
ڏيکاري، پر پور فيضياب ڪيو جيئن فقير سائين فرمائين ٿا ته:

"فتح پور ۾ ميرا هئي مرشد بحال،

پيري مغان دست ديءَ دلال،

نظر سي ڪيڻا "پهلوان" ڪونهال،

دڪايا سيڪايا هئي قلبي ذڪر."

فقير سائين پنهنجي پير مرشد محبوب سائين جو روز ازل (ميثاق)
کان پڪو ۽ سچو عاشق هو، جيئن پاڻ فرمايائين ٿا ته:

"هئي مرشد ميڏا شاهه رکيل،

مئين دست ڳڏا ميثاق مهل،

مطلوب مليو سي روز ازل،

اهواج ڪلهه دا مذڪور ٺهين."

مرشد سائين به مٿن گهڻو مهربان هوندا هئا. فقير صاحب پنهنجي
ڪامل مرشد کان اسم اعظم ذڪر الاهي ملڻ سان، سندس اندر ۾ عشق
مولا جو اولهيو ڪري اتيو جو پنهنجي جوان مودي ۽ صبر سان برداشت
ڪيائون. ان متعلق پاڻ پنهنجي شاعريءَ ۾ فرمائين ٿا ته:

اندر عشق امازيان مارڏتا، اهو مڇ محبت پار ڏتا.
لونه لونءِ وڃ اولنجي اٿار ڏتا، اهو آگ نهنين هئي اجها وڃ دا.

فقير صاحب حقيقي عشق جي آراهه ۾ گهڙي پيو. پاڻ ڏينهن رات
واحد جي وحدانيت ۾ گذارڻ لڳو. پاڻ اڪثر مخفي حالت ۾ رهندا هئا.
جيئن پنهنجي سي حرفيءَ ۾ فرمائين ٿا ته:

"ڪافون ڪار ڪرن ٿا، چورن واري چال،
لوڪن کان لڪيا وتن، بندگي ۾ بر حال
عمل عملن صالحن ٿيا، نيڪي سان نهال،
لڏائون ڳجهي ڳالهه، وڃي ڌر پڳا ڏئي سان.

ايتري قدر جو هڪ ڌرو به ظاهر نه ڪيائون

"هڪ هڪ پيو صبر،
آهي مردن جو مرڪ"

باوجود انهيءَ جي اڃان به ڪنهن کي خبر نه پئي ته پاڻ ڪو ڪامل
مرد ۽ صوفي درويش آهن.

راز و نياز جون ڳالهيون

هڪ دفعي فتح پور شريف ۾ جناب عزت المعابد سلطان العارفين،
حاضر پڙ نور عارف عامل هاديءَ ڪامل، نور اعليٰ حضرت صوفي سيد
رڪيل شاهه صاحب صوفي القادري جن پري ڪچهريءَ ۾ فقير
صاحب سان مخاطب ٿي فرمايائون ته:

"حاجي سڀ وڃن ٿا حج ڪرڻ مڪي مديني شريف ڇو نه اسان به
گڏجي حج ڪري اچئون" فقير سائين نهايت عاجزيءَ سان عرض ڪيو
ته "قبلا سائين! مالڪ جن پلجان وڃن، منهنجو حج ته هتي فتح پور
شريف ۾ مالڪن جي زيارت آهي. جيئن پاڻ پنهنجي شاعري ۾ به
فرمائين ٿا ته:

"پيشمار شهابان وانگر، ٿيون مٽڪون اڪيان،
ويڪان پيري مغان دا صورت مٿين چهره سڀو چاٽڪان.
ويڪان ويڪان رڄ نه ٿيوي، اڃان نيڻ نهايت بڪيان
ڪعب رخ مهتاب ميڙي پيري مغان دا مٿين ڪر ديدار نه ٿڪان.
آگي صوفي "پهلوان" ٿير حج هزارين لڪان"

سائين جن ان گفتگو کان پوءِ هاسو مبارڪڪڻي زمين تي وڌي ليڪ
ڪڍي ۽ فرمايائون ته، "فقير هتان ٿپ!"

فقير صاحب ادب سان عرض ڪيو ته قبل سائين! سائين جن اڳتي
ٿين ۽ اسان پٺيان هلڻ لاءِ تيار آهيون "اڃان به مالڪ سائين رازو نياز
جون ڳالهيون ڪندي وڌيڪ فرمائين ٿا ته:
"جبل چا سان ٽڪبو آهي؟"

ايتري ۾ فقير سائين با ادب عرض ڪرڻ لڳو ته "قبل سائين! جبل
اڪين جي "پنهنڙين سان ٽڪبو آهي" وڌيڪ فرمايائون ته: ڪاري رات
هڪ جبل جي مثل آهي، ان کي اڪين جي اوجاڳن سان ٽڪي ڏينهن
ڪرڻو پوندو آهي"

اهي انسان جفاڪش ۽ جهاد وارا مرد مجاهد آهن. جيڪي سڀ
نفس خيالات ۽ خواهشون پوئتي هٽائين ٿا. انهن مرد مجاهدن کي هر
وقت هميشه پنهنجي مولا سائين ۽ محبوب مرشد پاڪ جي يادگيري ۽
تارتنوار لڳل هوندي آهي.

جناب امام عالي مقام حضرت علي رضه جن جو فرمان آهي ته:
"اڌ رات جو مني نند ڦٽائي، ذڪر مولا ڪرڻ افضل ترين عبادت آهي،
سڄي دنيا نند ۾ هوندي آهي اڌ رات جو آسمان ۾ قدرتي چاندي جهڙي
سفيد ۽ وڻندڙ روشني ذڪر ۽ فڪر وارن کي نصيب ٿيندي آهي"

جڏهن فقير اسم الله جي ذڪر ۾ مشغول رهي ٿو ته ان جي بدن جو هر
هڪ وار زبان کولي ٿو ۽ جوش ۾ اچي الله الله ڪري ٿو ۽ ان جي دل
نمرو هڻي، هو هو پڪاري ٿي ۽ روح هوالحق جو فریاد ڪري ٿو ۽ نفس

ان ورد ۾ مشغول ٿي وڃي ٿو ”رينا ظلمنا انفسنا“ ۽ اسم الله جي وجود جي مشق محبوبي ۽ معشوقِي مرتبو رکي ٿو. انسان جي وجود ۾ به ڊم آهن. هڪ اهو جو اندر وڃي ٿو ٻيو اهو جيڪو ٻاهر اچي ٿو. انهن جي مٿان ٻه فرشتا مٿڪل آهن. جڏهن انسان اندر جي طرف ڊم وٺي ٿو ته، مٿڪل الله تعاليٰ جي حضور ۾ عرض ڪري ٿو اي پروردگارا مان اندر ڊم قبض ڪريان يا ٻاهر وڃڻ ڏيان؟ ڊم جڏهن ٻاهر اچي ٿو ته به اهو عرض ڪري ٿو ۽ اهو ڊم جو اسم الله جي تصور سان ٻاهر نڪري ٿو ته، اهو نوراني صورت ۾ بارگاه الاهيءَ ۾ هليو وڃي ٿو ۽ مثل موتيءَ جي ٿئي ٿو جنهن جي قيمت جو مقابلو پنهنجي جهانن جي اسباب به نه ڪري سگهندو ۽ اهو بي بها موتي آهي. ان لاءِ فقيرن کي الله تعاليٰ جو خزانچي چون ٿا: حديث شريف ۾ آهي ته:

”الا نفاس معدودة كل نفس يخرج بغير ذكر الله فهو ميت“

يعني: گڻيل ڊم آهن. جيڪو ڊم بغير ياد الاهي نڪري ٿو اهو مرد آهي.

اولياءِ الله هن دنيا ۾ دلي چاهه ۽ چاهت نه ٿا رکن. مگر هن دنيا ۾ گذارڻ جو حڪم بچا آئين ٿا. هو فقط خدا جو طالب آهي. هو جو ڪجهه چاهي ٿو فقط خدا لاءِ، جي ان کي خدا جي نعمت جي به طلب ٿئي ٿي ته محض ان لاءِ جو نعمتون خدا جيئن ڏنل ۽ ان جو فضل و احسان آهن ۽ فقير صرف خدا جي خاطر ان جي نعمتن جو طلبگار آهي.

فتح پور شريف ڏانهن پنڌ ڪرڻ

حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ پنهنجي هادي رهبر محبوب مرشد سائين جي زيارت لاءِ فتح پور شريف تائين پنڌ ويندا هئا. ڪڏهن اڪيلا ته ڪڏهن وري فقراءِ سان ڪري جڏهن اتي پهچندا هئا ته هادي رهبر محبوب مرشد سائين جي حضوري ڪچهري ۾ وڃي با ادب ٿي. سڀني فقراءِ کان پوئتي ويهندا هئا. هڪ ڏينهن پري ڪچهري ۾ فقير سائينجن پنهنجي دستور مطابق سڀني ماڻهن کان

پوئتي وينا ته اوچتو هڪ ماڻهو تڪڙ مان فقير سائين جي اڳيان لنگهيو ته ايتري ۾ پاڻ حضور جن فرمايو ته: ”پري ٿيو، پري ٿيو، پري ٿيو فقير وٽ عشق جي باهه جو ڪورو پري ٿو. متان چر ۾ سڙي وڃو.“ ايتري ۾ سڄي ڪچهري خاموش ٿي وئي. پوءِ پاڻ فقير سائين سان مخاطب ٿي فرمايائون ته:

”صوفي توهان اتان اٿي، اڳتي اچي ويهو متان بيخبر ماڻهو اوهان کي لتاڙن.“

پاڻ مالڪن جي حڪم بجا آوري ڪندي اتان اٿي، ٿورو اڳتي ٿي وينا، مالڪن وري ٻيهر فرمايو ته ”اڃا اڳتي اچو“ ۽ پنهنجي ڀر سان ويهڻ جو اشارو ڪيائون. پاڻ اتان خوف ۽ دهشت مان حڪم بجا آڻيندي ادب سان محبوب مرشد سائين جن جي ڀر سان اچي وينا ۽ ويهڻ سان ئي با ادب ٿي، پنهنجو ساڄو هٿ وڌائي پيري مغان جي پهراڻ مبارڪ جي دامن ۾ پختو وڌائون ۽ عرض ڪيائون ته: قبيلا سائين! منهنجي ۽ منهنجي اولاد جي هن دنيا ۾ ۽ آخرت ۾ به پارت اٿس. اهو عرض سائين جن قبول فرمائيندي چيو ته: ”هاڻو فقير ذمو کنيوسين.“

سبحان الله فقير صاحب پنهنجا ۽ پنهنجي اولاد جا ديني ۽ دنيوي سڀ ڪم پنهنجي محبوب مرشد سائين جي حوالي ڪري پاڻ تارڪ دنيا ٿيا.

جيئن فقير سائين پنهنجي سڀي حرفي ۾ فرمائين ٿا ته:

”دالئون دلا سودل ڪي ٿا ڏيئي سمجهائين،
ومن يتوكل علي الله فهو حسبه نڪي ٻئي ڏانهن واجهائين،
ديني دنيوي ڪمڙا سڀ سائين ڏي پائين،
سڄا سڀ آهين، وڃي ڌر ڀڳا ڏئي سان.“

ان باري ۾ قرآن شريف ۾ ارشاد آهي ته:

”افوض أمري الي الله ان الله بصير بالعباد“

يعني: ”مان پنهنجا ڪم خدا جي سپرد ڪريان ٿو، بيشڪ الله تعاليٰ

پنهنجي پانهن کي ڏسي ٿو. ۽ فقير سائين جن وڌيڪ فرمائين ٿا ته:

لامقصود في الدارين ڏونهين سنسار ڪنون هٿ چاڙھڻ
نيتن نعمت "پهلوان" سڪ ثابت توڙ ٺپاڻ

سائين جن جو اهو ئي واعدو اقرار آهي جو اڃ تائين به فقير صاحب
جي اولاد جي مٿان بيحد مهربان آهن.

فقير سائين جن سال ۾ ٻه ڀيرا فتح پور شريف ويندا هئا ۽ اتي تقريباً
ٻه ٽي ڏينهن رهي، پنهنجي مرشد سائين جن جا قدم مبارڪ چمي.
اجازت وٺي واپس پنهنجي لائڊي (جاء يا آستانو) تي ايندا هئا.

تاج پوشي

هڪ دفعي جناب حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ
صاحب جن پنهنجي فقراء سميت محبوب مرشد سائين جن جي زيارت
لاءِ روانا ٿيا. ۽ پنڌ ڪندي خيريت مان اچي درگاه شريف پهتا. دستور
مطابق وقت تي شاهي ڪچهري منعقد ٿي. فقير صاحب پنهنجي فقيرن
سميت مرشد سائين جن جا قدم مبارڪ چمي ڪچهريءَ ۾ ويٺا. مرشد
سائين سندس ۽ فقراء جو حال احوال ورتو. ڪچهري برخاست ٿيڻ کان
پوءِ فقير سائين پنهنجي جاءِ تي اچي آرامي ٿيا. رات جو سڀني فقراء لاءِ
بنيءَ مان ننگر آيو پر فقير سائين لاءِ جيڪو ننگر مالڪ سائين پاڻ
واپرايو ان طعام مان پنهنجو اوير، خاص فقير جي هٿان ڏياري موڪليو.
پاڻ اهو ننگر نوش ڪيائون.

صبح جو دستور موجب مالڪ سائينءَ جي ڪچهري ٿي. گهڻي پنڌ
ڪرڻ ۽ اوڃاڳن سبب فقير سائينءَ جون اکيون اٽلي پيون هيون ۽ اتي
حاضر ڪو نه ٿي سگهيا. مرشد سائين ڪچهريءَ ۾ کيس ياد ڪيو. پاڻ
اهو حڪم ٻڌندي ئي يڪدم پنهنجي جاءِ تان اٿي، ڪعبه الله شريف
ڏانهن منهن مبارڪ ڪري ٽي دفع آهستي، حيدر حيدر چئي اچي درٻار
۾ حاضر ٿيا. پيري مغان پنهنجي طالب کي ڀر ۾ ويهاري فرمايو ته "اسان

کي طالب توهان جهڙا ڪين؟ پوءِ کيس تاج پوشي ڪرائي، خاص هدايت ڪيائون ته ”هاڻي اوهان ماڻهن کي تلقين ڪري، ذکر الاهي ڏيئي دست بيعت ڪريو. هي فيض امانت تحفو توهان جهڙن سچائي وارن فقيرن لاءِ آهي، ڇاڪاڻ ته اهي پنهنجي گهڻي محنت، رياضت ۽ عبادت سان حاصل ڪن ٿا. فقير هاڻي پاڻ کي نه لکايو“ مرشد سائين، فقير صاحب تي گهڻو مهربان هئا، جو فيض الاهي، جي رنگ سان نوازيائون. جناب امير المؤمنين حضرت امام علي عليه السلام جن اهڙن ئي فقيرن لاءِ فرمايو ته:

”ابصر طريقه وسلك سبيله و عرف قنار و قطع عماره فهو من اليقين علي مثل ضوء الشمس.“

يعني: ان الله جو رستو ڏٺو ان جي راهه تي هليو، ان جي نشانين کي سڃاتو، ان جي راهه جي دشوارين کي عبور ڪيو، اهو يقين سان ان درجي تي آهي، گويا اهو سج جي روشني ۾ سڀ ڪجهه ڏسي ٿو.“

دراصل جڏهن اولياءُ الله پهريان جناب حضرت امام علي عليه السلام جي نظر سان ان جي وجود ۾ علم، هدايت، فڪر ۽ تقويٰ پيدا ٿئي ٿو، جهالت ۽ دنياوي محبت ان جي وجود مان نڪري ٿي، ان کان پوءِ اهو تلقين جي لائق ٿئي ٿو ۽ پيغمبر خدا حضرت محمد صلي الله عليه وسلم جن جي بيعت ڪري ٿو پوءِ مرشدي مرتبو حاصل ٿئي ٿو.

اولياءُ الله جي نظر ڪامل آهي ۽ ان جي زبان سيف الله آهي ڪامل جي ڳالهه زبان تان نڪرندي ٿي قبوليت ماڻي ٿي جيئن حديث شريف ۾ آهي ته:

”لسان الفقراء سيف الرحمن“

يعني: فقيرن جي زبان الله تعاليٰ جي تلوار آهي.

هادي: رهڻا فقير صاحب کي وڌيڪ حڪم فرمايو ته هاڻي اوهان هادي شهنشاهه حضرت سيد صوفي چيزل شاهه صاحب صوفي قادري رحمته ڏانهن وڃو، پاڻ حڪم جي تعميل ڪندي با ادب اليا ۽ جناب عزت الجباب حضرت سيد چيزل شاهه صاحب صوفي قادري

ڏانهن روانا ٿيا. سائين جن پاڻ پنهنجي آستانه عاليه تي ڪچهري فرما هئا. جڏهن فقير صاحب ويجهو پهتا ته پاڻ سائين جن، فقير جي صحبت ۾ اتي بيٺا ۽ شفقت ڀري نظرن سان خوش آمديد چيائون. ليڪن فقير سائين کي اهو مناسب نه لڳو ته سندن مرشد سائين اٿن. تنهن تي عرض ڪيائون ته ”قبلا سائين! اوهان اسان جهڙن ناچيزن جي اڳيان نه اٿو.“ تنهن تي مرشد سائين فرمايو ته ”پهلوان“ تنهنجي اڳيان نه اٿون ته ڀلا ٻيو ڪنهن جي اڳيان اٿون؟ فقير سائين ٻيهر عرض ڪيو ته مالڪ سائين ڪنهن جي اڳيان نه اٿن.“ تنهن تي پاڻ فرمايائون ته ”چڱو ادا ٻيهر ڪنهن جي اڳيان نه اٿنداسين.“ ڪچهري برخاست ڪري سائين جن اٿيا ۽ فقير سائين سان گڏ پنهنجي خاص ڪمري ۾ وڃي ويٺا ۽ محو گفتگو ٿيا. گهڻي دير کان پوءِ فقير سائينءَ کي اجازت ڏنائون. ٻئي ڏينهن فقير سائين پنهنجي محبوب مرشد سائين کان اجازت وٺي واپس پنهنجي ماڳ (جيڪب آباد) رسيا.

امر موجب ٿورا ٿورا ماڻهو دست بيعت ڪيائون بس فقط آمر جو ادب بجا آندائون. فقير صاحب پاڻ کي باطن ۾ رکن جي گهڻي ڪوشش ڪندا هئا ته جيئن ظاهر نه لڳيان. اهڙيءَ ريت پنهنجي شاعريءَ ۾ به اظهار ڪيائون.

”لڪڻ لاءِ هिला هزارين ڪيا اٿم
اچي عشق آفت اندر ۾ پيو اٿم.

پر عشق الاهي لڪڻ جهڙي شيءِ ناهي. فقير صاحب نيٺ ظاهر ٿي پيا ۽ پنهنجي باقي حياتي الله سائين جي محبت ذڪر ۽ فڪر ۾ گذاري رهڻي ڪهڻي

جناب حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري رحمۃ الله عليه تمام گهٽ ڳالهائيندا هئا، گهٽ سمهندا هئا. سندن چهرو مبارڪ گهڻي رياضت ۽ عبادت جي ڪري زرد هوندو هُئِين.

پاڻ پنهنجي شاعريءَ ۾ بہ فرمائين ٿا تہ:

”لڳا تير جگر چير لنگھ پار پئي هئي،
دل درد رنگ زرد هيٺان حال ٿئي هئي،
خوشي خواب ڏي خواب ننڊ نينٽين ڳئي هئي،
غم نوش خاموش پيئس پيش ڏکان ڏي“

ڪڏهن ڪڏهن پنهنجي يڪ جاءِ ويهي هلڪي آواز سان ٻول
ڪلام بہ چوندا هئا، مگر انهيءَ سان گڏوگڏ اکين مان تير جاري هوندا
هئن. هر وقت ڏکويل حالت ۾ هوندا هئا، جيئن پاڻ فرمائين ٿا تہ:

”دلڙي مٿي ڏي باند هئي، ساعت نہ هڪڙي واند هئي،
روڻ اسان ڏي راند هئي، ڪن سامه ڀر سڏڪيان اچل،
هوئي دانهان ڪريندي درد دل جل جل جدائي داهيل،

فقير سائين سادو سفيد پوشاڪ ڏيکيندا هئا ۽ سادو کاڌو کائيندا
هئا. صفائي پرهيزگاري پاڪائي، يا وضو يا ادب، سخاوت ۽ سچائي
اختيار ڪندا هئا. هر وقت دانشمند، باهمت ڪامراني سان اُجاگر هئا،
نئين ۽ وڏن سان پيار ۽ اخلاق سان ملندا هئا. سخي ايترا هئا جو ڪو
بہ ماڻهو وٽن ايندو هو تہ کيس بامراد ڪندا هئا، فقير صاحب پنهنجي
ٻني ٻاري جو ڪم ڪار بہ عبادت سمجهي پاڻ ڪندا هئا،
انهيءَ متعلق فرمايو اٿن تہ:

”لامتون ليڪا يار سان ويهي ڪجهہ نہ ڪن،
الله ڀرڙق ئي رحمتن اهائي طلب رکن،
منهن ڏيئي مونن ۾ اهي ڪنڊي ٿي ڪٽن،
ڪري حيل سان هئن، وڃي ڌر ڀڳا ڏئيءَ سان“

فقير صاحب جن جي ڪرامت مان جيڪو بہ ان وغيره ٿيندو هو سو
ننگر بٺيءَ لاءِ رکي ڇڏيندا هئا ۽ جڏهن فقراءَ وٽس ايندا هئا تہ انهن لاءِ

ننگر پاڻي، جو بندويست پڻ پاڻ ڪندا هئا. پاڻ ڪڏهن به ڪنهن سائل کي خالي هٿن نه موٽايائون.
ارشاد الاهي آهي ته:

واما سائل فلا تنهر

يعني: پوءِ ڪنهن به سائل کي چڙب نه ڏيو.

جڏهن مالڪن طرفان تاج پوشي ڪرايائون ته پوءِ زماني جي هلي چلي ۽ ڏيتي لپتي پنهنجي وڏي فرزند سائين رمضان فقير رحمۃ اللہ علیہ جي حوالي ڪيائون. فقير سائين فرمائيندا هئا ته هن دنيا ۾ جيڪا به دولت آهي سا ڏونڊِ مثل آهي ۽ هن جا طالب ڪُٿا آهن.
حديث شريف ۾ آهي ته:

"الدنيا جيفة طالبه كلاب."

يعني: دنيا ڏونڊِ آهي، ان جا طالب ڪُٿا آهن.

واضع رهي ته الله تعاليٰ ان فقيرن کي جي اسم الله جي حاضرات جا صاحب آهن، کين اها قوت عطا ڪئي ته اگرچہ اهي چاهين ته غيب الغيب جو مٽڪل ۽ علم ڪيميا جا مٽڪل سنگِ پارس کي، جيڪو لوهر کي سون بڻائي ٿو آڻي انهن کي ڏيئي سگهن ٿا، پر اهي اهل الله فقراء جيڪي هميشه ظاهر ۾ غني دل ۽ باطن ۾ مجلسِ نبوي صلي الله عليه وسلم جن جي خدمت ۾ حاضر ٿين ٿا. اهي مٽڪلن جي مراتب قوم ڪيميا ۽ سنگِ پارس جي طرف نظر ڪڍي به نه ٺهاريوندا، پر اهي فڪر فائد سان پنهنجو خون جگر کائين ٿا. ڇو ته دنيا لعنتي آهي.
پاڻ وڌيڪ فرمائيندا هئا ته:

جيڪي مرد مولا وارا آهن سي نفس کي ماري مڃائين ٿا.

جيئن پاڻ فرمايو اٿن ته:

"سمجهايو مون کي پيري مغان، صوفي سڏائج "پهلوان".
چڏ حرص دنيا جي طمع، ڪر صاف دل وارو صحن"

فقير سائين روزانو معمول مطابق ٽي وقت حضوري ڪجهري

پڻ ڪندا هئا. صبح، شام ۽ سماع، ڪچهري ۾ فقراءِ راڳ ويراڳ به ڳائيندا هئا.

فقير صاحب ظاهري پنهنجي سڄي زندگيءَ ۾ نه ڏهاڪي ۽ نه وري چلي ۾ ويٺا. پاڻ گهمندي ڦرندي زماني جي ڪم ڪار کي مدنظر رکندي پنهنجي مولا ۽ محبوب مرشد سائين کي راضي ڪيو.
جيئن حضرت شاهه عبداللطيف ڀٽائي رحمۃ اللہ علیہ فرمايو آهي ته:

”جهڙو چاليهان نه چاليهه، تهڙو پسڻ پرين جو
ڪهڙي ڪاتب تو ڪري پسن مڻي پيهه،
جي ورق ورائين ويهه، ته به حرف مڙوئي هيڪڙو.“

اهوئي جوان مرد ۽ سورهين جو ڪم آهي، جو اندر ۾ نفسي خواهشن ۽ سياهي غير جا سمورا، پرڏا ساڙي خاڪ ڪري پنهنجي نفس کي ماري پاڻ جيارن ٿا.

سائين جن جو حليہ مبارڪ

رنگ زردِي مائل

ڪشاده پيشاني

ابرو حلال وانگر

ڊگها چمڪدار وار

وڏيون ڳاڙهيون لال چشم

نڪ نوڪدار

شهپر سنت نبويءَ موجب.

موزون سونهاري مبارڪ، قدرتي رنگ سان گڏوگڏ، مهندي جو ڳاڙهو رنگ به شامل هو.

پير لڪ دار

قد موزون قامت.

اهم واقعات

هڪ دفعي جو واقعو آهي ته جناب حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ فقيري اظهاري کان اڳ ۾ پنهنجي زمين ۾ هر ڪاهڻ لاءِ ويا ته سائين جي مدد لاءِ چار پنج جڙا جوڙن سميت گڏ ويا ۽ ڪم ۾ مصروف ٿي ويا. ڇا ڏسن ته پري کان هڪ مست مجزوبي حالت ۾ نظر پئي آيو ۽ رستو ڇڏي فقير صاحب ڏانهن رخ ڪيائين. ويجهو ٿي فقير سائين سان مخاطب ٿيندي هلڪي آواز ۾ چوڻ لڳو ته ”واھ جوان واه! اڃان به پاڻ کي لڪائي هر ڪاهين ٿو.“ فقير صاحب کيس جواب ۾ آهستي چيو ته ”جيڪڏهن تون مون کي ظاهر ڪندين ته آءٌ به توکي هن وقت ئي ظاهر ٿو ڪريان.“ مجزوب اهو ٻڌي خاموش ٿي ويو ۽ با ادب اتان روانو ٿي ويو. ڪجهه وڪون اڳتي هلڻ کان پوءِ نظرن کان غائب ٿي ويو. اها حالت ڏسي سڀئي ساٿي گڏ ٿي فقير صاحب کان ان راز بابت معلوم ڪرڻ پئي چاهيو. پر پاڻ کين اهو راز نه ٻڌايو ۽ فرمايو ته، اهو ماڻهو منهنجو واقف ڪو نه هو جيئن اوهان ڏٺو تيئن مون به“ فقير صاحب جي جواب تي سڀئي ساٿي خاموش ٿي ويا.

اها ڳالهه حق آهي ته الله سائين جا سڄا عاشق هڪ ٻئي کي ڏسن ۽ سمجهن ٿا، پر عام کي نه ٿا ٻڌائين. عابد شخص هر روپ اختيار ڪري سگهن ٿا، ڪي ظاهر ۾ ته ڪي وري باطن ۾.

فقير صاحب جن واصل پلا درويش هئا. مرد ڪامل جي لاءِ ڪجهه به مشڪل نه آهي. هو صاحب عيان آهي. جو ڪجهه ظاهر ۽ پوشيده آهي. اهو سڀ کيس معلوم ٿئي ٿو.

هڪڙي ڀيري جناب حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ ۾ ملنگ فقير گولائو (جيڪو هميشه سندن خدمت ۾ گڏ هوندو هو) تنهائي ۾ ساڻس آستانه عاليه ۾ ويٺل هئا. ڳالهائون ڪندي ملنگ فقير حجت ڪري سائين جي ٻانهن مبارڪ ڪي ورتو. ايتري ۾ پاڻ جلالي ۾ آيا ۽ فقير جي هٿ کي اڇلائيندي فرمايائين ته ”اسان الائي ڪٿان جا پريم نگر جوڳي آهيون. هن دنيا ۾ ڪنهن سانگ سبب آياسين نه ته

اسان کي ڪهڙي ضرورت هئي هت اچڻ جي، جيئن پاڻ پنهنجي شاعريءَ ۾ به فرمائين ٿا ته:

”سڪ صاف قديمي عشق عجيب
لڳو روز السئي تانگهه طلب
هتڙي راز رهايو آئي سانگ سبب
آهي آدم ڪئون اسان جو عشق اول
پيو پيچ پنهل سان روز ازل
لکيو لوهه قلم ميثاق مهل“

وصال

حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري ؒ کي پنهنجي محبوب مرشد سائين سان تمام گهڻي محبت ۽ عقيدت هئي. پاڻ پنهنجي مرشد پاڪ سان بيحد عقيدت ڪندي فرمايائون ته:

”منهنجو مرشد سڀ جو مرشد آهي. سندس ڪاميلت تي شڪ پنهنجي ذات تي شڪ ڪرڻ آهي.“

هڪ ڏينهن فقير صاحب جن پنهنجي آستاني تي ڪچهريءَ ۾ ڪرم فرما هئا ته هڪ فقير فتح پور شريف کان آيو. فقير سائين ايندڙ ماڻهوءَ کي خوش آمديد ڪيو. معلوم ٿيو ته حضرت محبوب مرشد سائين جن جي طبيعت مبارڪ ليڪ نه آهي. اهو احوال ٻڌي پاڻ ڪجهه وقت تائين خاموش رهيا. ٿوري دير کان پوءِ ڪچهريءَ ۾ هت مٿي ڪري بارگاهه الاهيءَ ۾ التجا ڪيائون ته ”يا رب العزت تون رحيم ڪريم ستار غفار ۽ ڪل شيءِ تي قدير آهي. منهنجا پساھ پورا ڪر ته جيئن مان پنهنجي محبوب سائين جي جدائيءَ جو ڏک نه ڏسان. هيءُ دنيا مون کي ناپسند آهي. مان پنهنجي اصل وطن وڃڻ چاهيان ٿو. تون رحم وارو مالڪ مهربان آهين. مون کي آخري صدمي کان بچاءِ جو مون ۾ صدمي سھڻ جي سگھ نه آهي. جيئن مون مسڪين جو احوال مالڪن تائين پهچي.“

دعا بارگاه الاهي ۾ منظور ۽ مقبول ٿي. ٿورن ڏينهن اندر فقير صاحب جي طبيعت مبارڪ ناچاڪ ٿي پئي ۽ وصال جو وقت ويجهو ٿيو ته پاڻ ملنگ فقير سان مخاطب ٿي فرمايائون ته ”افسوس! جو اسان الائي ڪٿان جا مرد هئاسين، ليڪن هن دنيا ۾ ڪنهن به نه سڃاتو.“ اهي لفظ چئي پاڻ پنهنجي وڏي فرزند سائين رمضان فقير رحمه الله کي گهرائي خاص نصيحت ۽ هدايت فرمايائون ته، منهنجي وصال کان پوءِ مون کي پنهنجي زمين (يعني جتي هن وقت سندس درگاه شريف واقع آهي) اتي ئي رکجو. منهنجي مقبري مٿان ڪو چادر يا غلاف نه چاڙهجو ۽ نه ڪو چپرو يا ڪولي ٺاهجو. جيڪڏهن مٽيءَ کي مان ڏيڻو اٿس ته هو مالڪ آهي.“ اهي لفظ چئي سال 1358 هجري جمادي الثاني جي ڇهين تاريخ تي سومر ڏينهن صبح جو الين وڳي هن فاني دنيا کان رھلت ڪري دارالبقا ڏانهن راهي ٿيا.

حديث شريف آهي ته:

”الا ان اولياء الله لا يموتون بل سط من الدار الى الدار.“

يعني: اولياء الله مرن نه ٿا، بلڪه هڪ جڳهه کان ٻي جڳهه ڏانهن منتقل ٿي وڃن ٿا.

سائين جن جي نصيحت ۽ هدايت موجب حڪم جي تعميل ڪيائون پئي ڏينهن تي ڏسن ته مولا سائينءَ جو عجب نظارو آهي جو سائين جن جي مزار شريف جي مٿان ساڻي رنگ جي چادر پيل آهي پاڻيءَ جون ڀريل مٽيون رکيل آهن ۽ هڪ ملنگ رياضت ڪندي نظر آيو. اهائي مولا سائينءَ جو پنهنجي پيارن جي مٿان شفقت ۽ مهرباني آهي جو دنيا ۾ به ۽ وصال بعد به پنهنجي رحمتن جي برسات ڪري ٿو.

ڪجهه ڏينهن گذرڻ بعد جناب فيض المعاب حضرت صوفي سيد چيزل شاه صاحب صوفي القادري رحمه الله جن فقير سائينءَ جي آستانه عاليه تي تشریف فرما ٿيا. فقير سائين جي وڏي فرزند سائين رمضان فقير کي پنهنجي مبارڪ هٿن سان تاج پوشي ڪرائي، فقير صاحب جو جاءِ نشين مقرر ڪيائون ۽ خاص هدايت ڪندي فرمايائون ته، ”جيئن

فقير صاحب جا مقررہ اصول هئا، توهان به ان جي نقش قدم تي هلجو.
فقير صاحب مالڪن جو حڪم اڪين تي رکي. باادب عرض ڪرڻ لڳو
تہ، قبل سائين! اندر حويلي، ڏانهن مالڪ جن، قدم مبارڪ گهمائين.
عرض قبول پيو ۽ مرشد سائين اندر حويلي ڏانهن گامزن ٿيا، جيئن
حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ پنهنجي پيري مغان جي
قدم مبارڪ پري اچڻ جي آس هئين بيان فرمائي آهي:

”آوي رانجهن آوي، منهن مهتاب وڪاري
اڳل اساڏي تي ول ماهي، قدم مبارڪ پاوي“

ان وقت فقير سائين جن جا گهر ڪڇا ۽ ڪڪاوان هئا، مرشد سائين
اهي ڪڇا ۽ ڪڪاوان گهر ڏسي فرمائڻ لڳا تہ واه جوان واه! مرد
ڪن ۾ لعل ٿي نڪتو“ وڌيڪ فرمايائون تہ، واقعي ادا! جهڙو ٿنهنجو
نالو ”پهلوان“ هو، تهڙو ثابت ڪري ڏيکاريو اٿئي.“ اهي لفظ چئي پاڻ
سائين جن روانا ٿيا.

حضرت سائين رمضان فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ پنهنجي مرشد
پاڪ جي فرمان موجب پنهنجي والد سائين جا نقش قدم ۽ مقررہ اصول
عين فرض سمجھي سرانجام ڏيندا رهيا، پر فقير سائين کي پنهنجي
والد صاحب جي جدائيءَ جو گهڻو صدمو رسيو ۽ دل جو اوڀر، اندر سانڍي
ڪو نہ سگهيا. درد منجهان ڏانهن ڪري پنهنجي شاعريءَ جي هڪ
ڪلام ۾ فرمايائون تہ:

تل: اڄ وڃڻ لاءِ دل دا جاني، سارا فقر ٿيا ارماني.

1- ڪيئن ڏينهن سومر دي تياري، تاريخ چنهن هماري
ساڏي سيني وچ ٿيا غم جاري، اها ماءُ جمادي الثاني.

2- تينو فيض فتح پور مليا، اها هوڪا هر جاءِ هليا.
سڀل سرهاڻي ڪي ٻليا، تيڪون مليا تاج شاهاني.

3.. درگاه تيڙي تي سوالي، اهي مور نه ويسين خالي
فقير فتح پور والي، ڪر ” رمضان “ تي احساني

حضرت صوفي رمضان فقير صوفي القادري رحمہ اللہ جي شاعريءَ مان
ڪافي ڪلام هئا. هڪ ڏينهن جناب فيض المعاب حضرت صوفي سيد
چيزل شاهه صوفي القادري رحمہ اللہ فقير سائين سان مخاطب ٿيندي فرمايو
تہ ” اوهان پنهنجي شاعري في الحال بند ڪريو تہ جيئن فقير پهلوان جي
شاعري عام ٿئي “ پاڻ مرشد سائينءَ جي حڪم موجب جيڪي بہ
شاعري مان نڪتل ڪلام هئا، سي بہ غائب ڪري ڇڏيائون. ۽ عشق جو
اوپر اندر رکي ماڻ ڪيائون.

حضرت صوفي رمضان فقير صوفي القادري رحمہ اللہ پنهنجي والد جي
جدائي برداشت ڪونہ ڪري سگهيا ۽ سندس وصال بعد صرف بہ سال
حياتي مائي ۽ وصال جو جام نوش فرمائي، پنهنجي حقيقي مالڪ سان
مليا.

ڪجهہ عرصي کان پوءِ سندس ننڍي ڀاءُ حضرت صوفي مدد علي
فقير صوفي القادري رحمہ اللہ جن کي مالڪن طرفان دستاربندي (تاج پوشي)
ڪرائي سجاده نشين مقرر ڪيو ويو. فقير مدد علي سائين بہ ساڳئي
ريت پنهنجي والد صاحب جا مقرر ڪرده اصول اختيار ڪيا.

ڪجهہ ورهين گذرڻ بعد سائين مدد علي فقير بہ هن فاني جهان مان
لاڏاڻو ڪري داراليقا پر سکونت پذير ٿيا. سائين جن جي ۽ سندس وڏي
ڀاءُ جناب صوفي رمضان فقير رحمہ اللہ جون مزار شريف والد سائين جي
روضہ مبارڪ اڳيان واقع آهن.

ڪجهہ وقت گذرڻ کان پوءِ جناب فيض المعاب حضرت صوفي سيد
چيزل شاهه صاحب صوفي القادري رحمہ اللہ سجاده نشين درگاه فتح پور
شريف جن فقير صاحب جي درگاه تي تشريف فرما ٿيا ۽ حضرت
صوفي رند علي فقير صوفي القادريءَ جن کي دستور مطابق، دستاربندي
ڪرائي، درگاه شريف جو سجاده نشين مقرر ڪيو. فقير رند علي

سائين جن بطور درگاه شريف جي سجاده نشينيءَ جا فرائض پنهنجي پوري ذميواريءَ سان ادا ڪيا.

مختصر حالنامو

جناب حضرت صوفي رند علي فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ سن 1930 عيسوي ۾ پنهنجي اباڻي ڳوٺ رند واهي جاگير ۾ حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ جي گهر پيدا ٿيا.

سائين جن ننڍي هوندي کان ئي سلجڻا، فرمان بردار محنتي، دانشمند، باهمت ۽ ڪامرانيءَ سان اڃاگر هوندا هئا. فقير صاحب جي پنهنجي والد محترم سان بيحد محبت ۽ پيار هوندو هو ۽ سندس والد به سڄي گهڻو مهربان هئا. پاڻ جڏهن چوڏهن سالن جا ٿيا ته سندس والد صاحب هن دنيا کان وصال فرمايو ۽ ائين ئي پاڻ پنهنجي ننڍپڻ جي عمر ۾ ئي والد جي پيار ۽ شفقت کان محروم ٿيا. پر پنهنجي جوان مردي ۽ همت سان والد صاحب جو صدمو برداشت ڪيائون. فقير صاحب ننڍي هوندي ئي رياضت، عبادت، محنت ۽ عشق الاهي ۾ محو هوندا هئا. فقير سائين ظاهريءَ ۾ ڪو به علم پڙهيل ڪونه هئا، پر الله وارن درويشن کي ظاهري علم پرائڻ جي ڪا به ضرورت نه هوندي آهي چو ته عاشقن کي الله تعاليٰ جي طرفان علم لڌي عطا ٿيل هوندو آهي.

فقير رند علي سائين ننڍي هوندي ئي تقريباً ويهن ورهين جي عمر ۾ جناب فيض المعاب حضرت صوفي سيد چيزل شاه صاحب صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ سجاده نشين درگاه فتح پور شريف کان دست بيعت ٿي. جتان پاڻ حقيقي فيض جو پهرو ورتائون. پاڻ پنهنجي سچي رب جي رضامندي خاطر بچين کان وٺي آخري دم تائين ذڪر الاهي ۾ دم عروج نزول سان اسم اعظم پڪاوت سان پڙهي پڪو ۽ پختو ڪيائون. فقير صاحب پنهنجي مرشد سائين جن جو سچو عاشق هو ۽ هرشد سائين به سڄي بيحد مهربان هوندا هئا.

جناب حضرت صوفي رند علي فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ جن

پنهنجي سڄي زندگي والد بزرگ جي درگاه شريف تي رياضت ۽ عبادت ۾ گذاري فقير صاحب سڀ کان پهرين پنهنجي والد صاحب جي مزار شريف جي مٿان ڪڇي ڪوئي لهرائي ۽ پوءِ درگاه جي ڀر سان ڪچا مسافر خانو ۽ لائڊيون ٺهرايون ڪجهه عرصو گذرڻ بعد سندس والد بزرگ جي روضي مبارڪ کي پڪو ڪرڻ جو خيال ۽ شوق ڄاڳيو. تعمير نٿو شروع ڪرائيندي جڏهن آئرو (چري) تيار ڪري صبح جو بنياد کڻڻ وارا هئا ته رات ٿي وئي ۽ ٻه فقير اتي ئي روضي مبارڪ تي رهي پيا ۽ اوچاڳو ٻه رات نه ڪندي نند پئجي ويا. آڏي رات جو جناب حضرت صوفي سيد چيزل شاهه صوفي القادري رحمته الله عليه جن فقير صاحب جي درگاه تي ڪرم فرما ٿيا ۽ روضي مبارڪ جو ڪم ڏسي بيحد خوش ٿيا. مرشد سائين پنهنجي خاص فقير سان مخاطب ٿيندي فرمايائون ته "اسان به چڱي موقعي تي پهچي ويا آهيون، چو نه فقير جي رياضت اسان به ڪيون." پاڻ ايترو فرمائي اٿان ٻه سرون کڻي پنهنجي مبارڪ هٿن سان آڻي آڻي ٻه رکيائون. اهڙي طرح روضي جو بنياد پڌي سائين جن روانا ٿي ويا. صبح جو انهن سرن مٿان فقير صاحب جن ڪم شروع ڪرايو. آخر ڪجهه وقت کان پوءِ جيڪو هيٺ روضو مبارڪ آهي، تيار ڪري ڀرسان هڪ عاليشان مسجد ٺهرايائون. جتي هاڻي به الله سائين جا بنده پنج وقت بندگي لاءِ حاضر ٿيندا آهن. فقير سائين درگاه شريف ۾ مسافرن لاءِ ٻه پڪ سروس مسافر خانو ۽ لائڊيون تعمير ڪرايون ۽ پنهنجي محبوب مرشد سائين لاءِ هڪ عاليشان بنگلو تيار ڪرايو. جتي سندن مرشد آرام فرما ٿيندا آهن. مطلب ته درگاه شريف جو سڄو ڪم پاڻ پنهنجي هٿن سان اولين فرض سمجهي سرانجام ڏيندا رهيا. حضرت سيد چيزل شاهه صاحب صوفي القادري رحمته الله عليه فقير سائين تي ايتري قدر مهربان هئا جو نه آڏي ڏسندا هئا، نه مانجهي، بغير ڪنهن اطلاع جي فقير سائين جي درگاه تي تشریف آور ٿيندا هئا. فقير صاحب جن جيڪو به نئون رياضت (ڪم) شروع ڪندا هئا ته سائين جن به انهي ڪم لاءِ ضرور اچڻ پسند ڪندا هئا.

هڪ دفعي مرشد سائين، فقير سان مخاطب ٿيندي فرمايو ته، "فقير تون اسان جي دل ٺاري آهي، اوهان جي رياضت ۽ محبت ڏسي، اسان تمام خوش آهيون." پاڻ وڌيڪ فرمايائون ته "فقير اسان توتي راضي آهيون، راضي آهيون، راضي آهيون. هر ڪنهن کي الله تعاليٰ اوهان جهڙو اولاد عطا فرمائي، جيڪي پنهنجي والد کي مرشد سمجهي خدمت ڪن." ايتري ۾ فقير سائين باادب عرض ڪرڻ لڳو ته، "قبلا سائين مان ته ڪجهه به نه آهيان، بس هي ته مالڪ سائين جن جا قرب ڪمال آهن، نه ته بندي کي ڪهڙي طاقت آهي."

هڪڙي ڀيري جناب فيض المعاب حضرت صوفي سيد چيزل شاه صاحب صوفي القادري جن فقير سائين جي درگاه شريف تي تشريف فرماتيا ۽ ٿوري دير کان پوءِ مالڪ جن، فقير رند علي سائين ۽ فقراء سان گڏ، فقير صاحب جي روضي شريف ڏانهن گامزن ٿيا جڏهن روضي مبارڪ جي دروازي تي پهتا ته سڀني فقيرن کي دروازي کان ٻاهر بيٺڻ جو حڪم فرمايو، سڀني حڪم جي تعميل ڪئي، مالڪ سائين جن اسلام عليڪم چئي روضي اندر داخل ٿيا ۽ جواب ۾ اندران و عليڪم السلام جو آواز آيو. سائين جن فقير صاحب جي مزار ڏانهن پنهنجو ساڄو هٿ مبارڪ وڌايو. ان کان پوءِ مرشد سائين جي ۽ اندران گفتگو ٻڌڻ پئي آئي. جڏهن ته سڀني فقيرن اها گفتگو ٻڌي، پاڻ ڪجهه وقت کان پوءِ ٻاهر نڪرندي ٿي فرمايو ته: "واھ پهلوان واھ! اڃان به پاڻ کي لڪائين ٿو." ايتري ۾ پنهنجي خاص فقير عرض ڪيو ته قبلا سائين اڃا تائين به فقير سائين پاڻ کي لڪائين ٿا؟ تنهن تي پاڻ سائين جن فرمائڻ لڳا "هاڻو! فقير صاحب اڃان به پاڻ کي لڪائڻ جي گهڻي ڪوشش ڪري ٿو، ته جيئن دنيا ۾ منهنجو ڪو نالو نه ٿئي ۽ نه ئي ٻري ظاهر ٿيان. جيڪڏهن فقير صاحب ٿورو به راز ظاهر ڪري ته مٿي الائي ڇا رنگ ٿين! هي ته مٽيءَ جو مان ۽ فقير رند علي جن جي محنت، رياضت ۽ توڪل آهي، جو پنهنجي فقرائي حال ۾ رنگ لائينون ڏيئا آهن." پاڻ اهي لفظ چئي روانا ٿيا.

فقير صاحب جن جي پنهنجي محبوب مرشد سائينءَ سان بيحد پيار ۽ محبت هوندي هئي ۽ وري مرشد سائين جي به مٿس ايتري قدر مهرباني، شفقت ۽ ڪرم نوازي هئي جو پاڻ فقير صاحب سان مخاطب ٿي فرمائيندا هئا ته، "فقير توهين همت ڪريو اسان توهان سان هر گهڙي هر وقت، هميشه ڏينهن رات ظاهر و باطن ۾ گڏ آهيون."

حضرت صوفي رند علي فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ هڪ ٽيڪ سيرت، ڪامل ولي، درويش صفت انسان هئا.

فقير صاحب جو ڳالهائڻ تمام نرم انداز ۽ خوش اخلاقيءَ سان هوندو هو. ننڍن توڙي وڏن سان پيار ۽ اخلاق سان پيش ايندا هئا. ڪنهن به سائل کي خالي نه موٽائيندا هئا.

حضرت صوفي رند علي فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ جن شفيق ۽ سادو لباس پهريندا هئا ۽ کاڌو تمام سادو ۽ گهٽ کائيندا هئا. ننڊ آرام به ٿورو ڪندا هئا. پاڻ هر وقت صفائي، پيرھيزگاري ۽ پاڪائي، باوضو، باادب، سخاوت ۽ سچائي سان زندگي بسر ڪندا هئا.

فقير سائين کي الله تعاليٰ چئن فرزندن جي رحمت سان نوازيو.

1- فقير بابو غلام سرور صوفي القادري عرف سائين پهلوان فقير صوفي القادري

(جيڪو هن وقت درگاه شريف جو موجوده سجاده نشين آهي.)

2- فقير عبدالمجيد سائين صوفي القادري

3- فقير صحبت علي سائين صوفي القادري

4- فقير غلام مرتضيٰ سائين صوفي القادري

جناب حضرت صوفي رند علي فقير صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ صاحب جن پنهنجي والد سائين جو عرس مبارڪ هر سال پنهنجي نگرانيءَ ۾ جناب فيض المعاب حضرت سيد چيزل شاھ صاحب صوفي القادري رحمۃ اللہ علیہ سجاده نشين درگاه فتح پور شريف جن جي صدارت هيٺ عقيدت ۽ احترام سان ملهائيندا هئا. ان دوران محفل سماع ۾ صوفيائي ڪلام، سنڌ ۽ بلوچستان جا اديب ۽ پوري ملڪ جا نامور ڳائڻا حصو وٺندا هئا.

جتي هزارن جي تعداد ۾ پوري ملڪ کان سندس معتقد اچي روحاني فيض حاصل ڪندا هئا. فقير سائين جن عرس مبارڪ دوران صوفيءَ جي پانڊيٽرن لاءِ في سبيل الله ننگر جو بندوبست به ڪندا هئا ۽ پنهنجي نگرانيءَ ۾ ننگر تقسيم ڪندا هئا. معصوم موجب ڪچهريون ۽ مقررہ اصول به اختيار ڪندا هئا.

فقير سائينءَ جي حياتيءَ ۾ ئي سندس مرشد سائين وصال فرمايو. فقير صاحب کي پنهنجي مرشد سائينءَ جي وڇوڙي جو گهڻو صدمو رهيو. انهي کان پوءِ اڪثر سندن طبيعت مبارڪ ٺيڪ نه رهندي هئي. انهيءَ دوران جناب عزت المعاب حضرت سيد صادق علي شاهه صوفي قادري رحمۃ اللہ علیہ سجاده نشين درگاه فتح پور شريف جن جيڪب آباد ۾ پنهنجي بنگلي تي تشريف فرما هئا. جڏهن مالڪن فقير جي طبيعت بابت پڇيو خبر پئي ته فقير صاحب جي طبيعت ٺيڪ نه آهي انهيءَ حوالي سان پاڻ فقير سائين جي درگاه شريف تي ڪرم فرمايا. فقير صاحب کي علاج لاءِ ڪوٺا شهر ويڃڻ جو حڪم فرمايو. فقير سائين امر موجب ڪوٺا ويا. ڪجهه ڏينهن بعد ڪوٺا شهر ۾ ئي 22 آگسٽ 1992ع ڏينهن چنچر، بوقت 4 بجي شام هن فاني دنيا کان رحلت ڪري پنهنجي حقيقي مالڪ سان وصال جو جام نوش فرمايو. سندس مزار شريف پنهنجي والد صاحب جي پيرانديءَ وٽ واقع آهي.

ڪجهه ڏينهن گذرڻ بعد جناب عزت المعاب حضرت سيد صادق علي شاهه صاحب صوفي قادري سجاده نشين درگاه فتح پور شريف جن، فقير صاحب جي درگاه تي تشريف آور ٿيا. فقير سائين جي وڏي فرزند فقير بابو غلام سرور عرف سائين پهلوان فقير صوفي قادري رحمۃ اللہ علیہ کي دستور مطابق دستاربندي ڪرائي. درگاه شريف جو موجوده سجاده نشين مقرر ڪيو. فقير صاحب به پنهنجي والد صاحب جا نقش قدم ۽ مقررہ اصول اولين فرض سمجھي سرانجام ڏيندا رهن ٿا. پاڻ سائين جن سورهن سالن جي عمر ۾ جناب حضرت سيد صوفي چيزل شاهه صاحب صوفي قادري رحمۃ اللہ علیہ جن کان دست بيعت ٿيا.

فقير بابو غلام سرور عرف سائين پهلوان فقير صوفي القادري جن پنهنجي والد صاحب جي سالياني ورسيءَ سان گڏوگڏ حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادري جن جو ساليانو عرس مبارڪ پنهنجي نگرانيءَ ۾ جناب عزت المعاب حضرت سيد سرفراز علي شاه صاحب صوفي القادري سجاده نشين درگاه فتح پور شريف جن جي صدارت هيٺ هر سال وڏي عقيدت ۽ احترام سان ملهائيندا آهن. صوفيءَ جا پانڌيٿڙا پوري ملڪ کان هزارن جي تعداد ۾ اچي شريڪ ٿي فيضياب ٿين ٿا.

جناب حضرت صوفي پهلوان فقير صوفي القادريءَ جن جي دربار عاليه شريف جيڪب آباد شهر کان ڏکڻ طرف اٽڪل اڌ ڪلوميٽر جي مفاصلي تي لڳ جانيديرو روڊ سان شاد و آباد آهي.

ڪلام نمبر (1)

ٿل: اعليٰ شان شرف دلبر دا هئي
سهڻل سائين ميڏي سردا هئي

- 1- عاشق اعليٰ شان امير ايهو ميڏا مرشد مرد فقير ايهو
عارف عامل فاضل پير ايهو سيد آل نبي انور دا هئي.
- 2- گدڻ پاند پياري پارس دا مرشد پيري مغان واهه وارث دا
سچ ظاهر باطل ويچ وسدا جائي جو ڪوئي حال اندر دا هئي
- 3- وهوا نال پرين دي پيار ڪيتم ڪر سهڻل ڪون سينگار ڏنم
غم دور ٿيا ديدار ڪيتم اڪيان ڏيک صورت دل ٿر دا هئي
- 4- "پهلوان" صفت ڪر پياري دا مرشد رکيل شاهه سونهاري دا
هادي وارث هئي ويچاري دا ڪُرت عين اسم رهبر دا هئي

ڪلام نمبر 2

ٿل: آوي رانجهن آوي منهن مهتاب ويڪاوي

اڱڻ اساڏي تي ول ماهي قدم مبارڪ پاوي

1۔ سهڻل تيڏي سڪ وچ مرسان

سر دا سانگا مول نه ڪر سان

بانهن اولار تي ننڍيان ترسان

مولا محب ملاوي

2۔ وهوا واءِ وصل دي گهلي ئي

مفت محبت سائون ملي ئي

رمز ايهارڳ رڳ وچ رليءَ

سدان سڪ سهاوي

3۔ جان سجان تي نينهڙا لاتم

من مياران مير تي چاتم

رانجهن سائين سچ سچاتم

مرجان چاڪ سڏاوي

4۔ مين ماندي ڪون ميل الاهي

رانجهن تخت هزاري دا سائين

اي ”پهلوان“ نال سدائين

ڪل مل محب الاوي

کلام نمبر 3

تل: اُداسي هون درشن دکا يار مجھکو

پياسي هون پُر جام پلا يار مجھکو

1۔ دھان لب نہ ہسدي آنکون برسدي

آيا برہ برسر يهي بار مجھکو

2۔ اگر سيس هشي درکار نہ کرتا ہون انکار

جھکائي هوتي ہون چلا تلوار مجھکو

3۔ لگا آگ اندر النبي اناکر

جدائي جلايانہ کر دار مجھکو

4۔ پرین "پهلوان" کو دیدار دي دو

ملي محب منار سردار مجھکو

گلام نمبر 4

ٿل: اڪيان عشق واليان دي ڳوڙها نت ڳڙهن

سڏڪيان سور ڪنئون ڏيندي روز رڻن

1- ننڍيان نيٺ ٺهر وهندي عشق اثر

سڪندي سور ڪئون روزون روز ڪسر

ڳجها مرض لڳا ٿيسي ڪون مهر

دارون دوست ڪما آب طبيب بڻن

2- دل وچ درد دڪن جاري زخم جڪن

اڪيان عشق واليان دي ڪيون آب سڪن

ديدان نال طمع دي پرين طرف تڪن

جهاتيان مار ٺهار تي نيٺ ڪئن

3- اندر عشق پئي نيٺين ننڊ ڳئي

اڪيان آب وهاون دا ڪوئي ريت رهي

آوت محب مٿا ويسن درد لهي

مين پڪار رهيان سهڻل سڏ سئن

4- اي "پهلوان" سڏي ڪيتا وس وڏي

دلهر بار جدائي والا جوڙن ڏي

قدمين خاڪ سهڻل دي سرمان سونهن ميڏي

پاوان خوب اڪيان زياده زيب ڪئن

5- کلام نمبر

تل: ابرو صیف صنم مجگان تیر ماری

سینی پار گیا هو یا زخم جاری

1- مجگان تیر سدا دلبر مار گدا

مجلس محب والا دل کون دام ودا

جلن جیرا سینی وچ رمز ردا

آڑھ عشق اندر ایھا آگ پاری

2- ابرون صیف ستن چشمان نال چنن

کجل ریھ رسم روزون روزلتن

کالی نانگ زلف ڈنگ مار ونن

وهوایب زنج عجب سیند ماری

3- تیڈی طلب طمع وچ مانڈی مست گھمان

چوڑی سورنھین کیوین سیج سمھان

ملی محب میکون چپین قدم چمان

دیدان دوست ڈنھین میڈی چشم چاری

4- میڈی کولھ آوی قیرا دوست پاوی

وچڑی گھٹی ڈینھان دی سھٹل گل لاوی

ای "پهلوان" پرین تان قربان جاوی

وارث رک وفا عاجز نال آری

کلام نمبر 6

- ٺل: ايهو قول ڪيتم اقرار در دلبر دا چوڙ نه ويسان
- 1- سڪ صنم دا ڏتا سودائي خوب خاموش طلب تنهائي
مخفي مجلس ورد سدائي تسبيح چوڙ شمار
- در دم دل دا دؤر پڙهيسان
- 2- مين غلام خادم پنجتن دا زير قدم ٿيوان خاک صحن دا
صدق صدق ٿيوان باب امن دا سيد سام نه وسار
- نال ادب دي عرض ڪريسان
- 3- مائل صاف ثناگر بنسان در سخي پنجتن دي پئسان
پڪيا رحمت بهرا گهئسان ڏيسن خير سنڀال
- لڪ پلايون تنهن محب مئيسان
- 4- برڪت والا باب ايهوئي اڱڻ عجب آفتاب ايهو ٿي
سرمه صحن تراب ايهوئي ڪجل نيشين نار
- ڪر وت ڏونهين اڪيان پئسان
- 5- ساڳي صاف جناب لڏوسي آل نبي مطلوب ڳڏوسي
سچ "پهلوان" ايهو چٽو ٻول ٻڌوسي نينهن لڳم نروار
- نال توڪل دي توڙ نپيسان

ڪلام نمبر 7

- ٿل: افراد عمر ڳئي ساري -
 1- مٿين ڏکڙي بکڙي پياسي
 هڪ ساعت سک دي خاصي
 2- ايها پيڙ اندر وچ پئي ٿي
 سينا جوش ڪنون جل ڳئي ٿي
 ميڏا سنڌ سنڌ هئي آڙاري
 3- هيئي آس اميدان رکدي
 سڻا حالت ساڏي ڏکاندي
 4- ”پهلوان“ پرين دي سانگي
 دل رات ڏينهان پئي تانگهي
- مٿين سولان نال گذاري
 ڪيتا اندر عشق اُڏاسي
 نهين پايا دردان ماري
 سينا جوش ڪنون جل ڳئي ٿي
 ميڏا سنڌ سنڌ هئي آڙاري
 تتي طرف تهاڏي تڪدي
 آءُ پال صنم هڪ واري
 خود بدر منير دي وانگي
 آءُ دوست ڏيون دلداري

کلام نمبر 8

تل: انصاف عشق تيڙي آون ڏا

وچ سنڌ سنڌ سور چڱاڻ ڏا

1 جڻان عشق ازل ڏا آءِ رها سيني اندر ڏيندا سور سها

نت ننڊيان وانگر نيٺ وها هئي ڪاريگر رمز روٽاڻ ڏا.

2 ڄاڻون عاشق بي آزار نهين دل درد ڪنون دم ڌار نهين

سهندي نال صبر او بيزار نهين سانگا لائڻي ساهه بچاڻ ڏا

3 اندر عشق اماڙيان مار ڏتا ايها مڇ محبت ٻار ڏتا

لئونءِ لئونءِ وچ اولنبي اٿار ڏتا ايها آڱ نهين ئي اُجهوڻ ڏا

4 "پهلوان" پڇڻ آيا محب مان ايها ڳالهه آئينديان قسم اُٿا

نارون دست محب دي مٿين آپ ڏتا پوسي رحم پرين ڪون پلاوڻ ڏا.

گلام نمبر 9

- تل: آی مبارک ماہ سانون - تاب تیلڈا پانودا
چوئن مثل محبوب رخ - تیرا تجلا آوندا۔
- 1۔ ہو صفا صورت صبح ہر شمس لالی لاوندا
روء انور کی تصویر ناز کر وکانودا
 - 2۔ سونہن سرور کا سدا ئین حسن حملا پاوندا
کیا کروں صورت صفت حیران ہو دل جاوندا
 - 3۔ سونہن پر سجدا کیا اوکب تھین سر چاوند
نینہن والیان کون نصیحت کونہ کر سمجھاوندا
 - 4۔ "پهلوان" صوفی ثناگر مصطفیٰ کی نامدا۔
پر گیا سینا محبت دئی تھین دل ماوندا۔

ڪالم نمبر 10

- ٿل: آرام آڻڻ لاءِ شزا - بياڪي زهيران ڏڙتڻان
- 1- آهان ڪي ديدار ديسغان آرام عشقا زيسغان
الزينة اوهير بيسغان چمان سميني گوارتڻان
 - 2- دل سوگهين هندي تهين قيدارغي چيئي نئين
معلوم اي مرضه ڪئين درمان دلير گون ٿوان
 - 3- نيسي مني دردي دوا آڻ دوست ديدارا سوا
ديره نصيب ڪسي موا رندان رڙانار ڦٽڻان
 - 4- اي "پهلوان" سولي ٿرا پيارا خدا مٿين دليرا
سڪين مناف سرورا محبوب ماندا ڦڙ ٿوان

ڪلامن نمبر 11

ٿل: آيم عشق ڪري ٿيئا ٿيا

سر ننگان ت نيهن نچايا.

1- چشمان ڏونهين دلبر واليان فقير ڪرينديان ديد دوناليان

اصل انهان دي چئن دي چاليان چوڙ سيني وچ هنئيان.

زخم ايهونست ســـــور ســـــهايا.

2- مڃگان تير تماامي ماريا ابرون صيف صفا اولاريا

دلبر ڌاڙي خاطر ڌاريا لست ٿر دلڙي ڳڻيان

رڳ رڳ دي وچ رمـــــز رلايـــــا

3- جنگي حملا حسن ڪريندا آڻ عوشاقان تي زور پريندا.

تيخ محبت نال مريندا هرول جيئـــــومئيـــــان

محبب مســـــيح ٿي ويڪـــــڻ آيـــــا.

4- خويش دلاسي ڏيون آون پند نصيحت ڪر سمجهاون

مٿيان بيڪون محض نه پاون پڪي عشق دي پڻيان

جامان جڻيان سوڳـــــل پهرايـــــا.

5- اي "پهلوان" ڪون مفت محبت مليا سهڻي پيري مغان هت

قلبي ڪار ڪماون وحدت صاف سچا تم سنڻيان

اسم اعظم اسمـــــانـــــون پير پڙهايـــــا.

ڪلام نمبر 12

ٿل: آچي عشق لائيون - عجب هي بهاريون

ڏنائين ذوق ذاتي - اندر ۾ اٿاريون

1- ٿي اظهار آيو قدم عشق پاڻو

سدا سڪ سهايو لڻا غم غباريون

2- ٻولي پڪي لات پيجري اندر بات

مردم ڏينهان رات هو هو هونگارون

3- قلبي شهودي ورد هي وجودي

سدا سر سجودي ٿا ٽوڙي نهاريون

4- صوفي "پهلوان" سڪ پڙهايم حرف هڪ

اندر ڪي اُمالڪ الف سان اُچارون

کلام نمبر 13

تل: ايها باهر بره دي سيني ساڏي ٻلدا

ساڙيا جسم جدائي جيرا جان پيا جلدا.

1- پنهل ڪيچ تياري ڪيتوئي چوڙ ويچاري

برسر آيم باري اوکا پنڌ جبل دا

2- ماڻا محب ڪريندا نازين نال مريندا

پنهل پيار نه ڏيندا اسيندا ساهه تڪلدا

3- مٿري مفت گهاٽي سهڻا ترس نه آيتي

ڪيتوئي پيپرواهي اسيندا دلبر دل دا.

4- دوستي دلبر والي اندر آتش ٻالي

ڏاڍي ڏک ڏيکالي - ساڙيا سڪ سائول دا.

5- توڻ ساهه نه سر دا ساعت سال گذر دا

پالين حال اندر دا اپڻي هجر هنييل دا.

6- جائي جانب هس هس نيتوئي زوري دل کس

نهيئن ئي ميسن دا مس ليکيا روز ازل دا.

7- اي "پهلوان" پيارا هڪ دم ڪر نه وسارا

آيا الست اشارا نهين ئي اڄ نه ڪلهه دا.

کلام نمبر 14

تل: آک سدا استاد حسن دا

ول ول کمر گفتار ایہو

- 1- پال کنون اکیان کب نہین رجدي
دمن نہ تیوی ڈار ایہو
- 2- عاشق عین ڈونہین آپس وچ
پیش کرن پچار ایہو
- 3- دل ذہن اکیان سپ عضوي
مجگان سانون بار ایہو
- 4- برقمہ پوش بشر دا آیا
وٹج گڈا وٹج ار ایہو
- 5- صاف سجاتم صورت ساگی
دام وڈا دیدار ایہو
- 6- سچ "پهلوان" نظر کر صورت
آپ کیتا اختیار ایہو
- 7- نال حکایت هوت لدوسي
عشق ڈتا اعتبار ایہو
- 8- سیک اندر انوار ایہو
سیٹی وچ منیار ایہو

کلام نمبر 15

- ٿل: الاهي اذن سي احمد - بنا صورت بشر آيا
 بتا مومن حسن اصلي ڪهو ڪس ڪو نظر آيا
- 1- نبي سهڻا ثنا لائق ڪها تعريف خود خالق
 ڪلامي پاڪ حق ۾ حق صحي ثابت خبر آيا.
 - 2- صفت معراج ڪي محفل ڪيڏا هئي مصطفيٰ منزل
 نهين ڪوئي سوا مرسل فلڪ برسير ڪر آيا.
 - 3- محمد سيد ثقلين محابي دوست ڪي دارين
 نبي پهنئي هوئي نالين عرش ۾ قدم در آيا.
 - 4- يهي مخلوق سي مولا ڪيڏا هئي مصطفيٰ اعليٰ
 وسيل اُمتي والا شفيع روزي حشر آيا.
 - 5- وڏا ٿو وڏو ڪوڏن رات اي مومن محبت ساڻ
 پڙهو صلي علي صلوات بشاني پيغمبر آيا.
 - 6- مبارڪ اي ملا مقصود سدا سک محمدي موجود
 ثنا گر "پهلوان" خوش نود محبت من اندر آيا.

ڪلام نمبر 16

ٿل: آيا علي بهادر ليڪي مدد پيغمبر

- 1- شمشير علي اُٺايا پايا هئي شرف ڪعب تڙو هُئا هئي اندر
- 2- حيدر ڪيئا چڙهائي سائي ۾ خوب خوشتر
- 3- ڪيئا ڪرم الاهي مشهور هئي لڙائي
- 4- ثابت صفا گواهي لڪ پڇ ڳئي هيٺ لشڪر
- 5- ڪل فقر پيشوا هئي بر مرتضيٰ سدائي
- 6- مظلوم مرتضيٰ هئي بسولا نبي برادر
- 7- مجهول ڪم نصيبي هادي هئي رهنما هئي
- 8- حالت صفا حقيقي اعليٰ امام رهبر
- 9- جو اس گلي ڪو چوڙي چوڙي بوهه حبيبي
- 10- منهن آڀني ڪو موڙي پاوي ڪهان برابر
- 11- جس دل ۾ هئي محبت در دوسري ۾ ڏوڙي
- 12- ڏس تي نبي شفاعت هئي حال اُس ڪا اُتر
- 13- حيدر هئي شان والا حيدر ڪا اُخپ ثابت
- 14- حيدر برادرن مولا پاوينگي روز محشر
- 15- خواهر علي عنايت حيدر امام اعليٰ
- 16- فرمائو نظر رحمت ساقي هئي آب ڪوثر
- 17- شير خدا ڪا شفقت
- 18- يا شاه "پهلوان" پر

کلام نمبر 17

تل: اُتیا فتح کا اَلَمِہا ت حیدر

- 1- حیدر پڑھا حرف نصر من اللہ مجاہد کی تلوار پایا تجلا
دفع کر دیا دور ظلمات حیدر
- 2- خندق بدر، اُحد، خیبر ہلایا زبردست بیر الم فتح پایا
متابع کیٹا قوم جنات حیدر
- 3- بلایا ہٹی مولانی کو عرش پر صلیق پر فلک سیر کیٹا پیغمبر
تا موجود معراج کی رات حیدر
- 4- واللہ مجھ کو قسم ہٹی خدائی علی مصطفیٰ کو نہ دائم جدائی
کھا دم قدم جان جسمات حیدر
- 5- نظم ”پهلوان“ پڑھ سخی مرتضیٰ کا محبت سی اسناد شیر خدا کا
نِدا کر مدا حی مناجات حیدر

کلام نمبر 18

- تِل: اِسْمِ اَسَدِ اللّٰهِ الْغَالِبِ - عَلِي مَدَدِ پيغمبرِدا
 عَلِي مَدَدِ پيغمبرِدا - هئي ساٿي سهڻي سرورِدا
- 1- تيا اِذنِ الاهي رازِ اَمَرِ
 وهان جايا علي ولي انور
 گهن گهوڙا گهوت تيار هوئا
 ختم سيئي سپار هوئا
 - 2- جب علي غزا دا خيال ڪيتا
 ڪر اُحد، بدرِ پَعمال ڳڏا
 جب علي مقابل آتي هين
 اويانگ لرزلڪ جاتي هين
 - 3- جس پر حيدر وار ڪيئا
 سر ڌڙسي جلد اُتارديئا
 علي امنِ اسلام داهئي
 سچ سهڻا شاه جهان دا هئي
 - 4- علي هر مظهرِ وچ وسدا هئي
 توحيدِ طريقت ڏسدا هئي
 علي فتح ڪا سائين هئي
 اوسني امير سدائي هئي
 - 5- گئي بيبيءَ بيتِ الله اندر
 ٿي آيا ساٿي ڪوٽرِدا
 جب قدم ولا هسوار هوئا
 مقبول تلاوت حيدرِدا
 شمشير جهلڪ تي جهال ڏتا
 جافتح ڪيئا گڙهه خيبرِدا
 تب ڪافر فتح نه پاتي هين
 دهشت ديمڪ دلاورِدا
 شمير لڱا لاچار ڪيئا
 ڪنڌڪاٽ ڪروڙين ڪافرِدا
 علي پيارا حق سبحان دا هئي
 تيا ڪرم علي تي قادرِدا
 ايها صفت سيڙي وارث دا هئي
 قربان وچان اُنهي رهبرِدا
 بر حيدر رحمِ الاهي هئي
 تيا اعليٰ شان بهادرِدا

- 9۔ جب سائل آن سوال کيتا علي نظر سخاوت تال کيتا
گھن پانھن ڏونھين تي لعل ڏتا ويڪو شفقت شاھ تونگر دا
- 10 درگاه علي کي سوالي هيئن اوساڻ يقين رجالي هيئن
سائل کبي نہ خالي هيئن علي دست خزانا پروردا
- 11 اسين مطرب تي تي ڳانڊي هون ڪر ثنا صفات سناتي هون
اسين پڻ گھن ٽڪري ڪانڊي هون سخي حيدر والي ننگر دا
- 12 ”پهلوان“ صفت گوشاه دا هئي خوش خادم اي درگاه دا هئي
علي حيدر شير الله دا هئي ڪر سيد مدد ثنا گر دا

کلام نمبر 19

تل: برہ بازار پر بیشک - ہوئالیا مہو گئی لک

- 1- محبت پر ہوئامستان اکيلا کڑ رہا هئي جوان
کيٹا هئي قيس کو مجنا پلک سونا نہ چوڑا سک
- 2- جسم سي کل جدا کيٹا شريعت کو شرف ديٹا
بھائايي بنا هوٹا کھا قمر براذني عاشق
- 3- ديٹا سرناز سي دولا صفا سولي اوپر جھولا
هکل سي حرف يي بولا کھا منصور انا الحق
- 4- پڑھا کر "پهلوان" هر هر سدا صلوات سيد پر
جسي کي آل کو پرور بلایا دوست ديٹا دک

ڪلام نمبر 20

ٿل: ٻڙي روب سي حسن حملا دکاڻيا

هوڻا هوش حيران جب عشق آيا.

1- عبرت ۾ خاموش هم هون درد نوش

سڀني لڳا جوش صورت ستاڻيا

2- ڪيڻا حسن هاڻ ڪهڻي ليئي ڪات

همين مرحبا بات ڪر سر جهڪاڻيا.

3- ميري گلي پر آيا حسن خنجر

ڏيري ڏيري قاتل چلايا.

4- ڪر ”پهلوان“ ياد صورت ڪي اسناد

آنسي ڪا امداد ستڙي جڳاڻيا

ڪلام نمبر 21

تل: بات بره دا ڪل بر حال جتان عشق اولنبا لايا

پار اچار ڪريندا لعل

1 محبت من وچ ڪوڙيا ڪورا رمز تجلاتاب ظهورا

ٿي ڳيا سينا سرخ سمورا خود ڏيندا غير نڪال

2 باه برهه دي اندر بلدي جوش ڪنون پئي چندڙي جلندي

دود دهن درد دانهن نڪلدي سچ ثابت سهڻا ڳالهه

3 برهه بدن وچ لاياديرا عشق مبارڪ پايافيرا

وسر سدا ايهو صحن سهيرا ڪر ڏيندا نيئنه نال

4 هويا حضرت عشق منادي سڌا سڌا ڏتا سڌا

وهو سبق مڪايا هادي پڙهه "پهلوان" سنڀال

ڪلام نمبر 22

ٿل: ٻڌ سڳ دي سانگ مزور نهين

پيا ٻانهپ ڪر منظور نهين

- 1 اڇ ڏي پيڙاري غير ڪنن
وفي انفسڪم هڪ حرف سنون
 - 2 سچ شان فقر دا شاهي هئي
هڪ وحدت قلب صفا ئي هئي
 - 3 جب هڪ دي نال هڪايت هئي
هڪ سر هڪ بار وڪاوت هئي
 - 4 هئي مرشد ميڏا شاه رکيل
مطلوب مليوسي روز ازل
 - 5 پير ڪر ساقِي جام ديئا
ايهو سکر سلامت قلب ڪيئا
- ٿي تارڪ خود مختيار بنون
هئي گواهي دلبر دور نهين
خود بهتر بي پرواهي هئي
ٿي منڌا وچ مغرور نهين
قر ڏونجها ڪرڻ شڪايت هئي
درد در ليلا ضرور نهين
مين دست گڏا ميثاق مهل
هئي اڄ ڪلهه دا مذڪور نهين
گهن شوق شرب ”پهلوان“ پيئا
مين پيني فسق فجور نهين

کلام نمبر 23

تل: بیوس جنڈڙي جلدا پور پون پلپل دا

نال سکايل دي ول سھٹا منھن ڏي محب نہ کلدَا

1 رخ صمتم دا صورت سھٹا اکيان ڏونھين قاتل ڪھڻان

وھوا بيپرواھي رھڻا محبت ڏاڍي نال نہ هلندا

2 خویش قریب عزیزان گيٽان بيپرواھان دي پتر پٽيان

ڏيک محسن مستاني ٿيئان رخ پياري پاڪ پنھل دا

3 رخ ايھا ڪر ڪعبہ مانون سجدہ ڪرڻ ثواب اسانون

خبر نہ پيئي بي دردان نون ٿيا تابع نفس عقل دا

4 سچ ”پهلوان“ صحي ڪر جائين جتان سور اتان ٿي سائين

لذت ڏيک ڏکان دا مائين وھ ڳيا قلم ازل دا

گلام نمبر 24

- تل: بيوٽا مھريان پرور۔ حبيب الله گزي سرور
- 1 بيوٽا رحم رازق بين محمد محب رب پاڪين
 - 2 گزي مختيار لولاڪين شرف اعليٰ ٿين ٿئي انور
 - 3 ٺبي پيدا اش نور ٿين خدائي محب منظورين
 - 4 نبوٽ نام مشهورين گز و ششتا سئي رهبر
 - 5 هموڏا ڪر دان خدائي ٿين محبت مصطفيٰ ٿي ٿين
 - 6 رسول ٿي رهنمائي ٿين شود شافي درو محشر
 - 7 ٿئي سڪئي سرا مستين اميدوار "پهلوان" آستين
 - 8 ٿئي دامن مني دستين منا خادم ٿئي دلبر

گلامن نمبر 25

تل: بیسو آخت اظهار ازلي اصیلین

کے سپہان صورت ای جلوہ جمیلین

1 تھی حُسن سید بی مثل بی حدم کذئی ملے کے مقید
وفا دار جلیلین

2 شغیان گون شفق کزی راز رحمت کے والثوف ثابت
همی حرف حیلین

3 شافی مصطفیٰ نین حبیبی خدائین جہانا سمائین
انیس ل سبیلین

4 صوفي "پهلوان" گنہ زمین عرش هر هفت نظر آخت احمد
دوئی نسی دلیلین

ڪلام نمبر 26

تل: بياباڪ دلبر زهير بيسغان

- اشتي دوستي دردان فقير بيسغان
- 1 ذي ظاهري آ مجلس ڪزي دل گشتو مارا بي وس ڪزي
اي ڏيهه ڏڪان ئي جسوس ڪزي ني پرديس ٿهي ڪي دير بيسغان
 - 2 اي دردان دلتي غان ت بيابي صحي چمان گريسو گريان مينٽون ڪهي
هو هئي ڪزو ايشين وارئون وهي ني معافي ڪن نازان ڪي ڪير بيسغان
 - 3 صورت پاڪ پريني غين حُسني جمال صفت چي ڪناني وسين بيمثال
همان مجلساني شמושغ محال دلام پدم يادگير بيسغان
 - 4 سوالي نه خالي سخي ٿئي درا دست بستو مارا گزمان گرا
ڪيزان ريجهي سورحمي ڪوي دلبرا اٿي ڪي چمان اوھير بيسغان
 - 5 ماندائين مغموم ڪزي ”پهلوان“ وس گون نازان نيائي من آخت نوان
عاصي اميدوار ٿئي رحمتان ڪئي مهرباني اوڪير بيسغان

کلام نمبر 27

- تل: بر سر بار صبر دا چارو۔ منصوب خان حسين دا هئي
 نيزي دي هسواري والا۔ سر سلطان حسين دا هئي
- 1 وچ کربل دي مير مسافر جنگ يزد اڙايا جابر
 - هويا شير شهيد بهادر غم ارمان حسين دا هئي
 - 2 ظاهر ظلم ڪيئا هئي ظالم فوج مخالف هويا فاسلم
 - سيّد ساڻ صبر ٿيا ظالم صفت بيان حسين دا هئي
 - 3 گهٽ اهوئي غازي هويا امر ادا ڪر راضي هويا
 - ترڪش تير اندازي هويا جسم نيشان حسين دا هئي
 - 4 حضرت حرمت ڪر آيا مرد قوي ميدان ملهايا
 - پيش حسين شهادت پايا اي دربان حسين دا هئي
 - 5 مومن غم وچ پڙي هوئي هين سوڙ ڪنون دل سڙي هوئي هين
 - ملت بهتر پڙي هوئي هين هٿ درمان حسين دا هئي
 - 6 دل ڪون بهون خيال اهوئي ڪر تعريف سڻاوان ڪوئي
 - مولا چاڻي صفت سيوئي اي قدريدان حسين دا هئي
 - 7 مثل حسين دگر شهزاده هويا نهين نه هوسي پيدا
 - نانا بابا امان دادا هر هڪ لاثان حسين دا هئي
 - 8 خيبر هڪل نال هلايا بير الم سي پاني لايا
 - اُحد بدر وچ تيغ چلايا اهو بابا جوان حسين دا هئي
 - 9 عاصي ڏاج قبول ڪيئا هئي اڏن شفا اقرار ليئا هئي

- مولا جنت بخش ديغا هئي
 10 صاف سچائي اي دلبردا
 امر اعلي شان حسين دا هئي
 عاشق پيتا جام زهر دا
 11 مرسل مير حبيبي حضرت
 تيا فرمان بردار امر دا
 سچ آخوان حسين دا هئي
 پايا قدم عرش پر ثابت
 هئي دارين جسي كا بعيت
 12 الله پاڪ فضل فرمايا
 شافي شاه حسين بنايا
 13 کرمولا تعريف سنایا
 وچ فرقان حسين دا هئي
 حور قصور بوراق برابر
 جو رھتي هين جنت اندر
 14 مين غلام سخي سرور دا
 خود رضوان حسين دا هئي
 خادم خاص اهوئي در دا
 اي "پهلوان" حسين دا هئي
 صوفي صاف ثناگر بردا

ڪلام نمبر 28

- ٿل: تخت هزاري دا مالڪ - هُن جهنگ سيال آيا.
چاڪ سڏايا رانجهن - ٿي منجهيان وال آيا
1. رانجهن ميٽاڊل کس - نيتوئي ڪيتوئي بيوس
من ڪون پاون مجلس - اي حُسن جمال آيا
2. مفت ڪريندا ڪيڙا نال جوڳي دي جهيڙا
سئي سئي ڪيڙي جهيڙا - خود ڪر پشمال آيا
3. شان شھانا شاهي - منصب پايا ماهي
جانب جوڳي جائِي - سيڏي ڪرڻ نهال آيا
4. ٿي "پهلوان" گولي پانهپ دا ڪر ٻولي
چنڊ چوڏهن دا جهولي - جُهَل بدر بحال آيا.

کلام نمبر 29

ٲل: ٲيا مولا كو منظور محمد منصب پايا هئي.

مرسل منصب پايا هئي اسيدًا شافي آيا هئي.

1- اعلي شرف الاهي ديٲا - دعوت عرش اوپر كر ليٲا

اها سير سفر مشهور الله آپ كرايا هئي.

2- آيا قدم نبي دا باري - ٲيرگيا بت بهتان كفاري

جب جلوا كيٲا نور - كسرا كوت گرايا هئي.

3- برگزيده حق دا پيارا - اُمت كا سردار سونهارا

كر ظاهر ذكر ظهور حضرت حال سنايا هئي

4- گهن "پهلوان" پناه پنجنن نا - صلق صلق اهو باب امن نا

ٲي محبت وچ مخمور فدارين سجايا هئي.

گلام نمبر 30

- تل: ثنا بولون بهادر کا - شبيري شاہ صابر کا
- 1۔ حسین عاشق بلایا ہٹی - ستم سر پر انایا ہٹی
- بہادر سر کتایا ہٹی ہوئا مختیار کوثر کا
- 2۔ صتم سی بی ستم ہو گیا - پسر پیارا کتادیکا
- وقت اوٹی صبر کاٹا - شہادت شاہ اصغر کا
- 3۔ غلمان حور سب جنت - تمہاری طلب پر حضرت
- سوالی ٹی وکا صورت الاهی آل انور کا
- 4۔ سوالی "پهلوان" آیا - دلئون کی مطلبون پایا
- فیض فی الحال پہچایا سخی دربار حیدر کا

کلام نمبر 31

تل: ثنا شاہ محمد اعلي عبادت

- ديتا عشق اعتبار سانوں صداقت
- 1 آيا نبي پاڪ سيد سونهارا
محمد محابي اي لولاڪ سارا
 - 2 صحي مير مرسل محبوب حق هئي
دوئي دوزر هوگيا نظر نور حق هئي
 - 3 شرف كعبه قوسين صاحب سدائي
والشوف آيت آيا گواهي
 - 4 انا اعطينا ديا قرب قادر
هئي بيان "پهلوان" ثنا صاف سرور
- منصب حبيبي پايا پيارا
خالق بنايا بتو دوست حرمت
بتوزير فرمان سارو خلق هئي
بره كول پردها دكايا محبت
معشوق احمد عاشق الاهي
شافي شود شاه يؤمل قيامت
لولاڪ لما حرف ولا شبهه ظاهر
ياسين طه مزمل هر ثابت

ڪلام نمبر 32

تل: پڇن جيڏيون ٿيو ڇا ٿي

منهنجي دل دوست سان ڦاٽي

1 چون جيڏيون مون سان جهيڙين ڇو ٿي ماندي ڦرين اهڙي

لڳو ٿي مرض هي ڪهڙي سرون سينگار چولا ٿئي

2 سهيليون سڀ اچن مون وٽ چون ٿيون ڳالهه اسان جي وٽ

ڪيان ڪيئن نت نوان هن ڦٽ وهي ٿي قلب ۾ ڪا ٿي

3 اهڙو آڙاهه ٻاريو ٿي اولائن سان اٿاريو ٿي

اجهائڻ ڇو وساريو ٿي سيني اندر آڳ لڙن لائي

4 چوي "پهلوان" درد ڏکن جيءَ جيري ۾ زخم جکن

سڪ جي خبر سيئي رکن جنهن کي سورتيا ساڻي

کلام نمبر 33

تل: پیو پیچ پنہل سان روز زال

لکھو لوہہ قلم میثاق مہل

- 1 سک صاف قدیمی عشق عجب لگور روز الستی تانگہ طلب
ہتھڑی راز رہایو آئی سانگ سبب آہی آدم کون اسان جو عشق اول
- 2 آہی عشق ستایل سور سہن رویون آب اکین تی روز وھن
سدا شوق منہنجون شب خیز رھن ڈیٹی جلد جگایا حسن ھکل
- 3 آہی عشق وارن کی خاص خبر ھٹی نینھن کیا ناسور اندر
سہندا سور سپوٹی سان صبر ناھین دانھن نہ داد فریاد عدل
- 4 مون کی صنم سکا یو ھک حرف گجھو ویو دام دئی جو پول پگو
ھت پیری مغان "پهلوان" سچو پاتو مطلب سارو حال اصل

کلام نمبر 34

تل: پند پير هيڪل ٿي اديون — اجهو ناهي عمل
اڳي ٿي ڏاڍو ڏاهو — ڏونگر جو

- 1۔ صلاحان سرتين جون ڪين قبول دل ٿي اديون
- 2۔ هوش عقل حيران ٿيا ٻڌي حجر هڪل ٿي اديون
- 3۔ سک نه ٿيا آهن سنگتي ائين چيم چل چل ٿي اديون
- 4۔ بخت ڏسي پيزار ٿيو ولي ويو موڪل ٿي اديون
- 5۔ حاجت سڀ هنڌ ٿي رهي توڙ نيندس توڪل ٿي اديون
- 6۔ لوڏيندس ٻانهن لکن ۾ جهانگيندس جبل ٿي اديون
- 7۔ ڪيچ پچائج ”پهلوان“ ڏيئي پاند پنهل ٿي اديون

کلام نمبر 35

ٲل: پيري مغان سانون سچ سمجھايا۔ اسم اعظم علم حفاظ

1. مسلمان وچ صاف وچاڻ
يڪ يقين ڪر سيس نواڻ
قوم قيام سدا سجدا پاڻ
عروج نزول دي ٺال نماز
2. دور ڏئي ڪي ڪوڙو هستي
صاف صحن ڪر دل دي هستي
خيال هڪو هڪ حق پرستي
سيڪ رندان والي ريت رواز
3. تن تراب تي هڪين ڪون مارڻ
سچ محبت والا پاڻ
جاڳ جسم وچ اسم اٿارڻ
رڳ رڳ دي وچ هُـ آواز
4. اور "پهلوان" ايهو حرف سهايا
الف اندر وچ خوشبوءِ لايا
اور اسانين پڙهڻ نه آيا
الف نه وسري جاءِ جناز

ڪلامن نمبر 36

- تل: پڙ ڀڙ پاڪ شهيد ٿيا۔ منهنجا ماريامرد امير
 ماريامرد امير۔ ايهي درد ڪيادلگير
- 1 پاڻي گهريائون گهوٽ ڪان روئن ٻار صفيير
 ڪوفي ڪوڙهيا ڪين ڏين ٿا خيال نه ڪن خنزير
 - 2 چڪي ڪان ڪمان مان تڙيا هڻن ٿا تير
 ڏسي حال حسين جو منهنجي جيءَ ۾ پون ٿا جهير
 - 3 دلبر دنيا ڪون لڏي پياسي هليسا پير
 رضائي راضي رهيا لکيولوح قلم تقدير
 - 4 حب اٿم حسنين جي پنجن تنن جي اڪير
 پاڻ ملائج "پهلوان" چوي مون کي زياده ٿيم زهير

ڪلامن نمبر 37

تل: جابر دنيا جا ڇڏ جشن

آهي عشق مولا جو امن

- 1 دولت خزان مال زر پنهنجا نه اٿئي پيارا نه ڪر
ماتي نه ٿيندا منجهه قبر سڀڪا ايتھون چوڙيون وڃن
- 2 ڪيئي دنيا کان ويا لڏي هي دؤر سينگارن ڇڏي
ڌڙ ڌوڙ سان ويو ٿن گڏي ڪاٿي خوشيون ڪاٿي حسن
- 3 ڪيئي دنيا جا دادلا ڏس گھوٽ سي ڪاڏي ويا.
داخل دروني گور ٿيا ويا ناهه ٿي نازڪ بدن
- 4 ماري منائج نفس ڪي توحيد سان تابع ڪجي
پئمال ٿي سواڙي سهي نت نت نوايو سور هن
- 5 سمجهايو مون کي پيري مغان صوفي سڏائج ”پهلوان“
ڇڏ حرص دنيا جي طمع ڪر صاف دل وارو صحن

کلام نمبر 38

- تل: جتان عشق الاهي آوندائي - کھ قم قم جلد جاگاوندائي
- 1 آيا محرم حال منير ايهو ديئا صاف سلام سفير ايهو
 - ٲيا ناصح آپ فقير ايهو ڏي متيان سر سمجھانوندائي
 - 2 خاموش ايهو مخمور ڪري وچ وحدت دي وهلور ڪري
 - ڪوئي مرد هووي منظور ڪري سڪ سؤ سؤ سورسها وندائي
 - 3 ڪل مشرق مغرب زير زير چؤ طرفون پاون چشم نظر
 - جنگ رخ اڪيان اتي حق حاضر ايهو بره بصير بناوندائي
 - 4 بس قصلي محبت معاف ڪيا سڪ صحن اندر دا صاف ڪيا
 - ڪر ڪعبه قلب طواف ڪيا سر سهجون سجدا پاوندائي
 - 5 اظهار هويا اثبات ايهو ديئا خيال يڪا دن رات ايهو
 - سمجھايا ذات صفات ايهو ”پهلوان“ ڀلايون پاوندائي

گلام نمبر 39

ٿل: جو کرنا ٿا کار کوئی کین کامیوسی

کوئی کین کامیوسی ایوین ساۛ سڏایوسی

1 حیغ هماری سنجھی سونا پانھن سرانڌي غافل هونبا

یاد نہ کیتم یار هئی هئی وقت وچایوسی

2 دست بگوش تی بانگان مارڻ ٽکی خاطر لوک پکارڻ

گم شد کی گفتار سات ثقت پایوسی

3 خواهش نفسی کاوڻ پیوڻ تابعدار طمع داڻیوڻ

دم دوستی والا مارڻ کهنی شرم نہ آیوسی

4 نام برڙی دفتر یر دیئا امر اداہم ذرانہ کیئا

ٽی موتیون کی وڻجار۔ کوڏی کین وهایوسی

5 رک ”پهلوان“ ہمیشہ هوشیاری ذاتی اسم اندر وچ جاری

دل والا دربار۔ وحدت نال وسایوسی

ڪلام نمبر 40

ٿل: جڻان لڳئي سي وت چاڻن

اور نه چاڻن عام برهه بنايا بي آرام

1. عشق جنهان دي اڱڻ اوسي پردي دي وچ پهڻان پوسي
- نت نت درد نهايت ڪوئي عشق ٺهين آسان
2. دل ڪون دلبر رمز لايو مڃگان تير تفنگ چلايو
- سينا صاف خطنگ بنايو ڏٽم جوڙ نيشان
3. جڻان عشق الاهي آيا عقل اٿان پير نه پايا
- سر اڏي تي آپ نوايا ڪپ دي ڪيا ارمان
4. چئي ”پهلوان“ فقيرن وانگي پاٽم الفي سهڻل سانگي
- رات ڏينهان دل دلبر مانگي ويڪ ٿيو ان قربان

کلام نمبر 41

- تل: جتان لگی آہی عشق الہی - حق ہو پڑمن سدا ئی
- 1 دم دم دلیر دوست سنیاریان پلک پرین کی کین و ساریان
 - ذوق ذکر منجھہ عمر گذاریان جاگر چنیء سہائی
 - 2 حق ہک جاٹی جنھن سجاتو ہو پڑھی سارو مطلب پساتو
 - غیر پلیتی دل کوئن لاثو اندر اسر و ہائی
 - 3 واٹ وندر جی وچن مہانگو لاہی ہلندا سر جو سانگو
 - لاحد کوئن تیوتن جو لانگوہو ویندا لک لنگہائی
 - 4 چئی "پهلوان" پنڈ پچایان آئ کجھہ پاٹ وھیٹی ناہیان
 - دیندم دس پلا یون ٹی پایان رہبر راہر رسائی

ڪلام نمبر 42

تل: جلد جهڻو آهي عشق عقاب

شم هڻي دل ڪي چنبن چايو

- 1 چڻگ چواتي اندر لائي
سینو ساڙي سور چڱائي
- 2 تيز بره جو آهي تاب
سيڪ ڏيئي سارو جسم جلايو
- 3 عشق وارن ڪي واند نه ڪائي
جيء جلائي جاڳن جائي
- 4 سک سمهن ناهي ساعت خواب
شب خيزي سچي سک سکايو
- 5 ٿم ٿم جا ڪن پيالولي
لا نومي جا ٻڌم ٻولي
- 6 نڌا نعرو نيٺن نواب
حڪم هڪل ڏيئي هي حال ٻڌايو
- 7 جلن جاڳن جيڪي چائن
محبت وارا موجدان مائن
- 8 روز الستي خاص خطاب
مليو آسردن منصب پايو
- 9 چئي "پهلوان" پيري مغان هت
سچي صوفي کان ملير محبت
- 10 روشن روهي شغل شتاب
ثابت سيني منجهه سمايو

کلام نمبر 43

تل: جدا دم دوست کانہ سري

کیان کیئن کیچ ٿیم پري

- 1 کیچ کشالا کسر، کرڙا کوھ بجهن ٿا ڏونگر
پیرین پیادی سخت سفر، ڏسي ڏونگر منهنجو ھانءُ ٿو ڌري
- 2 کیچ کشالا سجن، جاڻي ھڏ ماس رت تارجن
راضی مئي تي شل هوت هجن، گھران اچي گھوٽ قدم ڌري
- 3 مارن ٿا محب جاماڻا، ناز وٺن نہ ٿي مون جاڻان
کیان کیئن پھو ڏس سھڻا، ڳلتين منجھہ جيءُ ٿو ڳري
- 4 نہ ٿي مون پائيان ڏونگر ڌوري، پیرین مل ملھل مان اوري
اٿي ”پهلوان“ سر گھوري، سڙي سورن ساھ ٿو نوري

ڪلام نمبر 44

ٿل: چوڪان حُسن چڪا ڪي بیدار ڪيئا

وصلي درشن ڪا حال هوشيار ڪيئا

- 1 رڙو ڪي رات پير سويا نهين
آڪي زخم اندر والا ٿو يا نهين
 - 2 ديا دانهن قبول سوال ڪرو
نظر رحمت ڪي ساڻ نهال ڪرو
 - 3 ايهو عشق ستائي نه هسديئي
لگا درد دگر ڪونه ڏسدي ني
 - 4 ڪر ”پهلوان“ ثنوت صبر
محبت شاهي اُمر ڪا لگا بهتر
- ميري حاجت بجا باعث هوبا نهين
دلريش هميشه آزار ڪيئا
اپني عشق ستائي پر خيال ڪرو
مين هٿ جوڙ ادب انتظار ڪيئا.
نت آب اڪيان دي پرسديني
جو گوشتي ڪر گفتار ڪيئا
نعمت ناز پرين دي انا پر مر
دل دانهن ليئي ديدار ڪيئا.

کلام نمبر 45

- 1 تل: چاک بھاني رانجھن آيا - تخت هزارين دامالڪ
 1 ڏيک حسن ڪون لڳم نظارا موھ ڳڏا من ماھي پيارا
 پيچ ميڏي دل پايا پڪ
- 2 مفت ڪروڙ ڪريندي ڪيڙي سونهين رانجھن ساڌي ويڙهي
 سرها صحن ٿيم لاشڪ.
- 3 صاف نظر ڪر جهاتي پاٽم ساڳي سر سلطان سڃاٽم
 دور دئي ڳيا شور شرڪ
- 4 بارش حسن بسنت بهاري چوڏهن طبق ٿيا گلزاري
 مشرق مغرب ارضو فلڪ
- 5 الم نشرح هئي ڳالهه ايهائي احد احمد فرق نه ڪوئي
 هر جاءِ نور نظر هئي حق
- 6 سج ”پهلوان“ حڪايت هويا دل اسينڌي ڪون وحدت ڌويا
 پيري مغان والا صاف سبق

کلام نمبر 46

ٲل: حبيبى هاشمي حضرت مبارك آرهارحمت

- 1 ٲڪارا ٲيارسي ٲرور
بلايا بادشاه سرور
- 2 خدا خود واعده ڪيئا
اشارا عرش ڪي اوڀر
- 3 حبيب الله ڪر ليئا
شفاعت ڪا اذن ديئا.
- 4 الاهي رحم فرماوي
محبت مصطفي ڪي ساڻ
- اڱڻ سيڙي قدم ٲاوي
سوالي هون صنم آوي
- سوالي "پهلوان" تودر
فبد ميڙي ليئي اي بات
- ڪرم سي ٲاڪ ٲيغمبر
يهي شفقت همين سي ڪر
- دڪادي نور ڪي نعمت

کلام نمبر 47

تل: حسن کا جلوہ ڈنھین سنسار پلایا

دنیا عبا آب کجا اظہار پلایا

1۔ رخ کعبہ محراب ابرو جب نظر آیا

مسجد و مندر مجھے دیدار پلایا

2۔ ہنس ہنس لیٹا دل کس ہمیں بیوس بنادیا

خوف و رجاء دلدار کا گفتار پلایا

3۔ خمر زلف پر قابو ہوٹا دل مست صحو مٹی

دین و کفر کا دانش تکرار پلایا

4۔ صورت صنم کا "پهلوان" و ہواہ نظارا

کیا عزت و ذلت ایہوانوار پلایا

کلام نمبر 48

- تل: خوب حسن دا جلوہ جنگي
 هر دم حملا کړيندا وهوا
- 1- مُتيان نون سک جلدې جگاي
 ننديان وانگر نين وهواي
 پيئندا خون جگر دا وهوا
- 2- محبت چت ميدان چر هوي
 صاف مجاهد کربره کړاوي
 لاهي سانگا سر دا وهوا
- 3- چئي "پهلوان" اها اچ نه کله کنون
 دآج مليوسي روز ازل کنون
 تحفا طرف دلبر دا وهوا.

ڪلام نمبر 49

تل: دل ديگر درد ليڪري هي واپار مشڪل هئي

سوارخ ديکني محبت ايسا پيار مشڪل هئي

1 درد ڪي دانهن ڪرتاهون دهائي دک سي پرتاهون

سجائي سوز و رونا سوا آزار مشڪل هئي

2 مثل ميت ڪفن پوشي درودنيا درد توشي

حکيمون حاب خود ڪرنا سوا بيمار مشڪل هئي

3 دل ديئا تو سر ڪيا هئي اگر درڪار وهوا هئي

سجدي رويو ڪرنا عذر انڪار مشڪل هئي

4 ڪهو ڪب دوست آتا هئي پيا درشن دکاتا هئي

پڪاري "پهلوان" دلبر جدائي يار مشڪل هئي

ڪلام نمبر 50

ٿل: ديا عشق آتش النبي اندر

جدائي جلایا هئي جان و جگر

1 لگا عشق عبرت پر خاموش هون هونسا سور ثابت درد نوش هون

ڪه مدفون مخفي ڪفن پوش هون بره زندگي پر دکايا قبر

2 ڪيئا قائم اليل صائم صفا ديا ورد يهي صنم ڪي وفا

بتادو ڪي آتا هو دلربا همارا ثواب هورها هئي حشر

3 داور دنيا پر گرفتار هون قطعير في القفس لاچار هون

لگا بره ڪي مرض پيمار هون ڪيئا درد دلگير هيڻ چشم تر

4 فتح پور پر ميرا هئي مرشد بحال ڪه پيري مغان دست ديئا دلال

نظر سي ڪيئا "پهلوان" ڪونهال سڪايا دکايا هئي قلبي ذکر

کلام نمبر 51

- تل: دم دم دلبر دوست سنپاریان - هوت بنان هت کیشن گذاریان
- 1 طعنی تنکی لوک مریندی مہٹی مائھو منهن تي ڏيندي
سهمان سيڏي جيءَ جليپندن پرچ پرين تيون معاف مياران
 - 2 عشق النبي اندر ڏينديون ماس مئي دي رڳ رت هڏيون
سک سهڻل دي ساڙي ڇڏيون ڦٽ ڦٽ دلڙي تي ڳئي ڦاران
 - 3 مين بيقدري بيڪس ڌاري نال پنهل دي ڪيتم راري
فکر فراق من محبت ماري آمل ماهي مئين جهليا جهڻڪاران
 - 4 چئي "پهلوان" تيتي سک وچ مرسان يار هڪوئي اورن ڪرسان
گهوٽ ملي گهر پيني گهرسان سهڻل سانگي سيج سنواريان

ڪلام نمبر 52

تل: ديا عشق اسانون خاص خبر

تحقيق تسلا هئي خاطر

- 1 وهوا ويترويس وٽايا هئي خود بشري برقمه پايا هئي
سانون عشق صفا سمجهايا هئي ويڪو حسن هم آيا هئي نه دگر
- 2 خم ميم دا ويڪ تي پل نه رهو اعليٰ احمد ڪو انسان مگر
ين پول دئي مشرڪ محض مشو پاوين صاف صداقت نال نظر
- 3 لولاڪ لمار افلاڪ حرف ڪعبه قوسين ويڪو شان شرف
تڪ عرش زمين آسمان طرف جملہ ملڪ متابع زير امر
- 4 "پهلوان" سمجھ خاموش ڪرين مليا جام محبت نوش ڪرين
ست جهڳڙا هل تي هوش ڪرين مخفي مام اها رک آپ اندر

ڪلام نمبر 53

- ٿل: دل اڪيون چند جان - محڪم پيچ پنهل سان پاتو
- 1 پنهنجو پاڻ پيو اٿو رايو ظاهر بشر بهاني آيو
ساڳي سر سلطان سڪ وارن صاف سڃاتو
 - 2 عاشق ٻاجهون پيو ڪير سڃاڻي مام انهيءَ جو مطلب ڄاڻي
باري بره پيسان نينهن نڀائڻ نازڪ ناتو
 - 3 ڇاچ اندر ڀر جهاتي پائڻ دم عروج نزول ڄاڻائڻ
سيئي منجهه سببان سير سيوئي اندر اورا تو
 - 4 دل اڪيون رڳ رڳ ڀر محبت نت نوان سڪ آهي ثابت
لوءِ لوءِ ڀر "پهلوان" عشق آريءَ جي اچي لوءِ لئون

گلام نمبر 54

ٿل: دل دم دوست سنڀاري

ڏس پئي در ڪمين نهاري

1 اچي لعلن ليئرو پايئي چوري دل کي چوڪ چڪايئي

منهنجا ساڳي سور جڳايئي تب سهندس شڪر گذاري

2 پنهنجو ساجن سچ سچا تم جڏهن نينهن لڳو دل ٿا

ليون ننڍڙي لاکون لاکون ڏس ڏاڍائي ٿو ماري

3 اوهو ڏينهن مبارڪ ٿيندو موٽي محب ٿئي وٽ ايندو

اچي دوست دلا سو ڏيندو ايهو آب اچي کي پياري

4 ”پهلوان“ پڇڻ کان هيڪر اچي حالت هي ڏس دلبر

مان اڳڻ بهاريان ٿي هر هر سهڻل خاطر سيج سينگاري

کلام نمبر 55

تل: دل ٿر ڳيا پنهل پيارا - مينڪون درد جدائي دي ماريا

- 1 ڪيچي ڪيچ ڏنهيڻ ول مڙ ڳيا ڪلهڙي چوڙا تان خود چتره ڳيا
ميندي سڙ ڳئي سُرمان لڙهه ڳيا اڪيان رو ڳوڙهي ڳچ هاريا
- 2 آون ياد صنم ديان ڳالهيان مٺي مرڪٽ مجلس واليان
ڪرياد پئي سور اتاريان ڏڪڙي روزون روز وڌارا
- 3 صدمي سول سنگت ڪر چاتم ڳل هار ڏڪان دا پاتم
ميندي مهجوري دا لاتم تڏان تيرم دم نه وسارا
- 4 شل ستت منيهڙا آوي سهڻا ماندي ڪيچ منگاي
وچڙي ورهاندي ڳل لاي گهوريان مال مڏي سر سارا
- 5 "پهلوان" پرين دي مجلس ڳڏا زوران زوري دل ڪس
مينڪون برهه بنايا بيوس ڏٽا نون ناسور نظارا

ڪلام نمبر 56

تل: درد وندن سان دلبر۔ ڪاوڙ ڪانه ڪجي

دوست دلاست وڌجي

1۔ برهه سندي پيماري جيءَ منجهان ٿي جاري

آهيان محبت ماري حال پڇڻ هي گهرجي

2۔ هئي هئي جي ٿم هولي سور پيا ٿم جهولي

روئي پسايو چولي ڳوڙهن سان ٿي پڇي

3۔ سڻ تون سوال صنم ڪر ڪاهل تي ڪرم

اڱڻ منهنجي تي قدم پير پرينءَ جو هجي

4۔ ڏوهه ڏکي جا ڏسي وڃ نه پرين تون رسي

هي ”پهلوان“ عاصي ماندي سان نجي

کلام نمبر 57

تل دوست گدئي دل کس وويار۔ زوري حکم هلايئي

بره۔ کيتم بيوس وويار۔ نازين نال نوايئي

- 1 جس دن يار ميڏي دل لئيئي نازين نال نمائي کئيئي
خون کيتم هس وويار ماري ترس نه آيئي
- 2 دلربا دل دست کيتوئي نال نگه دي مست کيتوئي
آوندا روز رقص وويار هئين هوش گتوئي
- 3 سک سک ساري عمر گذاريم رورو آب اکیان دا هاريم
کيتوئي کون ترس وويار ول کيئون نه واجهائي
- 4 پاڳين عشق ازل دا آيم ساڙ ستير سک سول وهاريم
نهين ميسر دي مس وويار کاتب قلم وهائي
- 5 حرف هکو منظور کيوسي ذاتي اسم ظهور تيوسي
من اندر مجلس وويار هکو وحدت وائي
- 6 خاص خضر تي سبق سکايا مئين پيري مغان هت مطلب پايا
ڏي "پهلوان" کون ڏس وويار هادي سچ سمجھائي

ڪلام نمبر 58

ٿل: ڏکي درد هميشه ڪربل والي سفر دا

پاسي پلڪ ن ٿيسي ايها آڳ اندر دا

1- چوڙ مدينه عالي آيا هويا مير مسافر

ڪربل دا ميدان ملهايا خان حسين بهادر

برسر صدمي چايا بابا علي اصغر دا

2- شادي ڳائي مهري ميندي سيد سيح ن ماڻي

ڪر ظالم ظلم صغير ستايا ڀر ن ڏتوني پاڻي

ابتر آب ن ڏيون مارن تير قهر دا

3- بنت نبي دا پسر پيارا پينگهي ملڪ لڏايا

حسن حسين ڏونهين شهزادي نبي ڪلهان تي چايا

شير شهيد بهادر هويا هات شمر دا

4- مشرق مغرب ارض و فلڪ هئي چوڏهن طبق تمامي

جن بشر حيوان ملائڪ عرش ٿيا ارماني

هئي هئي حجر شجر وچ هويا هل حشر دا

5- رک ”پهلوان“ محبت من وچ ثابت سڪ پنجنجن دا

صوفي صاف ثناگر بردا علي حسين حسن دا

پيش امام اسيد صاحب صاف صبر دا

کلام نمبر 59

- تل: دُون پهرين دا راهہ مسافر - وطن دُنيہين واجهائے
 اِتاہين گھري پلک داچاء
- 1 دولت دنيا مال خزانہي ميل پھون کيتي ديواني
 ايہانيسي نال نہ چاء
- 2 کھني بات ايہائي هئي بس طالب دنيا محض مخنث
 دُتا حرف حديث هُلاء
- 3 نہ رک پيارا دنيا فاني چوڑو وقت نہ تي ارماني
 ايہا اپٹان کرنہ الاء
- 4 رک "پهلوان" قلب صفائي نينهن نعمت عشق الاهی
 پڑھ - حق هُو الا الله

ڪلام نمبر 60

تل: ڏيئي پيار ڪيئي ڌار - سڙي ساهه سڪندي

لڳا نينهن رات ڏينهن - درد ايهه ڏکندي

1 لڳا تير جگر چير لنگهه پار پئي ئي دل درد رنگ زرد هيٺان حال ٿئي ئي خوشي خواب ڏي خواب ننڊ ٽيٽين گئي ئي غم نوش خاموش پيش ڏکاندي

2 مهجور مخمور پون پور پلپل فراق وچون خاڪ ٿيا جسم جل جل هڏ ساڙرت ڪاڙهه ڳڏا باهه پلپل دل ريش هئي هميشه اندر چاڪ چڪندي

3 سوين سور منظور ڏک پئي پاييم تنهنجا ناز غماز چم اڪيان چايم هم دم ايهه غم پچن يار نه آيم دل دل وچوڙي راهه تيڏي ٽڪندي

4 "پهلوان" قربان ٿي نينهن لائين محبت صوفي هٿ مليم ڏوڏ ٺاٽي ڏوئي دور ڀر نور ٿيم صاف چاٽي هوبا هڪايت لڳم لوچ هڪ ڏي

گلام نمبر 61

تل: ڏکڙي دانهان ڪري - رورو سڏڪيان ڀري

آڳ اندر وڃ دود ڏهن - دل ساڙيا درد هجر دي

1 مٿين بي قدري بيڪس ڌاري سڪندي عمر گذاريم ساري
دوست نه ڏيندا ڪا دلداري نهين ڇڏندا زخم جگر دي

2 واهوا وات نهين هڪ تلدي سمهڻ نه ڏيندا سڪ سانول دي
توبن سهڻا عشق هنيل دي هڪ ساعت سال گذري

3 رورو هيان يار نه ملدا نڪوئي صنم ستيها گهلا
محرم حال اسان ڏي دل دا او واقف خاص خبر دي

4 سچ "پهلوان" مين ياد ڪريسان نام پنهل دا گهن دي ويسان
ٿي نمائي نينهن نپيسان مٿين خاک صحن سگ در دي

کلام نمبر 62

- ٲل: رُخ صنم آقطاب انور - دلربا ديدار ديدم
- 1 جب كيئا حملا حسن روز ازل اظهار ديدم
 - 2 جب عقيب عشق آيا تيز تر لامار ديدم
 - 3 دل اليا چنبون ۾ شم لگا آزار ديدم
 - 3 مشرق و مغرب ۾ مولا سلطنت سينگار ديدم
 - 4 جب انا آنڪون عرش ۾ سيدال ابرار ديدم
 - 4 راز احمد كا خدا خواهد همين اقرار ديدم
 - 5 ملك ساري كا محمد مصطفيٰ مختيار ديدم
 - 5 والثوف ۾ ۾ ڪر "پهلوان" آيت عجب گفتار ديدم
 - روز محشر ۾ شفاعت كا اذن اختيار ديدم

ڪلام نمبر 63

- ٿل: رخ ويڪ لبان دي لعلِي - سڪ آگ اندر وچ پالي
- 1 رخ روشن حسن سونهارا لڳا ويڪر نال نظارا
بت بسم بنايم سارا جل آيم جوش جلالِي
 - 2 مئي مٿيان ڏيون لوڪان ڪل پوڳ ڪريندن ٿوڪان
ڳئي دل ڪون ڪيون روڪان سر آيم نيٺن نرالِي
 - 3 من محبت ڪيتا ماندي ٿيا سوء صنم دي پاندي
هڪ وقت نهين ول واندي ديدار حسن دا خيالِي
 - 4 جب جانب دست ملايا مٿين فيض فتح پور پايا
پر صوفي جام پلايا ايها مئي ميرانپور والِي
 - 5 "پهلوان" هڪو هڪ وحدت رک رمزا هائي ثابت
شب خيزي نال محبت ديتا بهتر بره بحالي

ڪلام نمبر 64

- تل: زرب زياده دي چڪي هين - چوڪ چشمان يار ڪا
 لادوا در شين سوا - اي درد مين بيمار ڪا
- 1- حال من هرگز هڪن. فڪري نصيحت ناصحا
 هئي طبيبان ڪونهين - معلوم مله آزار ڪا
- 2- يڪ نظر آيد حسن ديدم دئي را دور ڪن
 آڪي گنوا ديا عقل جلوا يهي انوار ڪا
- 3- گم شدم در غم نه دانم - خير شر اعمال چيست
 هاڻ مين حاجت نه ره گئي تسبيهي زنهار ڪا
- 4- مهجور هين مخمور بيخود - محو محبت ۾ شدم
 چٽ گيا خوفورجا خواهش ڏونهين سنسار ڪا
- 5- با صدق صوفي طريقت قادري ڪردم قبول
 دين هئي ايمان مذهب عشق اي دلدار ڪا
- 6- "پهلوان" پاڻ نجات عشق ۾ آزاد گي
 معاف ڪر ديا محبت مصلحت تڪرار ڪا

ڪلام نمبر 65

- تل: سچڻ دي وال سهڻا سلسل۔ مفيد ڪر ڳڏوني دل
- 1 زلف آسودهن رنگدي ايها واسينگ پئي ونگدي
صفا سنگچوڙڻي ڏنگدي ٿهاري ڪاردا ڪاٺل
 - 2 زنج لب رخ حسن انور جبين آبرون چشم بهتر
زباده زلف زوراور ڪروڙين پئي ڪهن قاتل
 - 3 ڳيا خم زلف ۾ دل ڦس هوئا قابو بنا بيوس
ڳڏامن موھ منا مجلس سيوئي سور ٿيا شامل
 - 4 محبت من اندر پئي ئي ويھڻ آرام وھ ٿئي ئي
عمر ارمان وچ ڳئي ئي ٿي سادل درد ۾ داخل
 - 5 آيا بر سر بره باري ڪيئ سادل درد آڙاري
زخم سيني اندر جاري نهين دارون ڪوئي درمل
 - 6 ننڍيلا نينھڙا لايآ پليءَ ڏک ”پهلوان“ پايآ
هڻين ميلا مهل آيا تون آوڻ دا سنيها گهل

ڪلام نمبر 66

ٿل: ساڳي حسن سلطان اوخود نهين دگر

خمر ويڪ ميم پيل نه جا مومن مگوبشر

1۔ احد احمد ۾ فرق ڪهنا تو هئي ڪفر

سويقبن ۾ تسلا خوب هئي خاطر

2۔ هڪ هڪايت هئي صداقت ڪا عجب اثر

خود عاشقان اعتبار هئي هر جاءِ حق نظر

3۔ چن ٿور دام دل سي دور ڏئي ڪر

توحيد ڪا مطلوب سي معلوم ڪر خبر

4۔ شفقت ڪيئا پيري مغان "پهلوان" پر

وحدت صحي ثابت سڪايا هاديئي رهبر

کلام نمبر 67

ٲل: شٲري چوٲرھان - ڪيچ ٽھون ھل ھل وي
ماندي منزل مان - نال پنھل وچ مل وي

- 1 ھئي ھئي ميندي سڪري ويندي ٿاڍي ڏنگري سيچ مريندي
گھٽي دي گھٽ گھٽاڻ گھٽي سينگار ڪچل وي
- 2 مفت جدائي برسر آئي آڳ وچوڙي اندر لائي
ھئي ووبار وچل ڪاڻ تن من گھٽيھم جل وي
- 3 ڀري دانھان ڪر نبييان ٻانھان سڏڪيان پر ڪڻ ٿڌڙيان ساھان
سونھن گھم ڪو ماڻ ٿيا حيران عقل وي
- 4 آب اڪيان وچ وھندي رھندي سور وچوڙي ساري سھندي
ٿيا پير پھان آيم پند ڄمئل وي
- 5 ٲل وچ دردي دانھان ڪردي آڻ پنھل نہ تہ ماندي مردي
وسم نہيں ويجهان روئندي زوہ رھيل وي
- 6 ڏيويں ولدي ملسون جلدي خواھش ايھا ساڏي دل دي
آڻ وساءِ وٽان نال "پهلوان" دي ڪل وي

ڪلام نمبر 68

تل: سور سهاڻو سچ آيو هو سهايو

سر عوشا قان مير محبت

- 1 عاشق آل نبي جا پيئي سورھ سرھا ٿيا سر ڏيئي
ڪوفين ٿير وسايو هو سهايو سيد سان صبر ٿيا ثابت
- 2 حسن حسين امام سونھارا ڪُرت عين علي جا پيارا
شرف شھادت پايو هو سهايو راز ڏسي ٿيا راضي حضرت
- 3 آڏو آيس عشق نظر ۾ مڃنا مست بيھاريئي ۾ ۾
ايھا رمز رھايو هو سهايو سڪ سفر ۾ آيس راحت
- 4 عاشق شمس ھنيو دم شاهي ٿم براڏني حڪم ھلائيئي
جيئري ڪل ڪلايو هو سهايو جلد جدا ڪيو دوست پنھنجي ھٿ
- 5 شاھ منصور ڪيو ٿي اولي حرف انا الحق پاڻ ٿو ٻولي
سولي پڪڙ چڙھايو هو سهايو عشق الاهي آھي آفت
- 6 مير انپور ۾ مست مجاھد مرشد صوفي شاھ عنايت
نيزي سر جھلايو هو سهايو ناز پرين جي ڪئي ھي حالت
- 7 عزت فرحت لذت گھورن صوفي الف انسدر ۾ اورن
پيري مغان سمجھايو هو سهايو اي ”پهلوان“ وسار نہ وحدت

ڪلام نمبر 69

- تل: سئينون ساڙيا درد هجر دا - نت ناز ڪنهن دلبر دا
- 1 مجگان تير محب دا سندا ابرو صيف لڳا دل ڦٽندا
ديدان چوڙ دوناليان چٽندا نيزا لڳئي چوڪ نظر دا
 - 2 پيڙان ڏيون پيڙان زوري گجهه مرض لڳا دل دوري
پئي جيءَ اندر وچ جهوري ميڏا ڏڪڙا حال گذر دا
 - 3 جتان عشق مبارڪ آيا بن حاڪم حڪم هلايا
هٿ جوڙ عقل موڪلايا نهين حاجت هوش هنر دا
 - 4 "پهلوان" عجب آشنائي هٿ پيري مٿان دي پائي
صوفي شاهي شغل جاڳائي اهورا زتم رهي رهايا

کلام نمبر 70

تل: سہڻي صورت جي اڳي پڌر هاڪ

هاڻي منهن ڏسي من ٿيو مشتاق

1 جلوو جلد حسن جو آيو تاب تڪو ٻاريو مڇ محبت اها درد ڏکيو

خطرا خام مڙي ويا. رهيو خيال هڪو نئين خوب نظر وٺيا پيشي ڪن عو شان

2 ثابت نيٺن وارن کي آيو نور نظر جاچي جن ڏٺو تن کي خاص خبر

سڀني سور سمايا جاري زخم اندر پلپل پور پون ٿا ڦٽي دل فراق

3 رهوا هڪ حسن جوهر جاءِ هل هڪل ماننا مست ملڪ ڪاڻ آهن عشق هيل

مون کي شوق جاڳايو مرشد شاهه رکيل پانيان لک ڀلايون آهيان بيرين خاڪ

4 لکيواندر ۾ پائي ڏس ”پهلوان“ ڳالهيون ٺرايون ڪيان ڪيئن بيان

سهڻيون سر نوائي سمجهيا سالڪ جوان ڪم به حسن ڪري ٿا پائن سڄو پاڪ

ڪلام نمبر 71

تل: سونهن پريئي سيد تي ڪرم ڪيو آ قادر

ڪرم ڪيو آ قادر مالڪ مهر نظر

1- حجر شجر خمز بحر شمس قمر ارض فلڪ

تون سردار سڀ جو تابع مارو خلق

عاصي عابد زاهد ٿيا سوالي تنهنجي در

2- شڪر مبارڪ سرتيون شاه شفيق ٿي آيو

قدم ڪرم سان پنهنجو پرين اسان وٽ پايو

تون محبوب خدا سچ سچا تم سرور

3- نينهن نبيءَ سان منهنجون دل اڪيون ويم آڙي

محبت من جي اندر آيم هونگ هڻي

ٿيان سوار صدقي تو تئون خير البشر

4- صفت ثنا سهڻل جوهر دم ڪر "پهلوان"

پيار پرينءَ جو لڳم سڪ سيني متجهه سنوان

هن هيڻيءَ جو حضرت پارت اٿئي پيغمبر

کلام نمبر 72

تل: سبحان سیر ثابت معلوم هوئا هئي مذکور

شب روز خیال یکے هئي محبت کیئا هئي مخمور

1 ظالم زخم زیادہ آزار هئي اندر ۾ تنہا سکوت غمزد
یہی درد کا دستور

2 دل دست تن مقید بہتر هئي خود بنانا لب چشم گوش صائم
سالم صفات منظور

3 نیٹی نظیر ۾ کر لی مکائی مقدس کر جہات سات اپنی
موجود ویک معمور

4 ساقی بدست شفقت "پهلوان" کو پلایا پی جام شرب وحدت
اب ہو گیا دُئی دور

کلام نمبر 73

ٲل: شاهي اُمر سلطان مرسل مجتبا آيا

رحمت الاهی عاصيان بهري شفا آيا

1۔ سچ سيد ثقلين هئي محبوب حق سرور

او برگزیده ذوالجلال و رهنما آيا

2۔ آيا تجلا نور کا ظلمات ۾ ظاهر

اُتر گیا اندیراي بدر دُجي آيا۔

3۔ کیا عرش ۾ سیر سيد حق بلایا هئي

ملک ملک مولا کھا هئي مرحبا آيا

4۔ حضرت حبيبي قبریا کا شان هئي اعليٰ

صلوات حق تحفا کيئا بر مصطفى آيا

5۔ ورد وظائف ”پهلوان“ پڑھ صفت سيد کا

کشفو کرامت کیا کروں بهتر وفا آيا

گلام نمبر 74

تل: شوق شهادت کا برسر آيا هئي

برسر آيا هئي مين شکر الايا هئي

1۔ خنجر خيال انا كيئي حسن كنا

خوش مردي مرد دُنا۔ مين سيس نويا هئي

2۔ لائق لعل بصر چوڑن تير نظر

ثابت سيني اندر۔ ست کر چلايا هئي

3۔ گل رخ سونهن لب قاتل عين عجب

ساڌي مرگ سبب۔ کچل پايا هئي

4۔ چشمان چوڪ ديا مچڪو مار ليئا

ديد شهيد كيئا۔ جب دوست دکايا هئي

5۔ حکم حُسن "پهلوان" نت نت ڏيندا نوان

نازين نال اسان کون موت مڻايا هئي

کلام نمبر 75

تل: شاہ علي جو لاڏلو حق پيارو

- دولہ لعل حسيني تون نہي جو آل
 1 سڄ تون صاحب عرض آکائين مين هون خادم تون مين سائين
 گهن دستين چا دامن لائين ڪر مطلب في الحال
 2 سوالي شاہ گدا ٿي آون در تيسڙي تي مطلب پاون
 ڪيئي غريب غني ٿي جاون دولہ آلڪ پال
 3 منجه سيوهن قلندر آيو پير بهادر ڪفر ڪنبايو
 منڪر ڪي هڻي زور نوايو پر ڪيو پاد نال
 4 چئي "پهلوان" مداح فقيري ثنا صفت عثمان اميري
 درد دفعي ٿيا ويا دلگيري لقا خوف خيال

کلام نمبر 76

تل: شان حضرت کا صحت لائق صفت سردار هئي

حب پنجتن کي هميشه ياد چارئي يار هئي

1- غير دل سي دور کر خادم محمد کا هوئا

جان سر قربان کر هر دم محبت پر رها

فيض فدا رين پر هئي مرد کا ثابت ثنا

باصفا صديق اکبر اور فيقي غار هئي

2- کر قبول اسلام آيا مرد او کامل نوي

سر جهکا ايسي کها قربان هون اي عاري

توفيق سي ممبر او پر کيئا امر آزانگي

اسم هو عادل عمر او قاتل کفار هئي

3- خاص خادم مصطفي کا با ادب عثمان هئي

لائق و لجدار ز نورين جس کا شان هئي

شوق شفقت پر هميشه صاحبي احسان هئي

جامع القرآن او اهلل حيا ابرار هئي

4- هئي اسد الله غالب يا علي مشير خدا

ايک هين آپس پر عاشق مصطفي ول مرتضي

ذات يک صفات يک هئي هم نمين دانم جدا

نور نرمل کي مدد پر حيدري کرار هئي

5- جنگ خيبر پر بلایا هئي علي کو پيغمبر

آپ ادر کني کها لبيک بولا شير نر

حيدر نعرا سنا چب موم هوتي هين خجر
لرزگيا دهشت هر خيبر آرها تلوار هئي

6- هئي رسول الله كا پيارا سدا حضرت حسن
فيض كا درياه دلبر سونهن صاحب گلبدن
هئي مريضون درد وندون عاجزون ليئي امن
آل نبي سپ اوليائون كا صفا سينگار هئي

7- عاشقان سرتاج هئي حضرت حسين المجتبا
سر ديا صابر هوئا اي راز هر راضي هوئا
عزت بڑها اسلام كا سيد ستم سر پر سها
سب كهو صلوات جس دل هر حسيني پيار هئي

8- بنت نبي خير النساء هر دم عبادت كي اندر
مهر سي مولا كيئا راض رحمت كي نظر
جنتي خاتون فرمايا الاهي اسم كر
چادري تحفا ملا ديئا ستر ستار هئي

9- رهنما هئي پيشوا اعلي امام المرسلين
اسم احمد كا صفاتي هئي شفيء المذنبين
نور هئي منظور هئي محبوب رب العالمين
خلتي لولاك پھرايا خدا دستار هئي

10- شاه شب معراج هر حضرت وهان حاضر هوئا
پهني هوئي نالين عالي عرش پر احمد گيا
شان اپتي دوست كو مولا محبت سي ديا
لطف بر سرور سدا كيئا كرم غفار هئي

11- عبرت هئي ايسي معجزا كوئي نه كيئا هئي دگر
كرد انگشت اشارا نصف هوئا هئي قمر
تا اذن الله كي آسمان سي آيا اتر

جسم نوراني بغل ۾ چاند ڪا چمڪار هئي

12- يؤمل قيامت ۾ وهان الله ڪرتي هيئن عمل

نيڪي بدي ميزان ۾ تحقيق ٿلتي هيئن عمل

اپني امت لئي محبوب مانگينگي فضل

راضي خدا ڪر تا نبي ڪو مومنا اعتبار هئي

13- حاضر شود مخلوق او ميدان ۾ روزي حشر

يارب جبلي امتي گويد نبي خير البشر

بهري شفاعت آصيان محبوب رابا شد امر

اور سب محتاج هيئن يڪ مصطفي مختيار هئي

14- اي حياتي آپ ڪي مومن محبت ۾ گذار

پڙهه صدق دل سي درود سرور اوپر ايماندار

صلوات ڪهتي هيئن ملائڪ ذات حق پروردگار

آرها فرقان ۾ اي لاشبه گفتار هئي

15- رهنما رهبر رسول الله سي مانگورحم

هم گدا گر هون ثناگر صاحب عربو عجم

هئي ميري فرياد رس مشڪل ڪشا سهڻا صنم

من اميد وارم ڪ سید ڪا سخي دربار هئي

16- مصطفي ڪي در سوالي هئي ثناگر "پهلوان"

دست من دامن دلبر سيدي هر دو جهان

ڪر مدد معذور ڪي امداد خواهم مهربان

حرمي حسنين حيدر دل دل هسوار هئي

کلام نمبر 77

تل: صفت شاہ کا آپ حضرت کہا

گفت انا مہدین تل علم علی باب ہا۔

- 1 امیر المومنین علی شاہ اول امام حوالی ہئی حیدر کا چارو مکام
علی یار پیارا نبی کا مدام وارث ولایت کا شیر خدا
- 2 حضرت حسن شاہ دوم امام الاهی امر سی پیٹا جلد جام
راضی رضا پر رہا شہہ جوان فرزند حیدر کا ہئی باوفا
- 3 سیم امام حضرت حسین شبیر صاحب صبر کا ہئی اعلی امیر
شہید کربلا پر ہوٹا پاک پیر کہ امت بچانی لئی سر دیٹا
- 4 چہارم امام زین العابدین سپ عارفون سی ہئی حضرت حسین
سردار سید کھو با یقین ہئی دادا یٹی مرد کا مرتضی
- 5 کروں یاد پنجم امام کون شتاب محمد باقر فکر کا ثواب
ہئی فیض دریاہ علی جناب آل نبی سید الانبیاء
- 6 ششم امام آپ ابرار ہئی جعفر صادق سچا ہئی
اہل شریعت طریقت پر سردار ہئی صاحب صداقت کا اہل صفا
- 7 ہر وقت ہفتم امام یاد ہئی موسی کاظم کا امداد ہئی
میری دل محبت پر آباد ہئی ثناگر پر شفقت کرو سیدنا
- 8 ہشتم امام علی رضا لگا حب حضرت کا گویم ثنا
ہئی مطلوب فقراء کا رہنما ای مرد ہر مرض لیٹی دوا
- 9 نهم امام محمد تقی نام ہئی ثناگر پر سید کا احسان ہئی

- ميري جان صد بار قربان هئي پارس مجھ کو محبت لگا
 10 دهم امام علي نقی حسيني هئي سادات آل نبي
 اولاد حضرت علي کا صحي آباد پنچتن کا گھر هورما
 11 يا زده امام هئي حسن عسکري کيئا دوست فقراء کا ره بري
 سکايا صنم اي سبق بهتري ديئا معرفت مرد مطلب بتا
 12 محمد مهدي امام آخري کي صلوات صل علي اجمعين
 برحمت کيئا ارحم راحمين شکر "پهلوان" کر الاهي ادا

گلام نمبر 78

- تل: عمر ساري گيم سکندي - قديمي درد پئي ڏکندي
- 1 وڇوڙي سور سر سهندي اوجاڳي رات روڙهندي
 - 2 نهايت نيڻ پئي وهندي زخم جاري اندر چکندي
 - 3 بدن بيمار دل دردي فقط فرياد پئي ڪندي
 - 4 جدا دم دوست ناسردي ڪڙي راهون تيڙي تڪندي
 - 5 وساريان نه وسردائي مرض مخفي اندر دائي
 - 6 ايه ساڻي قبر دائي حشر وچ حال هي ڪندي
 - 7 ننگ تي نينهن آيا هي صفا سيني سمايا هي
 - 8 مڪل هل هلايا هي ٿيس لاچار نالڪندي
 - 9 لڳا "پهلوان" ڪو اي غم نڪوئي حال دا محرم
 - 10 هڪاهڪ خيال هر دم ڏکي جندڙي پئي ڏکندي

کلام نمبر 79

تل: عشق الاهی نور جستن آپ سمايا

مرحبا منظور تحفه ازلي آيا

1 جستن اونها ڈکڑي ڏيندا برسر نازڪ ناز سهيندا

پهلي موت ضرور مرجيءَ منصب پايا

2 آڙهه پالي هڏڙي چالي رڳ رڳ ماس جسم دا ڳالي

دوستي دا دوستور جيئري جان جلايا

3 محرم حال نه هو وي ڪوئي جس تن لڳئيءَ چاڻي سڙي

مخفي دا مڏڪور مجلس محو بنايا

4 ساڻ سلامت نال امانت نيسون با بلعلم دي برڪت

پيش امام حضور ڏمان ظاهر چايا

5 رک "پهلوان" صفائي چاڻي عشق بنا پي واه نه ڪائي

ٿي محبت وچ مخمور صوفي سچ فرمايا

ڪلام نمبر 80

- تل: عشق الامي حملا ڪر ڪي اندر جسڪي آيا هئي.
اندر جسڪي آيا هئي بن حاڪم حڪم هلايا هئي.
1. يار پسر يعقوب ڪي يوسف او وچ ڪوهه گرايا هئي
سونهن پريا ڪنعان صاحب مرد مصر ۾ ملايا هئي.
 2. ابراهيم آڙاهه ڪي اندر فضل خدا فرمايا هئي.
مولا خاص خليل ڪي خاطر آتش باغ بنايا هئي.
 3. اي پياري حسنين ڪون حيدر ڪرت عين بلايا هئي.
آل نبي ڪا دونون دلبر شرف شهادت پايا هئي.
 4. اي ”پهلوان“ عوشاڻين حالت سر پر ستم آيا هئي.
پرور پرڪ ليا هئي پيارا عاشق ڪو آزمايا هئي.

کلام نمبر 81

- ٲل: عشق اندر وچ وڙڳيا يار - دل ڪون دلبر رمز رلايا
- 1 مجنا محبت ڪيو مستانا چوڙ ڏٺوئيس تخت شھانا
سڪ ليلي دي وچ سڙ ڳيا يار چوڙ خلعت ڳل الفي پايا
 - 2 محبت شاھ منصور مارايا سر سولي تي سير ڪرايا
نال خوشي دي چڙھ ڳيا يار عاشق انا الحق الايا
 - 3 تخت هزارا چوڙ ڪراھين چاڪ سڏايا رانجهن سائين
اوبين بجا جوڳي بن ڳيا يار هير دي خاطر هي حال هلايا
 - 4 اي ”پهلوان“ تنھان دا بردا حسن حسين علي اصغردا
سات صبر دي وچ ڪڙ ڳيا يار شمر شڪي شمشير چلايا.

ڪلام نمبر 82

ٿل: عربي سرا عنايت - بيسار ب مهر باني
گرائي قدر قريشي - سردار مرسلاني

- 1 الله بادشاهه بين بيسال لاطم سائين
وس وحده خدائين نسبتين مثال شاناني
- 2 مقبول هاشمي ئين چوشين قدر ڪئين
اعلي شرف تئين شاهو گدا سلامي
- 3 محبوب مصطفي ئين سرور متي پيشوائين
آن صاحبي شفائين باند بوجي امتاني
- 4 ئسي سڪ "پهلوان" مانا ختانا غمانا
گون دوست درفشانا پيچ ڪٽنگان دلاني

ڪلام نمبر 83

- تل: في ظلم مصباح محبت - عشق اعليٰ نور هئي
وقت او ثابت نهين - عاشق درد سي دور هئي
- 1 خود خيال خاموشي رهي تومت ڪهو مغرور هئي
سير سبحان الذي وحدت اندر وهلور هئي
 - 2 مونجهه مستائي مراقب من اندر مشهور هئي
درد هئي گفتار ڪم شد برء سي پر پرور هئي
 - 3 عشق ڪا اول سفر سر پر انا ناسور هئي
ڪات ڪي نيچي نهايت سر دين تـو ضرور هئي
 - 4 "پهلوان" عاشق نه خواهد جنت الڪيا حور هئي
طالب الديدار مولا مرحبا منتظر هئي

کلام نمبر 84

تل فریاد کرتا ہوں مگر سنتا نہیں صنم

قسمت ہماری دست کاتب کیا کیٹا قلم

1۔ من مقید ہٹی میری گیسون پر گم ہوٹا

خود گس گیا بیوس ہوٹا در زلف کی خم خم

2۔ چوڑو نہ چیڑو ناصحا - مین عشق ستایل

آزاد آب علاج سی الفاظ ای گویم

3۔ خنجر انایا نیتھن نی کاٹا ہٹی قلیجا

دل ریش ہٹی ہمیشہ لگا لا دوا زخم

4۔ جل جل رہا ہٹی دل تمام تن تراب ہٹی

داخل ہوٹا ہٹی درد پر پس بن گیا بسم

5۔ حال من ہرگز مکن فکری دوا طبیب

تمکو بیٹی ناسور کا معلوم نہیں ملم

6۔ انوار حسن احمدی پروان بنایا

العشق نار اللہ میری جل گیا جسم

7۔ یک بار آوی یار بیٹا پاس "پهلوان"

احسان پر قربان مین بوسا کروں قدم

ڪلام نمبر 85

تل: قسمت آندي هٿي باندي - آهيان ماندي مارن ڪان

منهنجو ساهه مڪي تو سگهان ڪان

1. ملڪ ملير جو تير زهير اٿم اڪير پيارن ڪان

ماڙيچن جي محبت من منجهه پٽم ٻول سچان سان

2. ڪنهن سان ڪين ڪچان پٺڌ روز پچان

لئن لئن منجهه لچان ٿر وارن ڪان

وي رهين ڇو واصل ويهائيم

ٿيوسر سڌو وڻج ٻارن سان

3. وڃڙي سور سهن تنديون نيٺ وهن

پلپل پور پون ٿا پنهنوارن ڪان

رويون روز رسيد منجيان

دانهون درد سوين آزارن سان

4. جاليان ڪين جدا مارو ميل خدا

ڏيندو دوست دوا بيمارن ڪان

شڪر سدا پڙهه "پهلوان"

منهنجو نيٺن لڳو لڳدارن سان

ڪلام نمبر 86

- تل: ڪولھ طبيبان ڪيون وت جاوان - دوا جزي ديدار نهين
 ناحق ئوؤض وڪاوان ڪهئون - برھ دگر بيمار نهين
- 1 همين ستي ڪو ڪوئن جڳايا ھل جھل جھيڙا عشق انايا
 ناد نغاري نينھن وڃايا سوني صبر قرار نهين
 - 2 ٻھون همين اي حيل ڪيئي برھ ڪي بات چپاني ليئي
 ضوٺ جو ضرب ظهورا ٿيئي اب ميري اختيار نهين
 - 3 منھن مھتاب وڪاوي دلبر جوڙ گھٽان مين ترت تصور
 صورت ساري سيني اندر ملتا هئي مناز ڪهين
 - 4 پس ”پهلوان“ صنم جب آوي پياسي هون پر جام پلاوي
 حضرت حسن همين وڪلاوي سيد سام و سار نهين

کلام نمبر 87

تل: کيئا بره بيدار جائي جلد جگاڻ آيا
جائي جلد جگاڻ آيا نوئون ناز سهاڻ آيا

- 1 تخت قلوب تي نشتا نادر کيئا نعرا شير بهادر
تيا محبت خود مختيار التا حڪم هلاڻ آيا
- 2 گل جڻيان تي چمڪن چيريون عشق ڏسيندا ڏيون ڦيريون
ڪر جامان جلوي دار وهوا نينهن نچاڻ آيا
- 3 الانسان ڪريندا اولاءِ اندر آپ مريندا شولا
سر عاشق دي اظهار انا الحق الاڻ آيا
- 4 حد لنگهيا تي لاحد چاون لامقصودي منصب پايين
گون ڪري ايها ڪار آب عروج اڏاڻ آيا
- 5 نيتهن نصيب تيو سي نعمت رک "پهلوان" سدائين ثابت
تي هوئونال هوشيار وحدت ورد وڌاڻ آيا

ڪلام نمبر 88

ٿل: ڪوڙ دنيا دي ڌوڙ ڌنڌا هئي - پارس عشق الاهي

- 1 پُل ڏئي ڀن ٿي بهادر بار برهه دا چاوين برسر
حرص دنيا دي ترڪ طمع ڪر چوڙن پاوين چاڻي
- 2 فوج حسن دا حملا ڪري مرد مجاهد ڏيک نه ڏري
قدم اڳوڻي عاشق پردي ڏيون سر سوائي
- 3 باهه برهه دي اندر لاتي بار اجار صفا ڪر چاڻي
عشق بڻا افراد حياتي اور خيال اجاڻي
- 4 پيري مغان ٿي ساقي آيا صوفي پير جام پلايا
پي "پهلوان" ڪون سچ سهايا شونق شراب سوائي

کلام نمبر 89

تل: کچان کین کنهن سان ٿي اوريان اندر ۾

وھاري وڌئي يار سک جي ستر ۾

1۔ لڳي مونجھ من کي آھي چپ چپن کي

اوجاڳا اکين کي پير جيءَ جاڳر ۾

2۔ مراقب مونجھارا ڏٺا ٿي پيارا

لھن سور سارا ڏسان گھوٽ گھر ۾

3۔ مٺي ماڻ آھي صبر ٿوسھائي

مراقب ملھائي گھمي ڏس گوند ۾

4۔ پرين ”پهلوان“ کي دلا سواچي ڏي

جھاتيون نيٺ منھنجا پائن دوست در ۾

ڪلام نمبر 90

ٿل: ڪرم ڪريم ڪيئا سرور پرديا اذن شفاعت
مولا پاڪ فضل فرمايا بي شمار عنايت

1- ڪُن فيڪون حروف ڪها جب قادر قدرت والا
چوڏهن طبق ستواريا سڀ هڪ حرف وچون حق تعاليٰ
خاص محابي مرسل دي لؤلاڪ بنايا مولا
اشرف قوم بشر ڪو بولا پاڪ نبي دي حرمت

2- پيدا سڀ سي پهلي هويا نور نبي دا هليا.

جن بشر ڪو رحمت والا عجب مبارڪ مليا
قدم قبول اسانن تيڏا بخت اميڏا ڪليا
آيا معافي شافي احمد رهي رجاتي امت

3- پاڪ نبي دي آون سיתי بت بهتاني پُر ڳئي
ڪفر انڌيرا دام دئي دا شامت شرڪ اتر ڳئي
جابر جادو سحر سڀوئي لوڪان ورق وسر ڳئي
روشن راه ريان هويا نور نبي دي برڪت

4- نور جسم تي نور اسم - ٿي نور ڪنون آيا هئي
نال ڪرم دي قدم قريشي آن اٿان پايا هئي
پُليان زُليان دا ٿي رهبر دلبر دڳ لايا هئي
شاه گدا نون سڏ سمجهايا هادي نال هدايت

5- حُسن مبارڪ صورت نبوي نور ظهورا ڪيئا
اعليٰ شرف نبي سهڻي ڪو آپ الاهي ديئا

عرش عظيم اوپر آحمد ڪو دوست بلا ڪر ليئا
پاڪ پوشاڪ لوا حضرت ڪو پهرايا خلعت

6- آيا سهڻا سرور سيڙهي رهبر راهه رباني
آيا شفقت والا شافي عالم تي احساني
آيا هئي محبوب خدا مخلوق وچون لاثاني
پيجا آپ الاهي ايهو ڪولهه اساڏي رحمت

7- خاتم خاص نبينان والا آپ خدا فرمايا
تيا مقبول محمد سهڻا مولا شان وڌايا
صاحب ڪعبه قوسين مقرب مرسل منصب پايا
نال نبي دي مولا ڪيتا لقاء مهر ملاقت

8- ڪل مخلوق نبي سهڻي دي ادب امر وچ ڪڙيئي
حجر شجر حيوان الاون اُلٽا سورج اڙيئي
نصف قمر تي نيچي آيا زبر بغل وچ وڙيئي
ڏيک سپو حيران هوئا هئي عجب الاهي قدرت

9- گود علي ڪابنا وهائڻ ساعت سويا سرور
عصر تمام ادب سي هويا تيا مغموم بهادر
سڏ ڪر نبي بلايا سورج آيا اُلٽ اُتر ڪر
خود مختيار بنايا مولا پر سيد ڪر شفقت

10- دلبر دور نخل سي هويا ٿئي سبب جدائي
برگ لسان بنايا مولا پڙهه صلوات سدائي
ڪر فرياد شجر سڏ ماري مرسل ميل الاهي
سڪ سهڻل دا سوئي شجر نون ڏئي ايڏي طاقت

11- چن چن ڪري ڪوه اُٿا ڪر مخفي موٽ بنايا
احمد ڪي آزمائش ليئي مردود مخالف آيا
سنگليان پڙهن ٿئا سرور دا بهتر بات سنايا

چٽڪ چٽڪ ڪر چوڙ ڏيئا هئي ابو جهل اوساعت

12۔ ڪر تعريف سناوان هر دم ثنا صفت سهڻل دا

صلي علي عليه وسلم شان محب مرسل دا

هئي صلوات صفائي ڪرني والا سيڙي دل دا

مومن پڙهو درود سدا رک سيد نال صداقت

13۔ محشر دي ميدان وچون اُتي سڀ ڪوئي عاجز ڪڙدي

خير و شر اعمالين اپنا ڏيک سمج ڪر پڙه دي

هٿ پير زبان ڪن اکيان پياري شاهد عضوا بڻندي

ايجهي اوکي ويله وچون سو حامي ٿيسي حضرت

14۔ لک تعريف نبي نون سونهن لائق صفت پيغمبر

حسن حسين حمايت ميري واه وسيل حيدر

سائن سيڙا بنت نبي هئي شان وڌايا پرور

رنج الم اندوه ڪنون ڏي پنجن تن پاڪ نجات

15۔ همين گداگر صحي ثناگر جو دم جڳ وچ جيوان

جام محبت مرسل والا پيستم ول ول پيوان

كيف ڪمال اُنهي وچ هر دم مست هميشه ٿيوان

سرڪ سکوت صبر دا مليا نينهن نبي دا نعمت

16۔ پنجن تن پاڪ پيارا ڪيتا نال ڪرم دي قادر

چارئي يار نبي سهڻي دي شرف تنهان دا ظاهر

سچ صديق عادل اهل الحيا امير تونگر

ڪوثر جام امير پلاوي پيسون حيدر دي هٿ

17۔ سائل سوالِي در پنجن تن دي سڏا ڪر پيسون يڪا

ايها سخي جناب ڪنون اسين پنسون گهنسون بڪيا

وعم سائل فلا تنهر او مول نه ڏيسن ڏڪا

دل ڪون پهون اُميد انهان دا هئي مشهور سخاوت

18۔ ڪر ”پهلوان“ سوال سنائين ڇا ڪشڪول اٿا ڪر
 بکيا بخشش والا بهرا گهن سون پنجتن دي در
 ڏيسن خير نه مارن طعنہ پاون فيض گدا گر
 پوري ٿيسن مطلب ساڏي دنيا عتبا حاجت

کلام نمبر 91

- تِل: کھون ہم نادِ علي حيدر بهادر لوت ليئا خيبر
- 1 جب جو حملا حيدر پايا المفتح كر علي انايا
سر مر حب كا كا كا دكايا ففتح كيئا نادر
 - 2 اي موسيٰ هارون كي حالت علي مدد محبوبي حضرت
سوٽ سڳي هن ڏونهين آپس علي نبي انور
 - 3 ملك فلڪ سي پلڪ ۾ آيا حضرت نون اي بات سنايا
تيري ليئي معراج بنايا محفل كي پرور
 - 4 عرض "پهلوان" علي نون كيئا دست هميشه حيدر ديئا
پاند پڪر كر دامن ليئا سام سيد كي در

ڪلام نمبر 92

- ٿل: ڪولي اڪڙيون نينهن نظر سان پنهنجو پرين سڃاڻم
 1 ٻار مٿي تي پنڌ اڙانگا ڏونگر ڏورن لڪ جا لانگها
 سمجهي سر تي چاڻم
- 2 دل ڪي ايهي درد سهائن سور سدائين سچ سڀيائن
 سڪ چا سانگا لائم
- 3 سڀني اندر دل رڌو سي طالب تي مطلوب لڌو سي
 مردي مطلب پڻاڻم
- 4 چئي "پهلوان" پنهنجي وس ناهيون دم هٿڙي دم اُتي آهيون
 جاڻي لاوان لائيم

ڪلام نمبر 93

- ٿل: ڪول هڪايت واليان اڪيان۔ حال هڪو ڪرڏون نه ملان
- 1 پڙهه پڙهه عالم آپ سڏاوين هاسي لنبیان تسبیان چاون
اوائتان برهه دا بون نه ملان
 - 2 ڏيک اکر پڙهه عاقل اڙدي عشق دي چاڙهي سالڪ چڙهه دي
اي پنڌ پڇيا تون نه ملان
 - 3 تائن ڏوندي دنيا سگ طالب هويا حرس تنهان تي غالب
ترڪ ڪيتوئي ڪيون نه ملان
 - 4 ڪعبه دل موجود هميشه نور نظر ڪرڏا درويشان
تون تڪين پيرون ملان
 - 5 حق ٿيون تان من مهجوري صبر سڪوت فبه مخموري
پاوين جهات درون ملان
 - 6 پهلوي موت ڪنون مرجاڻ مشڪل ماس هڏان دا ڪاوڻ
پيون جگري خون ملان
 - 7 چوڙڏکي سن حق دا گواهي فثمر وجهه الله سدائين
ڪول ڪتابان ڪون نه ملان
 - 8 پيري مغان "پهلوان" ڪون ڏسيا حرف هڪو پڙهه راهون رسيا
اسم اعظم بيچون ملان

ڪلام نمبر 94

- ٿل: لڪ مبارڪ مومنو آيا شفيء المذنبين
مير مرسل نور فرمل رحمت العالمين
- 1- پيار سي پرور ڪٿيا هئي شان حضرت ڪا صحي
لاتقول ورائنا سردار بولوبايقين
- 2- پيشوا پيغمبران خاتم نبي خير البشر
سيد الابرار احمد شان شمس العارفين
- 3- حُسن از شمسو قمر زياده حبيب الله حسين
مشرقو مغرب شده روشن به جلوائي جبين
- 4- اي ثنا گر ڪو صنم درشن دکاتا هو ڪبي
رڪ اميد ”پهلوان“ والله مع الصابرين

ڪلام نمبر 95

تل: لڪن لاءِ حيلن هزارين ڪيا ٿم

اچي عشق آفت اندر ۾ پيو ٿم

1- ڪلائي روئائي ٿو ماري جيئاري ڳاري اجاري لهي مر ويو ٿم

2- لڳو سڪ سلامت پڳو شرڪ شامت ايها نينهن نعمت ازلون ڏهيو ٿم

3- آيو نينهن نادر وڌائين جيءُ ۾ جاڳر تنهنجا ناز بر سر اکين تي ڪنيا ٿم

4- چوي "پهلوان" سچ محبت ٻاريو مچ پچڻ ڪاڻ پرين اچ ڪهڙا حال ٿيا ٿم

ڪلام نمبر 96

ٿل: لکيو لوح قلم ايهوانگ ازل جو

دوستي وارو دم ناهين اڄ نه ڪلهه جو

1- موهي من مستان ڪيو ڀروهن ورتو ميان

محو ٿيو مجلس ۾ پنهل ڪي ڀرتو ميان

لايو عشق اڌم ناهي جاءِ عقل جو

2- وسري شل نه وجود ڪوئن محب سمنڊو ملاقت ميان

پلڪ پاسي نه ٿيان ڏيندم هوت همت ميان

وڏا قرب ڪرم اٿم ڪوهيارل جو

3- صوفي عين صفا ٿيا گيترو گل پائن ميان

حسبي قلبي هڪڙو حرف ايهو پائن ميان

لڳا غير وهم ويو ڏکي دل جو

4- صوفين جي سردار سان وڃي پاڻ پيم ميان

پاڙيندس چڪو ”پهلوان“ ويهي قول ڪيم ميان

ٻانهپ رهن رسم آهي مون ٻول ٻڌل جو

ڪلام نمبر 97

ٿل: مشرف ملڪ ۾ مولا الاهي عشق سينگاري

نهایت نينهن جي نورون ٿي روشن دنيا ساري

1 اڳي ٿي عشق جا دڙڪا مٿي سرڪا ٿي جا ڪڙڪا

برهه جي باهه ڏي پڙڪا آهي سونار گلزارِي

2 نهين پي شيءِ محبت مٿ آجهو وڃي عشق وارو وٺ

نفعون نينهن نهایت کٽ وڪرو وڃي وفا واري

3 طلب رک "پهلوان" اِها هميشه حب عوшаغن جا

سڏي ڪندو سارو سي پنهنجا ملائيندو سان پڪاري

کالم نمبر 98

ٿل: منهن منور محب ڪا آيا حسن همڪو نظر
هم دوباره دوست ڪي ديدار ليعي منتظر

1- صيف ابرو هين صفا مجگان محب ڪا تيز تر
چوڪ چشمون ڪا ديا مجڪو لگا سيني اندر

2- زيب زياده شد زنج لب سيم چون دندان زر

شعله جلو جبينه روء را شعاع قمر

3- سهڻل ۽ گفتار مجلس محب ٿئي وشين هور

دست گڻئون دليري داسو وشين دوستين سفر

4- ٿيو سوالي ”پهلوان“ آيو پاند پائي دوست در

راز رهبر هي ٿئوسي باب آلي پيغمبر

کلام نمبر 99

- ٿل: محب مولا ٿرا بيارا کناسان دوست ديدارا
- 1 ٿئي مڪين دلا چوشين خدا ڙانگي شفوروشين
خيال ديد دل گوشين مني دل ٿئي طلب دارا
 - 2 سڪئي خاموش سودائي محبت مرض مونجهائي
دلي مانختون چائي ديئي درمان بيمارا
 - 3 مناماندا دلا بيموس ن پانڻيسون ڦڙي مجلس
ٿرا لوان بيم وارث ديئي آرام زردارا
 - 4 کڻيشي عشق آساني جدائيئي سهڻ گرانئي
همين حالين همايانرا زخم جاريئين جانارا
 - 5 گشي چو "پهلوان" گالي همي دردئي دلي حالي
کناسي رحمتي خيالي مناسبين ڦ سردارا

ڪلام نمبر 100

ٿل: ميري دل ڪو جلايا جدائي ستم

هئي هئي دير ڪيڻا ڪيون نه آيا صنم

1- مين پوڪار رها هون وه آتا نهين ماڻان ڪرتا حسن دکلاتا نهين
پايا ناز نقاب انا تا نهين ميري قسمت پر قاتب چلايا قلم

2- سينا طلب تپاڪي تندور ڪيڻا لگا نيتهن زخم ناسور هوڻا
ڪرو معاف همين جو قصور هوڻا دلبر دي دو دوا فرمائو رحم

3- مين بن ڪي گداگر در در قرون ديدان سوء صتم ڪي ڏيان ڌرون
ڪهان ملتا محب مين ديدار ڪرون پياري سيس نوا مين بوسا ڪر لون قدم

4- ”پهلوان“ نه مانگي ڏور دگر اس دنيا ڪي عزت اعليٰ قدر
مولا ميل مهر سي وه دلبر جسڪا شان هئي صاحب عربو عجم

ڪلام نمبر 101

ٿل: منهن مهتاب گلابي صورت عجب حسن دلدار دائي
وهوا زيب زينت زلفان دا ابرو سيف اولار دائي

- 1 مرڪ هيدا دلڙي ڪسدا دام لگا دلڪو مجلس دا
ڪات هٿان ڪر ڪيئي ڪسندا مارتِي آپ جيءَ ار دائي
- 2 حرف هڪوئي ڏسندا وحدت طالب ڪو توحيد طريقت
اولي ٿي هٿ ڏيندا حضرت ذاتي ذوق اتسار دائي
- 3 سبق پڙها ڪر الف اليندا لؤن لؤن وچ لطيفي ڏيندا
سڀني اندر شمع پاليندا رندي رمز ڏيکار دائي
- 4 مستي مئي ميرانپور والا شاه رکيل هٿ پيتر پيالا
پرپر ڏيندا عاشق اعلي ساقِي مُرڪ پءِ ار دائي
- 5 چئي "پهلوان" مين جيتر جيوان گولي پيريمغان دا ٿيوان
پيتر جام ول ول پيوان شرب شفا پيمار دائي

ڪلام نمبر 102

- ٿل: من موهي مست ڪيتوئي دلبر - هڪ خيال ڏتوئي شام سحر
- 1 آيا پاڪ حسن ڪر حملا سونهن صنم دا پيا شملا
روشن ملڪ هوئا بهتر
- 2 ابرو ابر غباران بدلي ريه ڪجل دي سونهن ڪجلي
دلربا دا لعل بصر
- 3 زلف زياده ريت رکدي لڪ سڪايل اڪيان ٽڪندي
سلسل والا ن طرف نظر
- 4 رخ مبارڪ پاڪ پيشاني ويڪ ڪروڙين ٿيون قرباني
صدقتي صدقتي شمس قمر
- 5 سچ "پهلوان" سچاڻ ڳتوئي ساڳي سر سلطان اهوئي
پا آيا برقع پوش بشر

ڪلام نمبر 103

- ٿل: مرحبا آيا هئي مرسل - حسن صحي سلطان ايهو
- 1 نور ظهور ڪيئا جب جلوا آءُ وسايا ويران ايهو
شاهن شاه حسن دا برکت ٿيا بهتر بوستان ايهو
 - 2 انا اعطيتك الكوثر صفت ڪيئا سبحان ايهو
هر صورت وچ ويڪ گواهي ثابت في فرقان ايهو
 - 3 آيا نور الاهي احمد مت ڪهو اخوان ايهو
هئي مخلوق وچون لاثاني سيد شاهجهان ايهو
 - 4 ويتر ويس وٽا ڪي آيا مخفي باب بيان ايهو
ذات صفات خدا خود چاڻي ڪر ماڻ مگوانسان ايهو
 - 5 خاتم خاص نبينان والا شافي اعليٰ شان ايهو
سڪ سدا سيئي وچ ثابت رک صوفي "پهلوان" ايهو

ڪلام نمبر 104

- ٿل: صوفي من مخمور سهڻا - ميخ مٽيءَ کي محبت ماري
- 1 آهي آفت نينهن نظارو جاءِ ڪيو جاڻي عشق سونهارو
محبت جو مذكور سهڻا سڪ وارن کي ٿي سڌ ساري
 - 2 لڳم طرحين تيز اماڙي دردن مٽيءَ جي سنڌ سنڌ آڙي
سڀني ثابت سور سهڻا هو هجر ايها آڙه پاري
 - 3 ڏڪن ڏاڍو ڏيبل ڏڪايو سڪ صنم جي ايهو ستم سهايو
ڪنيم ڪري منظور سهڻا ناز پرين جا برسر باري
 - 4 چئي ”پهلوان“ هيڻي هت نه ڇڏجن قرب ڪري نيشي گولي گڏجن
مان جهڙي معذور سهڻا ڪو جهي ڪملي بيڪس ڌاري

ڪلام نمبر 105

ٿل منهنجو سڪندي سپوڻي حصار ويو سهڻا دردوندي جي سنڀار ڪيو
 1 ابرون صيف صفا مجگان تير ستن ڪجيان ديدوناليون ٿا دل کي چئن
 رخ روشن زيب زنج مرڪيولب ٿا لئن راتيان ڏينهن حسن جو پچار پيو
 2 پيار پرينءَ جو لڳم دل ٿي دوست گهري ماڻا معاف ڪيو ماندي هت ٿي مري
 هن هيشي جي پچڻ ڪاڻ اچو قلم پري ڪونهي محبت جهڙو ڪو آزار پيو
 3 جيئري جدائي پايان سورن ساڙيو اندر ڪاڻ پيش لذت وائون وه ٿيا ويتر
 ڪين سهان ٿي ايڏا تاز نه ڪر خير خوشيءَ سان حسن جو ديدار ڏيو
 4 چاري چشم پيئي راهون روڙ تڪن پرينءَ پسڻ پهلوان عين اميدان رکن
 ڪين پليندس پنهنجي چيل هميشه اتم حاتم حجت کڻن پرين مون استغفار چيو

کلام نمبر 106

- تل: مین تیوان صدقی صنم - تیڈی سہٹی سینگاردا
 رات کوروشن کیٹا ہٹی - رخ میڈی دلداردا
- 1 ضرب از انگشت صدق نصف تھی آیاتمر
 با ادب قربان ہو یا سیدالابتراردا
 - 2 بجلیون سورج صفا معذور ہین نیچی نظر
 ہٹی زیادہ نوراعلیٰ حسن او سرداردا
 - 3 جنو بشر مشتاق ہین مخمور محبت پر ملک
 خود خدا خود ہو رہا عاشق ایہ و انواردا
 - 4 ہٹی حسینون سی حسین او بی مثل محبوب حق
 خوب خواہش "پهلوان" رک رہا دیواردا

ڪلام نمبر 107

- ٿل: ملڪ هزارِي والا هئي سچ سلطان ماهي
چاڪ بهاني آيا ٿي جوڳي جوان ماهي
1- رمز رانجهن دا رايا - خوش ٿي خرڪا پايا
ويس مٽاڪي آيا - هئي سر سبхан ماهي
2- رانجهن آيا ويڙهي - نظر اساڏي نيڙي
مهڻا برسر ميڙي - چمر چايم طعنہ ماهي
3- آيا رانجهن پيارا - ملڪ منايي سارا
وليا ساڏا وارا - مين ٿيوان قربان ماهي
4- مفت ڪر بندي لوڪان - نال اساڏي توڪان
سيڏا سبز ٿيا دل سوڪان - ڏتا ڪر بوستان ماهي
5- سچ "پهلوان" گويا - ويڪ هڪايت هويا
سيڏي دل ڪون دلبر ڏويا - وت ڪر احسان ماهي

کلام نمبر 108

تل: مرشد ميڏا عاشق اعلي رهبر رکيل شاه ڏنم

- 1 اوکيون چاڙهيون پنڌ جبل دا جاءِ نهين اُتان هلڻ هيڪل دا وارث والا مول نـ پلدا پرين پنيان ايها راهه ڏنم
- 2 حسن جمال سيڏي رهبر دا ويس سونهي سدا سر سهڻل دا ڏيک صورت سيڏا دلڙي ٿر دا منهن منور ماهه ڏنم
- 3 مان اصل کان لوھ نڪارو پارس منهنجو پرين پيارو مرد فقير فتحپور وارو فسيض والا درياهه ڏنم
- 4 ڪر ”پهلوان“ صفت سهڻل دا پيري مغان مرشد شاه رکيل دا آس پچاوين سيڏي دل دا مطلب تيڏي درگاهه ڏنم

کلام نمبر 109

- تل: نہم واقف اس باتون کا۔ آیا زوری زور اندر وچ عشق مچایا شور
- 1 جڈان عشق اندر وچ وڑیا انا الحق منصور چا پڑھیا
سر سولی تي سالک چڑھیا تا منصور نہین کوئی اور
 - 2 موت سی پھلی مری پڑی ہین قیامت آگي لگی رہی ہین
عشق ستم پر سہی رہی ہین کیا مرنا کیا گسور
 - 3 گول کتابان لفظ دکایا سبق ثبوتی صنم سکایا
جب مین اسکا مطلب پایا ہوئے امثل چکسور
 - 4 پڑھ "پهلوان" ثنا سرور کا ہمین مداحی ہون حیدر کا
حسن حسین صبحی صابر کا پانہپ ہئی منظرور

ڪلام نمبر 110

- ٿل: نينهن لاون تبي نياوڻ - بهون مشڪل بات وو
 سوين پيڙان ڏيون پيڙان - ڏک ڏينھان رات وو
- 1 عاشق آون سر نواون زير ظاھر ڪات وو
 مري جيون مرد ٿيون پيون آب حيات وو
- 2 هڪ هڪايت ورد وحدت هي نه وائي وات وو
 دم هلاون دل جڳاون اواسم ذات وو
- 3 مونجهه مستي حق پرستي عاشقان اوقات وو
 آپ چائن سر سچائن اندر پياون جهات وو
- 4 "پهلوان" صوفي نظر ڪر عشق سو آفات وو
 نينهن والان ساز بر سر سه صبر ڪي سات وو

کلام نمبر 111

قل: نال دمان دي اور اندر وچ - قلبي ذکر کماون سک
دل سويا جلد جگاون سک

- 1 چست بدست سکوت صبر دا صيف صفاتي چاون سک
سرکش نفس نهوس اتی گر کاوڑ مارمناون سک
- 2 مجلس نال مجاهد لوکان رک وت حملا پاون سک
محبت دي ميدان وچون سورہ قلم ودا ون سک
- 3 ساقي دي هت جام طلب کر مئيء دا سرک اناون سک
قاتل کيف کلال کنون خود گھن پی اور پلاون سک
- 4 سچ "پهلوان" برہ دا باري پر سر بار سہاون سک
نعمت نینھن نصیب ٲیوسي ثابت توڑ ٲااون سک

ڪلام نمبر 112

- ٿل: ويا چوڪ چشمن جا وهي - جاڻي لڳا سي ٿيا صحي
- 1 پينگهي منجهارؤن پرت وو اُتي قدم ڪڙڪو ڪير
رينجهي تنن سان روح ويو دل دست دلبر جي پئي
 - 2 پاٽم ڳچيءَ ۾ سڪ جو سڳو هاڻي ڪمين ٿوڙيندس ٺڳو
مئيءَ کي ميخ محبت جو لڳو اها اڪيڙڻ ڪان رهي
 - 3 شمع شمع ايهو هريو ڏنم پرينءَ جو پيچرو
چئي ڪير ٿو واٽون وريو ٿوڙي وجهن ڪاٿيون ڪهي
 - 4 رک "پهلوان" سڪ يار جو سيد سچي سردار جو
احمد اچي آڌار ٿيو ويا پوئل جا پڻ ٻهي

کلام نمبر 113

1 تل: وچ وک هڻي ٿوري گهڻي ڇڏ آسرا آرس نه ڪر
 ڪا ڍوا ٿئي ڪوهيار ڏي اٿي هل گسر گوهيون ڇڏي
 اڳي هوت سهڻو ٿو سڏي اڇ اڇ سڃايو ٿي سفر
 2 ڏيئي پانهن سراندي ڪيئن ڪتن سو حيف آ اهڙي هڻن
 سينگار ڪاڻ سڪنديون وٽن چوڙن چڱا ڪيئن پيخير
 3 راتيان ڏينهان ڪوسو ٿڌو ڪاهي ڪمر قابو ٿڌو
 تن پيچرو پير جو ٿڌو آيو ديس دلبر جو نظر
 4 وٽ دنيا ڪان دل ڪسي صوفي "پهلوان" تون ره رسي
 سدا ورد وحدت جو وسي لايو دمن دھڪا اندر

کلام نمبر 114

- ثل: وچ معرفت میدان پر گردان سر ہوئا
 حاجت نہین آب عقل کا مڑکئی مگر ہوئا
 1۔ اسباب برتن بسترہ دیا ست سپو سامان
 لائدرک لا ابصار کرنا ای سفر ہوئا
 2۔ دشوار خوف دوست کا - امید اب نہین
 راہی رفیق با وفا ساٹی صبر ہوئا
 3۔ نت نت نگاہ سیاہی اوپر - نلین کرتی ہین
 فشر وجہ اللہ ہر جاء حق نظر ہوئا
 4۔ ساٹی پلایا جام کیٹا مست "پهلوان"
 ثابت صفت ای سکر کا اعلیٰ اثر ہوئا۔

ڪلام نمبر 115

ٿل: ويتر واند نهين دم هڪ تلدي

پوندي پور آسانون پلپلدي

- 1 نيشين نينهن ننگ ٿي آيا هئي سيني ثابت سور سمايا هئي
ديرا دردان دل وچ لاياهئي اها جوش ڪنون جند پئي جلتدي
- 2 غم سوز سڪوت هجر دا هئي سيڏا مخفي مرض اندر دا هئي
ساعت سولان نال گذر دا هئي ڪيوين عشق ستايل پھ ڪلندي
- 3 رڳ رڳ ناصر نينهن نهوڙ ڳڏا ساري واهان عشق وڪوڙ ڳڏا
هو بیمار بدن ڪون جوڙ ڳڏا هٿ دوست دوا هئي سيڏي دلدي
- 4 لڳا چشمان چشم نظارا هئي سانون مائول يار پيارا هئي
سمجھ سچ "پهلوان" اشارا هئي سدا روز ميار ڪ پئي ملندي

گلام نمبر 116

- تل: وهوا محبت دا میدان دَئم - جنگ اکبر دي وچ جوان دَئم
- 1 جٹان صف صفا چمکار کرن اوٹان شیر شهید قدم پرن
موتو قبلل مام تي مرد مرن سر دیندیئي خوش خان دَئم
 - 2 جنگ اکبر هیبت ناک صحتی گڈ سورہ آون مرد قوی
اُٹان حیل حیاتی محض نهین جٹ وسندی تیر کمان دَئم
 - 3 جنگ اکبر بیشک باری هئی نت مستان روز تیاری هئی
پھلی موت مرخ مختیاری هئی کیئی کسندی پئی قربان دَئم
 - 4 جڈان مینکون اها کات کنا بیدار تیوسی چشم اُنا
اُٹان نظر پیوسی ملک مِنا اهو سیر صفا "پهلوان" دَئم

کلام نمبر 117

- تل: واند نہین هک تل وویار - ڏیندا سور نہ ساهي
 آیم حسن هکل وویار - جلدي چي، جڳايئي
- 1 آبرو کعبه قوسین کمانا مارن تیر شکار شہانا
 چت ڳنڍوني دل وویار قہري کان وهايئي
 - 2 رخ مہتاب صنم سينگاري ويتر مشتاقانوں ماري
 خوب زلف سلسل وویار گھت پیچ قاسايئي
 - 3 کر نظر ول جتان واجهان عین اُمالک خون کمانوں
 ڏونہین لعل کجل وویار چشمان چوک چلايئي
 - 4 لڳم لڳم چوک نظر دا زخم ریش ہمیشہ اندر دا
 من قراق ڦٽيل وویار دی را دردان لايئي
 - 5 جام محبت والا پیتم راتیان ڏينهان فرق نہ کيتم
 پور پون پلپل وویار سک سرس سدائي
 - 6 محبت روزون روز کسر هئي خيال هک هک شام سحر هئي
 کر ”پهلوان“ اصل وویار صوفي صاف سچائي

کلام نمبر 118

تل: ورد وظائف وهوا مليا نينهن نعمت

شوق نهين شيخي دا - كيا هئي كشف كرامت

1 دنيا چوڙ خزانا خواهش دست بردار تيوسي

عزت لذت منصب منتا طرحين ترڪ ڪيوسي

دردان هوش گنوايا، ڪيئا محو محبت

2 ڪيا سنسار ڏونهين وت ڄاڻون جنات حور قصوران

دنيا عقب ايل ڳيا سانئون صاف پلايا سولان

بيخود برهه بنايا، آيا لال ڀر لذت

3 تسپيان تي زنهاري ڏونهين چن مسجد مرهي نديسان

ونحن اقرب صاف صحي ڪر سهجئون سجدا ڏيسان

هويا حال حقيقي، هڪ ڏي نال هڪايت

4 رک "پهلوان" صفائي ڄائي چوڙ پهون ڪاپارا

وفي انسڪم وچ سيني ڏي آيا عجب اشارا

پيري مٿان سمجهايا، حرف هڪو هڪ وحدت

کلام نمبر 119

- ٲل: هئي هئي ڪري هيئن ٿي چوان - مون ڪي هوت هٿري ويو چڙي
هن درد جون دانهون ڏيان - سهڻل بنان ڪنهن ڪي ڪڍي
- 1 هٿري نه جاليندس جدا - موٽي ملائيندم خدا
سرتيون ڪيو دل سان دعا اچي گهوٽ گولي سان گڏي
 - 2 هيءَ دل دلبر سان ويو - منهنجو باقي بت هٿري رهيو
بي قرار ڪري برهم جو - مون ڪي وارڻو ويهڻ نه ڏيئي
 - 3 دم دلبر ڪين وساريان - پنهنجو پيرين پڪاريان
اڪڙين منجهه ويهاريان - پنهنجون پنيڙيون پڙويلا اڏي
 - 4 وارث وچوڙو نه سهان - چوڻا سڪايو "پهلوان"
شلي سونهن سرور جوڏسان - جڏهن خاص خدمت ۾ سڏي

کلام نمبر 120

- ٲل ۛئي ۛئي اڳي چوند ۛيم - اچي ٲيل ٲڪڙن ۲ر ۲يم
 1 نندڙي نيناڳيءَ کي وتو ويوساٲ ۲يڙونا ۲و
 ۛائي ۲ئي ۲ئي منهن مٿو کڍي ۲ار ۲ئي ۛٿرا ۛيم
 2 منهن ٲوڙ سر ۲ائي مٿي سينگار سارو ڪر ٿئي
 ۛل ڪيچ ڪو ۛيارل ۲ئي ويهن سمنهن سک وه ٿيم
 3 دردن اچي دل کي لڏو سورن صفا سينور ٲو
 ۛو ۛوت منهنجي نا ۲و روين سوين سڏڙا ڪيم
 4 شل ۛوت مٿيءَ سان ندملي تنهنجي عشق ۲ر جيءَ ۲يو جلي
 سدا سک ايها ثابت ۛلي تنهنجا ناز نيٺن تي ڪنيم
 5 ۲ينگهي منجهارون ”پهلوان“ اچي سور ٿيا سونهان سنوان
 ڳالهيون ڳجهيون ڪنهن کي چوان سڪندي عمر ساري ويم

کلام نمبر 121

تل: هئي هئي ڪران مئين سر لوڪ ڪلدا
واقف نه ڪوئي سيڏي درد دلدا

- 1 وڃڻي ورهان دي دانهان ڪريندي ساڙي سولان دي سڌڪيان پريندي
هٿت هجر دا ڏونگر ڏريندي هڪ سڪ ستايا ڏونجها پند جبل دا
- 2 پلپل پنهل دي اڪير آون جيڏيان سر تيان دي مجلس نه پاون
خالي هنڌ پنهل دي ڏاڍي ڌڪاون ڏنگ سيج ماري ڏيڪ هانءَ ڏلدا
- 3 ڳيا چوڙ ڪلهڙي ٿيا رول راهي ٿئيءَ محبت پئيءَ جدا ٿي
ساعت نه ڏيندي ايهي سول سامهي دم دم سنپاران ڪڏان يا رملندا.
- 4 مئين پئي پوڪاران آوندا نه دلبر ماڻان محب دي چاتم اڪيان پر
پئو پيش "پهلوان" سه ناز برسر عاضي تي راضي حجت نه هلندا.

ڪلام نمبر 122

- ٿل: هم ڪولگا تيرا طلب - يڪ خيال هوڻا روز شب
- 1 سلسل سجن ڪي وال هين عطر چنبيلي دار هين
 - باندي هوڻي تو هزار هين قابو ڪيئا ميرا قلب
 - 2 مستان هون تيري مگر خواهه ٿرا شامو سحر
 - نعمت ڪبي آتا نظر بيني چشم ابرو لعل لب
 - 3 مسڪين اثنامت ستا درشن پيا هم ڪود ڪا
 - جوڻي پڙاهه سي خطا معافي ڪرو مجھ کو محب
 - 4 سوالي هم هين ديدار ڪي اي "پهلوان" ڪر تا ڪبي
 - زيارت حسن سردار ڪي مولا بناوي او سبب

کلام نمبر 123

تل: هو، دانهان کريندي درد دل - جل پل جدائي دا هيل

- 1 دل درد ۾ داخل ٿيم ڏاڍي ڏڪان دا پڙپيم
پڇ پڇ سڀو سڪڙي ڳيم سڻ سخت سولان داهڪل
- 2 مليم غنامت سور هئي مٺڙي مٽيئي مهجور هئي
خواهش خوشي دا ڏور ڳئي غمزد هميشه هر مهل
- 3 وڇڙي غمان وچ دل ڳيا چند جان جيرا جل ڳيا
هڏڙي هجر وچ پل ڳيا سڙپيش پيڙان دا پيل
- 4 دلڙي مٺي دي باند هئي ساعت نه هڪڙي واند هئي
روئن آسيڏا راند هئي ڪڻ ماه پر سڏ ڪيان اچل
- 5 ايهو مرض ميڏا لادوا درمل نهين درشن سوا
سهڻي صنم دا يڪ نگاهه اڪسير هئي اعلي اصل
- 6 عاشق لچن لئن لئن اندر ڪيئي پوڳ پاون بيخبر
جائن مرد محبت دا قدر هٿ دوست دي ٿيڙا قتل
- 7 هر دم ڪران مين يادگير مرجان ضرب ڏيون زهير
سڪ سرس ٿي آون اڪير آزار اڙلي هئي رهيل
- 8 صورت پرين دا "پهلوان" ديدم حسن شاه جهان
ڪيڏي زمين و آسمان سيڏا ملاقات ٿيا اول

کلام نمبر 124

- ٺل: هڪ هڪايت هوبيا جس دل - ڪردي اور خيال نهين
 جب ساقي سڌ جام پلايا - تيون مست محال نهين
- 1 طرحين طرحين تسبيان پڙهي نٿن نيت نمازان ڪرڻدي
 عشق دي چاڙهي سڀئي نه چڙهي سڀڪيا گجهه دا ڳالهه نهين
- 2 آپ اسم فقير سڏاون ڪر ڪشالي ڪشف ڪماون
 منصب منتادي وچ پاون اي درويشي حال نهين
- 3 بخت عقل دار تبا بالا عشرت عيش دنيا دا اعليٰ
 حور قصور بهشتان والا تيسن عشق مثال نهين
- 4 لڳم شاهي شوق هميشه ڏيڪان جاء رهون درويشان
 دوران دي وچ عقل پريشان ديدم در ديوال نهين
- 5 اي "پهلوان" فڪر هلندي پيت نه پاڻم سر منزل دي
 يار سڪايا ورد اصل دي وسري ايها شال نهين

گلام نمبر 125

تل: هن کس نيتوئي يار وي ميان
من مي ڏي لست ڏر زوري

- 1 لڳئي نيزا چوڪ نظر دي زخمي دل پئي دانهان ڪري
درد نه ٿيسي ڌار وي ميان دوست ڏکا ڏکا ڏک دل دور
- 2 تير حسن دا تڪا لڳ ڳئي ڪاڻ پيوڻ ول وه تئيئي
فراق والا آزار وي ميان مرض ڳجهها ڳڏا جي ڪون جهوري
- 3 وقت سهاڳ دي ننڍڙي جواڻي هئي هئي ميڏي سولان مائي
پن چوڙي چن هار وي ميان نت سولا ست بينسر پوري
- 4 غم الم ارمان اندر هئي هڪ سڪ ساڙيا نه درد دگر هئي
بره ڪيتم بيمار وي ميان پچي ڏر ده تي پئي ڏوري
- 5 پرين "پهلوان" دا پچن نه آيا نه سلام سنهيرا نه ٿيرا پايا
سڪندي ڳئي ڄمار وي ميان ننڍڙي لاڪون لڳي هم لوري

ڪلام نمبر 126

ٿل: هستيون هاڻ وڌائي وڃائن ۽

ڪم اوکو ٿي نينهن ٺپائن ۽

1 جوان اُهي جيڪي عشق ڪمائن آب اکين تي روز و هائن

موتو قبل مام متائن ايهو حال هلائڻ ۽

2 ڏک عوشاقت مرڪ مدامي يوسف ڪيئن ٿيو ڪنعماني

وت و شجارن مثل غلامي ايهو لعل نيلا مڇڪائڻ ۽

3 خاص خليل کي باهه پر هنيو ٿيو يونس پيٽ مڇي جي پيو ٿيو

صابر ڪاڇ ڪيئن جي ٿيو ايهائي پرڪ پڇائڻ ۽

4 چئي ”پهلوان“ سنڀاري سڀني عاشق آل نبي جا پئي

سوره سرها ٿيا سر ڏيئي اها ريت ريجھائڻ ۽

ڪلام نمبر 127

تل: ياد هميشه سانون سهڻا دلبر هئي

خيال هڪو هڪ شام سحر هئي

1 ڪٽ وڃ اڙيان اڪيان نياڳيان ڦس بيوس ٿي آيم اوجاڳيان

ويڪ صورت ول ٿيون سهاڳيان وس چشمان دا ڪرڻ نظر هئي

2 پال نهال تي نيتهڙا لاييم بار غمان دا سر تي چاييم

ڏکڙي آيم جهل جهولي پاييم درد وندانون اها خاص خبر هئي

3 لڳم حسن دي تڪڙي تيران وڃ بيتي دي آيم جهيران

ضرب زياده ڏيون زهيران گهول ستان سک ڏک بهتر هئي

4 ياد صنم ديان آون ڳالهيان هڪ مجلس ڏونجها ناز نراليان

پئي رقص آون ڏيون پوانليان مونجهه مونجهاري روز ڪسر هئي

5 تڪ تڪ رهيان يار نه ملدا منهن ڏي مٺڙي نال نه ڪلدا

آپ نه آوندا نه ڪوئي سنهيا گهلدا غم الم ارمان اندر هئي

6 پيچ ”پهلوان“ سچ پايا هئي پڪ جان جسم ڪون مرساڙي سک

نينهن نياڻن نهايت نازڪ پيري مغان دا اصل امر هئي

ڪلام نمبر 128

تل: يي لولاڪ سارا بنايا هئي قادر

محابي نبي مصطفى شاه سرور

- 1 زمين آسمان عرش ڪا بادشاهه هئي بخش مصطفى ڪو الاهي ديا هئي
- شرف ڪعبه قوسين صاحب سدا هئي هوڻا ڪبريا پيارا پينمبر
- 2 صحي مصطفى مير محبوب حق هئي بتوزير فرمان ارضو نلڪ هئي
- متابع محمد ڪا سارو خلق هئي نه ديدم دگر مصطفى ڪي برابر
- 3 مومن وسيلا پڪڙ مصطفى ڪو دي پيار سي دل حبيب خدا ڪو
- سوراضي ڪرو اپني رهنما ڪو محبت ۾ مخمور ڪر خاص خاطر
- 4 عاصي سبب فسق هوتي گرفتار ڪ خود خوڻيش اقرب شود يار يزار
- او سلطان سيد مدائم وفادار سوم جرم چڙا دينگي روز محشر
- 5 ته هم نيڪ عامل نه مچڪو ڪرامت نه عالم نهين مال زرڪا غنامت
- ديا شرف شاهي اُمر ڪا محبت هوڻا "پهلوان" پينمبر ڪا ثناگر

بيت

بيت نمبر 1

اُٿي جاڳ سجاڳ ٿي سگهي ڪر سنڀار
النوم ادئو و طلب نہ رک دشمن سان پيار
وفي انفسکم افلا تبصرون وٽ نہ پانيون وار
نہ ڏي واند وجود کي ڪر پيرين جو پچار
تڏهين پسين ”پهلوان“ دلبر جو ڏيڏار
جڏهن راضي هجي يار تہ آهي سولو ساه کان

بيت نمبر 2

اُٿي جاڳ سجاڳ ٿي نہ سمھ ويندءِ وقت
النوم غفلت اُٿت الموت ڪر سنڀار ست
مراقبو معراج ٿي ڪر مخفي ملاقات
فتفت فيہ من روعي و چون تاهي وٽ
پري نہ ٿي ”پهلوان“ پنهنجي سائين کئون ساعت
ورد ڪيون وحدت سو ويهي اور اندر ڀر

بيت نمبر 3

باري باب برهه دا بيشڪ مخفي مير پڙهيندن
هجري دي وچ هل هميشه نه ڪوئي لوڪ سڻيندن
مونان هن محراب تنهاندي جامي جيءَ جڙيندن
تيا مشغول مراقب دي وچ جلد جهڪائي گردن
عروج نزول دي نال "پهلوان" پر سڏڪيان سڏ ڪريندن

بيت نمبر 4

بيشمار شهابان وانگر ٽيون مينڪون اڪيان
ڏيڪان پيري مغان دا صورت مين چشم سپو چاتڪان
ڏيڪان ڏيڪان رچ نه ٿيوي ميڏي ٽيڻ نهايت بڪيان
ڪعبه رخ مهتاب پيري مغان دامين ڪر ديدار نه ٿڪان
آڪي صوفي "پهلوان" ٿيم "حج هزارين لڪان

بيت نمبر 5

پڇڻ اچي ها پرين دوست هلي مون در
 صفا سيج وڄائين اڪڙين جي ڀر اندر
 ڪيڪاريان خوشي سان دوستي ڪئون دلبر
 ڪيف فعالڪ انت اڃا ليس اها جاءِ جوڙيم بهتر
 پروان آڏو ادب سان اهي پنڀڙيون ڪن ستر
 نه ٿي ماندو "پهلوان" اهو ڏينهن ڪندو ذاتر
 ميل پرين پرورد عيب لهن عاصيءَ جا

بيت نمبر 6

بياري خان پنهل دي سانگي پڇديان واٽ وندر دا
 سندرا ساهڻ ڪلها ڪاهڻ ايها صفت سفر دا
 پاتم پير پهاڙ وچون هئي اوڪا پنڌ پٿر دا
 ٿل وچ دانهان ڪر لڻيان ٻانهان هيبت ڏيڪ حجر دا
 رس روه وچون ڏي هوت همت هئي ڏاڍا ڌر ڏونگر دا
 بي ثمران دا "پهلوان" هئي ساڻي سڪ دلبر دا

بيت نمبر 7

جو ڪيڻا هئي عشق مگر ڪيا ڪري قسمت
درد دل مجھ ڪو بنا ڏيڻا هئي محبت
مخمور ڪيڻا سور آب يڪ دم نهين فرحت
غم نوش هون خاموش آيا لا پر لذت
اُنڱيا سنسار دونون ڪا صفا حاجت
پُل ڳيا هئي خير شر عزت ڪيا ملامت
رڳ رڳ پر رها ”پهلوان“ يڪ ياد هئي وحدت

بيت نمبر 8

چوري چوڙ چپر وچ پنهل ڪيچ سڌائي
سينون ساڙ ستيا ارمان ايها پنهنون هوت نه ڪڙ موڪلائي
يار تيڙي ڏيڏار سوا اڪيان رورو آب وهائي
ڏنگ سيج ماري چڪ ٽول پاوي هنڌ ساڙي هجر تپائي
آوي موت نه آوي ساعت ڪهندي پيش جدائي
توين سهڻا يار اسيدڙا هئي جيون وراثت اجائي
الفراق اشد من الموت ايوين عاشقان سچ فرمائي
سڌ ڪيان پر پر ماندي مردي سودر لپان تي آئي
نال پنهل دي ”پهلوان“ سانون ميلي آپ الاهي

بيت نمبر 9

ڪون اڪيندا عشق سھانگا ساڏي ليکي دل
مخفي دي وچ محو ٿيوڻ هئي مين مارڻ مشڪل
جڏان نينهن نمائي لاتا پئي جيءَ جنجل
ماس هڏان دي رت رڳان دي سڪ ساڙ گهٽيائي دل
نورا نادر نينهن دا سٽيم عشق هڪل
هئي هئي هوش حيران هوا تي ڪٿ رهيا عقل
ڳالهه اندر دي ”پهلوان“ ساڻ صبر دي ڇهل
ايڏي سور نه سل ايها ڪار ڪهايا ڪيترا

بيت نمبر 10

لائي ليڪا يار ڏنهن ڪر حجت هڪ نه پايون
قوم قيام سدا سر سجدي توڙي لڪ لٽاوين
جو ڪوئي هووي هٿن هرگز ڪرتا ڊرتا جاوين
خوف رجا دي رهي والا سر بار صبر دا چاوين
مطلب آڪي ”پهلوان“ در پيري منان دي پايون

بيت نمبر 11

محبت نال قريب نه ملدا هئي اوڪا عشق ڪماوڻ
خاص خوراڪ عواقين والا هئي ماس هڏاندا ڪاوڻ
موتو قبلل انت موتو ايها مام وچون مرجاوڻ
لامقصود فدارين ڏونهين سنسار ڪنون هٿ چاوڻ
والله مع الصابرين سر سختيان بار سهاوڻ
فڏڪروني اڌڪر ڪم ڪرياد تي رام ريجهاوڻ
طالب المولا مڏڪر ايها مردي منصب پاوڻ
نينهن نعمت ”پهلوان“ سڪ ثابت توڙنڀاوڻ

بيت نمبر 12

مليا پار پرين جا جيئن منهن منور ماه
تووت روح رهي ويوهاڻي نه اٿس پي ڪا واه
نيڻ نهارن اڪڙيون طرف توهان جي راه
هن جسي ۾ جيئڙو ٿو وٺي جاءِ
قطاير في القفس آهي سيني اندر ساه
ميليندو الله پنهنجي ڀر سان ”پهلوان“

بيت نمبر 13

نال غمان دي عمر گذاريم تي سڪندي سڪندي ساري
ساڙي ڪولھ سنبھا سھڻا نه ڪوئي دوست مڪوئي دلداري
تو ٻن ساعت سال گذردا سو من ڪون هئي مونجھاري
حالت آڪي "پهلوان" ساڙي پال صنم هڪواري

بيت نمبر 14

عشق اڳن آيو جنهنجي گھر گھرڙي
من محبت سان ڀريو پوءِ ڏنڌا ويا وسري
هوئي حياتي جي ويا پھلي موت مري
فڪر ڦٽائي ۾ ڪري ٺيڻھون ناصري
شوق انهي ۾ "پهلوان" چئو ڏٺائون دوست دري
ايهائي ذوق ڌري مياڻي تو محب سان

بيت نمبر 15

مين دانهين تي در دلبر دي گئيان فتح پور فريادي
 اي هيڻي دي نال نهايت عاشق ڪيڻائي امدادي
 مرشد ميڙي من وچ آپ عجب گل راڌي
 ميني دي وچ گل سمايا ٿيا اندر آبادي
 خوشبوءِ خوب خمار لاياتي وسم هويائي وادي
 آڏو دست ڏٽائي دلبر لڻا خوف خزان دي
 شڪر مبارڪ ”پهلوان“ جو پير مليوسي هادي

بيت نمبر 16

سڏ استاد ڏٽا استادي مڃ سمجهايا معني
 وهواه يار سڪايا سائون ڪمپه قلب بنانا
 مڪاتي معمور مقدس ٿيا زير نظر آستانا
 ساڻ عروج نزول آداهه ٿيا دم دم نال دوگانا
 ذاتي اسم تلاوت قلبي ٿيا سئي سئي ختم قرانا
 آڪي صوفي ”پهلوان“ ايها خبر نهين ٿلوانا

بيت نمبر 17

ڪاهڻ پاڇهون ڪيچ ڪي وڃي ڪين رسن
 سور نه سهن سڌريا پنهل ڪيئن پسن
 سنوان هلن ڪين ڪي گوهرن سان گن
 مڪر ڪوڙ فريب سان ٿا رهندا هوت رسن
 ومڪرو ومڪرو الله خير الماڪرين اهو ڏاڍو ڏاهه ڏسن
 پير پرينءَ جا "پهلوان" چئو ڏکن سار ڏمن
 سو ساڏيهه وسن جو سچ ڪنيائون سنگتي

”سي حرفي“

بسم الله الرحمن الرحيم.

1- الف اول اسم الله جل عالي شان هو ستپار يائون سڪ سان
ونحن اقرب اليه من حبل الوريد ائين پرين چيو آيا
گولي يار اندر هر سيني منجهه سڃاڻ
وارث ويجهو ڄاڻ - وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

2- پ- بيئون برابر برهه جو بهرو پاتائون
ان الذين يؤمنون بالغيب آتي سچ سڃاتائون
اونڌاهي انڌير جا پردا لائائون
هڪ ڄاڻي ڄاتائون - وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

3- ت: تيئون تحف يار جا آيا سچ سلام
وما كان من المشركين اهائي احڪام
شڪ شرارت دل ڪئون لاهي خطرا خام
ريجهايائون رام - وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

4- ث: ثيئون سدا سڪ پر رهن ٿا ثابت
اياك نعبدو اياڪ نستعين ادا ره ڪيائون آيت
هيڻائي جي حال سان گهريائون هي همت
ڪري تلاوت ذات - وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

5- ج: جيئون جڳائي جيءَ ڪي ڪيائون بيدار
اذكُر الله خير من النور آهي سڃاڻي سينگار
اوجاڳا اکين ڪي ڏيئي دل اوجار
ڪري ايها ڪار - وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

6۔ ح: هيئون حڪم حق جو سچ صفا چاڻو

ڪُل نفس ذائقه الموت ٿيندو هيڪل حال ٿو

خائف خاصا انهي خوف ڪئون ٿيا نهايت نماڻو

اهو ساميءَ سا ٻڌو - وڃي ڌر پڳا ڌڻيءَ سان

7۔ خ: هيئون خبر تن کي جيڪي محبت منجهه مرن

پر جهي پند پرينءَ جا اهڙائي ڪم ڪرن

يُبدل الله سيااتهم حسنات ائين دويون روز گهرن

ڏسي ڏوهه ڏرن - وڃي ڌر پڳا ڌڻيءَ سان

8۔ د: ڏالئون دلا سودل کي ٿا ڏيئي سمجهائين

ومن يتوكل علي الله فهو حسبه نڪي پئي ڏانهن واجهائين

ديئي دنوي ڪمڙا مڀ سائين ڏي پائين

سچا سي آهين - وڃي ڌر پڳا ڌڻيءَ سان

9۔ ذ: ڏالئون ذڪر زار يون ڪري اهي عام نه پڌائين

مراقبو مردن مرڪ گهوٽ گهمن غمگين

من سكت سلم ومن سلم نجا پڌي حرف حسين

ٿيا خوش خاموش نشين - وڃي ڌر پڳا ڌڻيءَ سان

10۔ ر: ريئون رباني راهه هر هليا ثابت سهارو

هذا صراط المستقيم پاڻ پرينءَ ڏيڪاريو

ونبي وات روان ٿيا ڏسي چڱا هن چارو

اهي سدا سويارو - وڃي ڌر پڳا ڌڻيءَ سان

11۔ ز: زيئون ذوق انهي ۾ رهندا ڏينهان رات

ويراڳن وجود ۾ رکيو بهتر بات

لا اله الا الله سچائي جو سڪاٽ

نينهن ڪمائي ناٿ - وڃي ڌر پڳا ڌڻيءَ سان

12۔ س: سينو سور سهايو سمهڻ سک ويو

العشق نار ”پهلوان“ جن پلي هي پيو
 اها آڳ اندر ۾ تن پاڻ قبول ڪيو
 چڙي حيل حياتيءَ جو - وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

13 - ش: شينئون شڪر شاڪرن ڪيو ادب ساڻ آڏاھ
 الحمد لله رب العالمين نازن ساڻ نداھ
 سڀ صفتون سائينءَ ڪي سدا سونھن ٿا
 ڪري سچارن ٿنا - وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

14 - ص: صوادئون صاحب سڪ جا سونھن منجھ صبر
 والڪاظمين الغيظو العافين عن الناس ڪيائون ڏور ڏمر
 ڪاوڙ بغض بخل ڪي چڙي شور شرار
 اوهي مهندا مڏڪر - وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

15 - ض: ضئادئون ڏوھن ڪي ڏسي ٿا روئن زارون زار
 وهن آب اکين ۾ پر ڀڙھن اسـ تنفـار
 واذا خاطبهم الجاهلون قالو سلاما دلبر ٿيا آھن ڌار
 هي صديقن پار - وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

16 - ط: طوئي طمع ڪي چڙي حرصون هڏن ڳار
 الدنيا جيئڻ طالبها ڪلاب ائين صحي چيو سردار
 پڙي حرف حديث جا بيشڪ ٿيا بيزار
 پائي آزادي ابرار - وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

17 - ظ: ظوئي ظاهر ڪر نظر لاهي غير گمان
 فتبارك الله احسن الخالقين اها ٻئي ڪي ناهي توان
 حق پرستن ”پهلوان“ جنھن سڃاتو سبحان
 عبد اهي انسان - وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

18 - ع: عيشو عاشقن ڪي فاقن جو فرمان
 دؤر دنيا جا دوست ٿوئن ڪيائون قربان

ليس ماسوا الله اهي پترهن مرد مدام
جوگي اهي جوان - وحي در پگا دڻي سان

19- غ: غينو غفلت كي چڙي دلئون دوست سنهار
آلت بربكم قالو بلي قول كي وڙئون ڪين وسار
مردن كي ميشاق جا سوياد آهن گفتار
اهي سامي سخن سچار - وحي در پگا دڻي سان

20- ف: فيئون فرمايو دڻي بيشڪ پيپرواه
وما خلقت الجن والانس الا ليعبدون اهو ڏاڍي ڏنو ڏاهه
پيغامن تي ”پهلوان“ ثابت رکيو ساه
پيالا هي لاڳاپا - وحي در پگا دڻي سان

21- ق: قانئون قوي قلب كي ڌوئي صفا ڌر
قلوب المؤمنين بيت الله خاص ايها خاطر
آديسن اچو ڪيو ادب سان اندر
لاهي ميرا مر - وحي در پگا دڻي سان

22- ڪ: ڪانئون ڪارڪن ٿا چورن واري چال
لوڪن کان لڪيا وتن بندگي ۾ پر حال
عمل عملن صالحن ٿيا نيڪي سان نهال
لڏائون ڳجهي ڳالهه - وحي در پگا دڻي سان

23- ل: لامئون ليڪا يار سان ويهي ڪجهه نه ڪن
الله يرزق ني رحمتن اهائي طلب رڪن
منهن ڏيئي مونن ۾ اهي ڪنڊي ٿي ڪتن
ڪري حيل سان هٿن - وحي در پگا دڻي سان

24- م: ميمئون مطلب من جا پاتائون سارو
اطيع الله واطيع الرسول پر چائي پيارو
حرف پڙهيائون هڪ ٿو وڙو وڻا وارو

ٿيا سرها سهارو۔ وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

25۔ ن: نوتئون نعرو نينهن جو هڪل جن هنيا
پر جهي پاتو سالڪن مڪ چا چاڻڻ سڌڙيا
اقرار بالسان وتصديق بالقلب اهي پاڻن ٿا پنهنجا
اهڙائي ڀول ٻڌا۔ وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

26۔ و: وائون ويه نہ ويسلا جوازل اچڻو ٿي
موتو قبلل انت موتواهي ڪار ڪنا ڪئي
ازل اچڻ ڪئون اڳي ٿيا آجوسر ڏيئي
چڏي سانگا سيئي۔ وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

27۔ ه: هي هيڻائي هلڻ آهي نيچائي نعمت
مرئي محتاج هن چا سڀ سائين جي هٿ
ان الله علي ڪل شيءِ قدير آهي لائني لائق
جن سچور ڪيو مڪ۔ وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

28۔ لا: لامئون لائق سي ٿيا جيڪي وحدت ۾ وهلور
ان الله مع الصابرين ڪيو مرحبا منظور
پرين خاطر ”پهلوان“ اهي سهن سوين سور
اهي حاضر ٿيا حضور۔ وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

29۔ ت: الف ايرادي ۾ آهن آديسي اداس
رضي الله عنهم ورضوعنه خيال اها ٿن خاص
شڪاين ٿا سڪ سان رڳ هڏيون رت ماس
ڏٺا سڪ شناس۔ وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

30۔ ي: يئون ياد ڏئي ڪي ڪرن ٿا هر دم
فاڌڪروني اڌڪر ڪم ٻڌي هي ڪم
سنيها سائين جا رکيائون محڪم
ڪري ڪلمون قوت شتم۔ وڃي ڌر پڳا ڏئيءَ سان

”بلوچي“ شاعري

”بلوچي“ شعر 1

گرفتار دوست نازان دل به همدم
 کزئي قابوئي در گيسوع خم خم
 يزييري دوست زلفان بيس گم گم
 اثر عشق عنايت درد ديدم
 شدم وهاو بيسغن چاري دوئين چم
 گجافرحت فبه ماناختون غم
 هجر آسي ک شوشي لاف جوران
 برهر بانديء داري بي قصوران
 مناسوختيء حسنيء حجابان
 مخن گون آجزان هيژئين حسابان
 کنئي دوست دير وسي نازئي نقابان
 جبين ابرواز هر دوش شهابان
 زنج لب رخ نظر بيما هتابان
 ملا موکل همي چيارين عقابان
 کنت برخيز يک بن قروساني
 لقاء بيسئون ملافت مهرباني
 دوا ديدار دردي همي دلاني
 کنئي دوست ”پهلوان“ خواهد احساني

”بلوچي“ شعر نمبر 2

من سوالِي آن تڻي در دوست در گيان
 من ڪنا عرض تڻو محب باسئي مهربان
 مئين دلا خُبين دلبري ديدار اڪنا
 دست مئين باسو داوئي تڻين با در فشان
 مئين دلي لوڻي گون محبت پنجتنان
 هر دمِي خُبدارين حبيبِبان ني ”پهلوان“
 اي هور جوائين جا چسو ديسون دلو فشان
 عشق اعليٰ تين گهين چيزي در جهان
 آهان کي عشق نيئنهن مناخت ناگمان
 سڪ سودا يار حڪيمي حاجت نيان
 بر هـ بيماري لادوائسين مَ ليڪوان
 صاحبان سڪيگان همين سوران ني سمان
 تڻين کي آسان چڪڻئين لوهين ڪمان
 عشق تي حال ايشتو حجري حال در
 آهان کي ماناخت همانيان آستين خبر
 اي حڪم هوتائي منسغان مَر دان امر
 ڏک ڏولا پا او سهسغان سَو صبر
 زندان گون ريزان ديسغان محبوب ق نظر

ڪوٽ قرباني ڪزو ملڪو مال زر
 اشتغان تخت بيسغان انبرائي فقر
 دور دنياڻي اشتغان ڪوڙي اي ورغ
 شوق محبوبي گندغان قربستي ش قصر
 سوختغان سڪا عاشقاني جانو جگر
 مشڪلي ڪاري سرڪدان سوليا برغ
 اورهين ڪارڇان اير ڪنغ اڏي يا مقرر
 موتو قبلل انت موتو مائي مرغ
 پويڻي بالا آڙها عاشق غا گهرغ
 ڪانئر توان سورهان نيسين هتر
 وڌ مري مانگو اشتغ ساهي در برغ
 عاشقان انصافين ٿئي نازان ٿي گرغ
 عاشق ٿئي نازان نهايت حيران ڪزان
 لُٽسودل دوستان بڙتوبت ويران ڪزان
 نيزغان نيهنغان نهايت نيران ڪزان
 سر اشئي جسايٰ جدا شمشيران ڪزان
 چو دونالي ديد مان جانا چوڙ سان
 خنجرين خيال سينغان صيف ڪوڙ سان
 دوستان گون دستان سڪ سرڪي چاشينتغان
 چوڪ چشمان ني داسودل قاشينتغان
 گوشت هون جانئي وجودي هوشينتغان
 جان توي لنبوان قواوي قاشينتغان
 مجلس محباني ملاقت گيرتش
 قلب قابو پر ه پندئي دز گيرتش

هر گهزي دوستاني زهير زژدي زير تش
 قر ملغا مانداین امالک اوکیر تش
 بیقراري او ائمز عینا او هیر تش
 مژهایان ک سک سوران بر سر تنهن
 گون همي جوشئي جالتوراضيء رهن
 وحدتي وايئي وفايا وهور بن
 دل ک گون دوستاني نگاهها پر نور بن
 آن وسي محبوبي جنابا منظور بن
 اسم اعلي تین عاشقاني مشهور بن
 درد گون دیدار دوايا ذراهم بن

بلوچي شعر 3

ياد ڪاران من خدايا رب پاڪين پرورا
 هر صبح عرضو سداين مئي گري رب درا
 بخش معافي ڪن گناهان ڪڏنغان بازين خطا
 رک عشئي شيطاني لينا اش خرابين ٿيشغان
 دئي دلارا نور فهما ٿ نصيب ڪن ڪلمو آ
 مشڪلان آسان ڪن مولا باطفيلي سرورا
 حرمتي پاڪين نبيا مصطفى پيغمبرا
 يڪ وسين معبود مولا سونهن ٿي صافو ثنا
 جملہ جو سمنڊ مس بان گلين درياه
 درشڪ دار ڪڪ قلم بن لوه بن ارضو سما
 انس چن گل ملائڪ عالمي بن يڪسرا
 پيشفي معافي ڏي بن ني ڪنا پلڪ قرار
 محلتي بازين ملي سش دانپ روز قيامتا
 عاجزان الله تعريف نوي دستا ادا
 ڪبريائين قدرتاني ڪار تي بي انتها
 احسن الخالق خداين نيستي ني مٿو مثال
 رب گون رحما وسيئا مصطفى پيدا ڪزا
 صاحبي دارين دلبر سربرا عرشا شزا
 رحم رب العالمين وارثي پيسيءَ وفا
 داسئي دستار مبارڪ قيامتي اذن وشفا

برگزیده ذوالجلال و رهبرین راهی خدا

پیر وی پاکین پرین ئی دگ دوستی ظاهران

حرف ثوراستین رسولئی ای حدیثی حال وران

شاهدین پاکین کلام الله گون سیپاروان

گند شاهرجا حدیثی دین دوستین برادران

جوان بیران حلالین آن حرامی پدران

ای مناهین مومنان دسی هی ذوه نه کر

ایمانی ویری و حاجی محز مردارین مکر

دروغ، دزی، زناهی، غیوت، ظلم، فخر

هر چیارین مذهبان ای حرامان یقدر

اشقنی لب لعنتی ئین آنکه رشوایا گران

نیائی ئی شانی شوشکوخ رنگ روئا رسترن

بنت اختانی بهایان لیکتوزران گران

چین لاچارین لئینا گو و گون چیء برن

مال زران اشتئی آن و گون ارمانا رون

بی حیابی غیرتانی هات هوروگین تکبرن

آن مخالف اش رسولی روشنی رایان رزن

اش خدائی حکم احکمان منافق منکرن

خارضي خنزیر سیاهین اش مسلمینان درن

موت مهلا آن منافق کافرئی بنشومرن

ست اشئی سامیء پیژان هذ پهنارئی پرین

محشرئی میدان نیامان آن وسی هیژئی گرن

بوء بهشتانی نئیشش دوزخ آس پرین

اش همین کاران بدینا عاجزین کن توبهان

توبهان بخشش اميدوار بي اگر راضي خدا
 فاذکروني اذکرکم حکم ربي ظاهران
 مانهي لفظي هميشين مالکا فرماشا
 يادکن بنده ت خدا يا رب يادني کن ترا
 سچين سچ سفر شتا زير قروا توشغان
 بي قزئي ماسئي مرادا اهل بيت کن ادب
 قيامتي مر سات سامان ديغ دستي عجب
 پڑھ درودا دل قجاني کن شفاعتي طلب
 توبها گاهي موي دير قلموا پڑھ روز شب
 معاف کن مولا گناهان استغفارني سبب
 ت اول سمجھين وسارا اي فقيرين "پهلوان"
 اش همين کاران بدينا وس خدا ناسي امان
 شونديا دگان گھينا بر کتي پنجش
 من مداحي پنجشغلان شعر گون مكي گشان
 نيتن ماناختون نبي اي ذوق رزدا تاغمان
 مئين دلا حب هميشه دوست ديدارا کتان
 من وسي ديدان دوئينان فشت قلعان اير کتان
 بوسي قلعان قبول کن من شري سیر کتان
 رزنگان سال زهيران بياک ماندا ييگان
 نندغا آرام عشقا سک ضوفان زسگان
 من وسي درد درمان دوست دستان ديسگان
 مهرباني بي محبان گون وسي دستان ديان
 بره بيماري گون ديداري دوا يا دراهن بن
 با نصيب ديدار دوستي قلمو گوو مومنان
 من وسي سکان دليغان درد دوران دير کتان

”بلوچي“ شعر 4

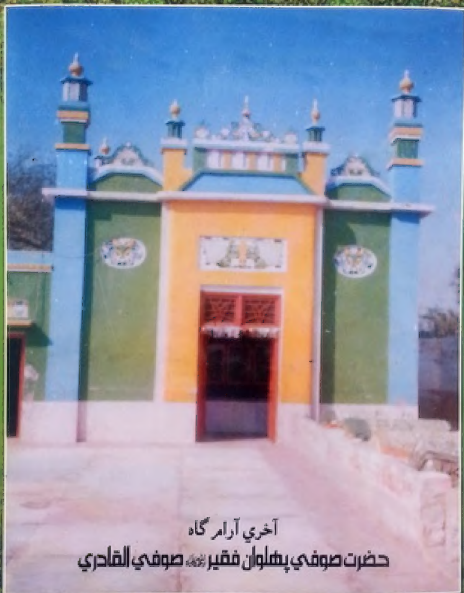
مٺا مسڪين الله هئي ٿناگر ڪنان ۽ عاجزيءَ هوش آهر
 بلاشڪ بي نيازين پاڪ پرور صغتان لايو تو ڪل قادر
 بقادر يوسين ٿئين مسافر دنيا ڪون چوڙ ڳئي ڪيئي بيغمبر
 سوين سلطان يوشاهو سڪندر تماامي بادشاهو يا گداگر
 يهي رستا هوئا سب ڪا برابر ڪفن پوشي دئيسي دست چادر
 خزانو چوڙ ديئا ملڪ لشڪر اڪيلا هو چلا هين سوء قبر
 تخت ڪو چوڙ سويا خاڪ اندر ڪنئي پلڪي مسافر خوف خيالا
 حياتي بيوفنا روغين ۽ بالا نهايت نوشغيئين موت پيالا
 صحي چوهر ڪسين موتيءَ حوالا ڳلي گوريغين ڪلئي يڪ مثالا
 همي رائي ڪي روان ادنيٰ واعليٰ ڪفن يڪ پهرشيءَ ميراث مالا
 جبي تن جيءَ ڪا هوتا جدائي شود بيزار بيٺا باپ پائي
 نه ڏين رات رهنا پلڪ سامي تمام تعجيل سي جاوَن اُٺائي
 يهي نازڪ بدن ميت بنائي دروني گور ۾ ديسن دبائي
 جسم ڪو جلد مٽي سي ملائي سنو اي اڀرون ڪاهئي پلائي
 ڪرين ڪيا اور حيلاهئي نه ڪائي يهي رونق بنا ديئا الاهي
 گهين ڪاران ڪني مومن سدائي نماز روزغي فرض ادائي
 قبول بيٺون قلبي ڪمائي اڄب ڪاري ڪنغ زڙدي صفائي
 تواضو درد ونداني دوائسي بخل بدڪار جواني بيوفائي
 ڪنغ ظلم ورغ مال پرائسي حرامي چوفو و حرص اڃائي

ڪٽڻي ٿولا دلي داسو اوڳاهي ڪٽيئي مال ملڪو بادشاهي
 ڪيارا پاءِ دارين اي دنياڻي ڪفن يڪ پهر ڪي هونا هئي راهي
 ذرا زياده نه نيسين نال چاڻي ڳلي گوري هميشي ڪل درائي
 ٽهاري اسم الله هي صحي ئي همي دروازغا حجت ڪٽيئي
 مجال عاجزان ني نابريئن ٽڪر توڙ شيطاني گري ئين
 چغل بي عادتو ڊوها ڌريئن ڦشادي ڦيشغان گامي سريئن
 وقودالنار زاني ظاهريئن عذابي ڦر پليتان پڌريئن
 الاهي ڌڻي امانا اش همانهان قمر بستيش ڦري ڪاري خطايان
 قدر ماسئي ڦڏي نئي بي حيايان وروخن بنت اختاني بهايان
 همي ڌرمونا ڦا ناروايان ترن ميزان لاناگون گناهان
 ڪٽي خوفناشي قادر ٽههرا مرنجيئي وسي ماسو ڦزارا
 مويئي الڪمه اصحاب ڪارا همان وقت نئي دست شارا
 هموزا حاضرا سيد سونهارا بچانئي ٿئي ش آسا عاجزارا
 فلا تقل ما افينون اشارا ولا تنهر مخان سختين توارا
 مخان گون والدينا تڪرارا همان ڪ والدينا دوست داري
 گرئي هم سائغان جوان گذاري ڪريمي دوزخخي ڦيش نه داري
 خدائي رحمتي چونوز گوارا ڪنغ فرضي خدائي بند گيئي
 جهل جواني همي شرمند گيئي ڪيارا اي دنيا يا نند غيئي
 صحي ڪس نئي ڪ چختر زندگي ئين ڳلي گورئي جهاننا گند غيئي
 ”پهلوان“ گشي پڙهي ڪلمو آڪ توڙتي سنگتيئي

بلوچي شعر 5

ڪنڀار مان ڪريمين قادرار امان ڪ خلق الله لئونهارا
 تئين ڪمي ڪريمي قدر تارا خدائي مهرباني رحمتارا
 ڪڙئي مهر نظر پنجهتارا حبيبي گوان جسي پيغمبرارا
 فتح جنگوءَ علي اين سورهارا ڪڙئي نخ سج ميانِي ذوالفقارا
 وسي هندي زر مشتين لڙارا علي جنت جهيني ڪافرارا
 ڪشي بلين علي جوڙين بندارا سخي شاه دلدي زنا سوارا
 مددگار علي گون شاه يارا مدح گوئان علي ئي جوانهارا
 صفت معجزاتين منصباتي ڪڙءَ گوما علي آمهر ياري
 سر قربان علي اي تور واني رفيق رهنما ناسو ووانِي
 اصل آقا حيدر عاجزاني علي ياقرو شتغل ڪوٽ ڪٿران ني
 قلاتيا جڙين جواهراني سلي تنگوسلي سي نور هاني
 تيا اشماد درو درواز غاني ڳلي آلا ڪٿان ره نيز غاني
 همايان خوف علي اي نار هاني ملوڪي مرتضيٰ ئي هڪ لاني
 نه ڌرتي رخامل گدلائي جوسوها ڪڙغن ذوقاني
 علي سرتاج سونھين سور هاني محمد وارثي من خادماني
 خدائي دوستين تعريف ڪناني سوا لڪ اشمار پيغمبراني
 توي سرتاج همان ڪل ٿئي سلامي صفتي من ڪنان شهزاد گاني
 علي اي پاڪ هر دو گوهراني حڪم پيسا امام رب پارا
 جني تيفان وسي جوڙي بندارا بهوداني نخاري گزندارا

دڙ ڏيري کزغان زلڪوارا زمي چنبي دهماني هڪهارا
 تر فوغ سونهن سازين دلدارا ڪڙا گهه جنگه ٽڪوراني پڙارا
 هزارين فوج گڙدو غبارا سرا جرملهسا هوني لوارا
 صلاحی اي مسلمي زادگارا صبر ڪر مين ڪرون شادي تمارا
 نيا خوشي غم ڪلين دلارا شهادت لکتئين ڪئي سوشمارا
 چيار ڪنڊ گهوڙو نيومان تلايه شهيد بيسا ملوڪ مان ڪربلايه
 همان وقت سوزارمان امتارا ڪنئي هئي اميري قاسمارا
 هزاري مرڪوي داسا شوارا شهيدان واغ گتان بورڙاني
 ٽلين بور هزاري مرڪواني ڪليا ڪنجي بهشتي ڪيچهاني
 شهيدان آف واڙتن ڪوثراني بهشتي گل ميوا نربتاني
 بهشتان نشتغان لعل جوهراني اميد واران حسن حسين ٽئي ميڙواني
 حسيني درفشاني مجلساني دلاحي ڪه ديداري ڪناني
 "پهلوان" گشي نبي ئي قلموا گون بي آساني

آخری آرام گاہ
حضرت صوفی پهلوان فقیر رحمۃ اللہ علیہ صوفی القادری